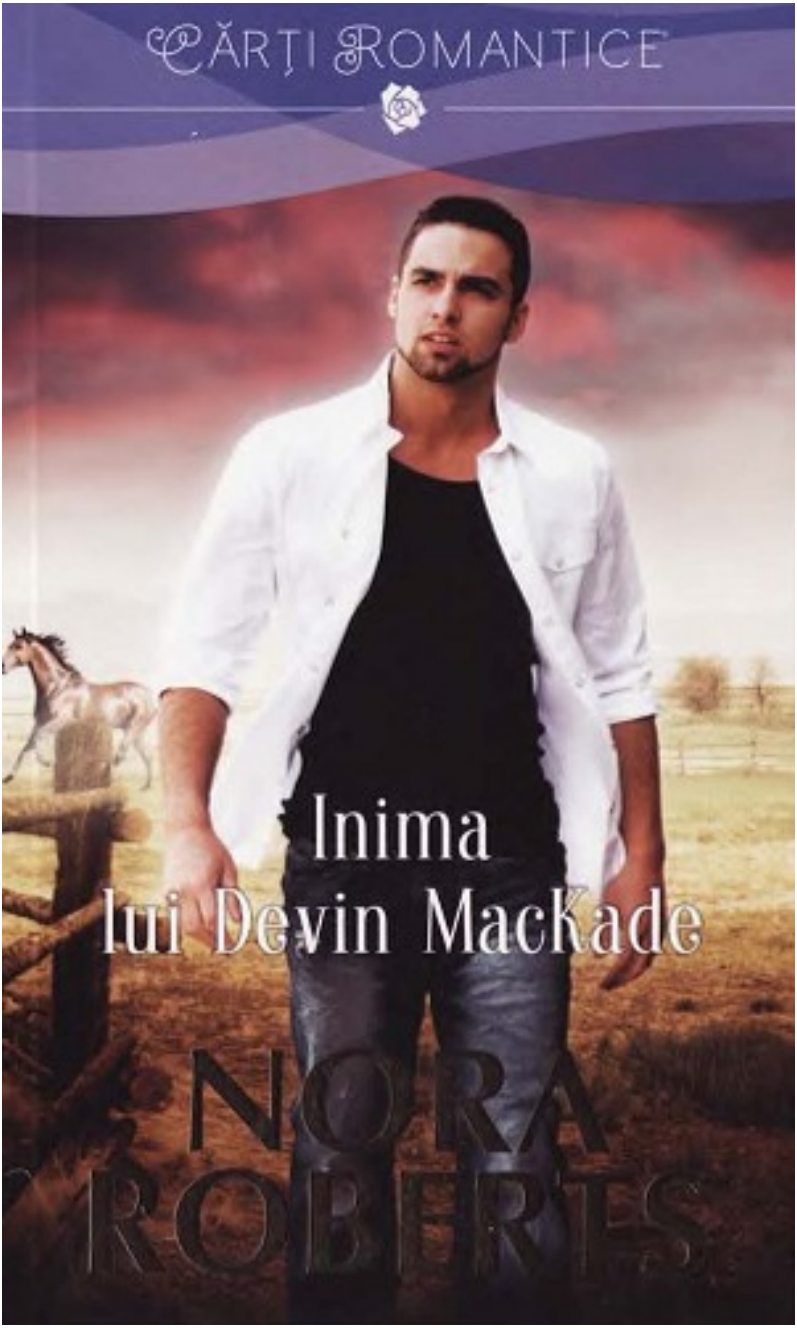
CĂRȚI ROMANTICE
Inima
lui Devin MacKade
NORA
ROBERTS

NORA ROBERTS
Inima lui Devin MacKade
Seria Fraţii MacKade

The Heart of Devin MacKade by Nora Roberts

Copyright © 1996 Nora Roberts
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Roxana Olteanu

prolog

Devin MacKade credea că vârsta de douăzeci de ani e o perioadă ciudată din viaţa unui om. Era îndeajuns de matur cât să fie considerat responsabil pentru diverse acţiuni şi sarcini, îndeajuns de matur pentru a-şi construi viaţa şi pentru a iubi o femeie. Cu toate acestea, nu era chiar atât de matur, din punct de vedere legal, cât să fie considerat un adult în adevăratul sens al cuvântului.

Era bucuros că îi mai rămăseseră doar douăsprezece luni pentru a depăşi etapa asta.

Cum era al treilea dintre cei patru fraţi, avusese ocazia să-i vadă pe Jared şi Rafe intrând în viaţa adultă, iar Shane venea şi el din urmă. Nu că s-ar fi grăbit, în fond. Se bucura de orice clipă din timpul şi din viaţa lui, dar Devin, cu firea lui meticuloasă, începuse să-şi facă planuri pentru cum avea să fie.

Micul oraş Antietam, din Maryland, ar fi fost surprins să afle că el se hotărâse să respecte legea, nu s-o încalce. Sau s-o ocolească.

Mama lui îl împinsese de la spate să meargă la facultate, e adevărat, dar, odată ajuns acolo, David se hotărâse să îi şi placă. Cursurile de administraţie în justiţie, criminologie şi sociologie l-au fascinat. Cum se făceau legile, de ce se făceau, cum erau susţinute. I s-a părut de la bun început că acele cărţi, acele cuvinte, acele principii îl aşteptaseră pe el ca să fie descoperite.

Aşa că, în felul lui meditativ, se hotărâse să devină poliţist.

Nu era ceva ce voia să împărtăşească familiei, deocamdată. Fraţii lui l-ar fi luat peste picior, fără îndoială. Chiar şi Jared, care se pregătea să devină avocat, nu s-ar fi lăsat mai prejos. Nu era preocupat de asta. Devin ştia că ar fi putut să le ţină piept fără probleme celor trei fraţi, dacă

nu verbal, atunci cu pumnii. Dar, pentru el, asta era o chestiune personală, despre care nu discuta.

Era conştient că nu tot ce-ţi doreşti în sinea ta poate fi realizat. Dovada o vedea chiar acolo, la cafeneaua lui Ed, unde el şi fraţii lui luau o gustare înainte de a pleca la Taverna lui Duff, la biliard. Da, dovada era chiar acolo, aducându-i oferta zilei, cu obrajii îmbujoraţi din cauza tachinării lui Rafe.

Un metru cincizeci şi opt, nici patruzeci şi cinci de kilograme, delicată şi fragilă ca un boboc de trandafir. Părul de îngeraş, ondulat ca un halou în jurul unei feţe din care ieşeau în evidenţă ochii cenuşii şi tăcuţi. Un nas micuţ, ce se răsucea uşor în vânt. Cea mai frumoasă gură din toată regiunea, cu un „v” pronunţat al buzei de sus. Exact ca la păpuşi. Mânuţe mici, despre care el ştia că pot jongla cu farfurii, cafetiere şi pahare cu multă pricepere, dobândită din experienţă.

Mâini care purtau un inel cu o fărâmă de diamant abia vizibil pe cel de-al treilea deget.

Se numea Cassandra Connor, şi se părea că el era dintotdeauna îndrăgostit de ea. Cu siguranţă o cunoştea dintotdeauna, o văzuse crescând, la început doar cu un vag interes, care apoi se transformase într-o adevărată pasiune, o pasiune pe care el o considera prea stânjenitoare pentru a o dezvălui.

Şi asta era problema. Până să îşi ia el inima în dinţi şi s-o dezvăluie, fusese prea târziu. Joe Dolin deja o revendicase. Urmau să se căsătorească în iunie, la numai două săptămâni după ce ea avea să absolve liceul.

Şi nu mai era nimic de făcut.

Se abţinu să privească în urma ei în vreme ce ea se îndepărta de masa lor. Fraţii lui aveau ochi ageri, şi el nu ar fi putut să suporte să fie tachinat pentru ceva aşa de personal şi de umilitor ca o iubire neîmpărtăşită.

Aşa că privi pe geam, la Main Street. Aici, se gândea

el, ar mai fi putut face ceva. Într-o bună zi, avea să ofere şi el ceva oraşului care fusese o parte atât de importantă şi de personală a vieţii lui. Într-o bună zi, avea să îşi facă aici datoria şi să-l protejeze. Era destinul său. De asta era sigur.

Uneori simţea, în visele lui, că mai făcuse asta cândva sau că măcar încercase, că oraşul era devastat de război, dezbinat şi slăbit de rivalităţi. În visele lui, văzuse cum fusese odinioară, aşa cum era înfăţişat în fotografiile acelea vechi din vremea Războiului Civil. Case de piatră şi biserici, cai şi trăsuri. Uneori i se părea că îi şi auzea pe oamenii care se adunau pe la colţuri sau la frizerie, discutând despre Războiul dintre State.

Desigur, se gândea el la rece, oraşul – sau măcar o parte din oraş – era bântuit. Vechea casă Barlow, de pe deal, din apropierea oraşului, pădurea, propria lui casă, câmpurile cultivate la care dădea şi el o mână de ajutor în fiecare primăvară, la arat şi semănat. Erau peste tot ecouri ale vieţilor şi ale morţii, ale speranţelor şi ale spaimelor trecute.

Cine voia să audă nu trebuia decât să asculte.

— Aproape la fel de bună ca a mamei.

Shane băgă o furculiţă cu piure în gură, iar gropiţele MacKade îi apărură în obraji când zâmbi.

— Aproape. Oare ce fac femeile când ies în oraş?

— Bârfesc. Cu farfuria golită în faţa lui, Rafe se rezemă de scaun şi îşi aprinse o ţigară. Altceva ce să facă?

— Mama are tot dreptul, a comentat Jared.

— N-am zis că n-are. Bătrâna doamnă Metz îi face probabil capul mare despre noi chiar în clipa asta.

Rafe zâmbi răutăcios la ideea asta, ştiind că mama lor putea să-i ţină piept formidabilei doamne Metz cu o mână legată la spate.

Devin îşi întoarse privirea de la Main Street spre fraţii lui.

— Am făcut ceva recent?

Începură cu toţii să se gândească. Nu că aveau memorie slabă, dar intrau atât de uşor în belele, încât uneori nici nu mai luau în calcul consecinţele.

Cine ar fi trecut prin faţa ferestrei mari de la cafeneaua lui Ed ar fi putut să-i vadă pe cei patru MacKade, bruneţi, diavoli cu ochi verzi, atât de frumoşi încât ar putea accelera pulsul oricărei fiinţe de sex feminin, fie ea de zece sau de optzeci de ani.

Se ciondăniră în privinţa celui care a făcut cea mai recentă chestie – ceartă sau bătaie, legi încălcate sau măcar abateri. După o dezbatere aprinsă, se conveni că Rafe deţinea premiul cel mare, prin întrecerea pe care o făcuse cu Chevroletul lui Joe Dolin pe autostradă.

Nu fuseseră prinşi, dar se dusese vestea. Mai ales că Rafe câştigase, şi acum Joe era chitit să-şi ia revanşa.

— Individul e un nemernic, zise Rafe şi suflă fumul de la ţigară.

Nimeni nu îl contrazise, şi privirea lui Rafe alunecă spre Cassie, care servea la o masă în spatele lor.

— Ce o fi văzut la el o dulceaţă de fată cum e Cassie?

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că vrea doar să scape de acasă.

Jared îşi împinse farfuria pe masă.

— Oricine ar arunca măcar o privire la maică-sa, nu şi-ar dori decât să scape mai repede de ea. E o fanatică.

— Poate îl iubeşte, spuse încet Devin.

Rafe îşi exprimă părerea printr-un cuvânt obscen.

— Copila n-are nici şaptesprezece ani, argumentă el. O să se îndrăgostească de o mie de ori.

— Nu toată lumea are o inimă aşa flexibilă.

— Inimă flexibilă. Shane izbucni în râs la auzul expresiei. Nu inima e aia flexibilă, nici la Rafe, Dev, ci…

— Mai tacă-ţi gura, tâmpitule, spuse Rafe calm, dându-i un ghiont puternic în coaste lui Shane. Ce zici de-o bere, Jared?

— De acord.

Rafe aruncă o privire răutăcioasă.

— Din păcate, voi trebuie să vă mulţumiţi cu sucurile. Pun pariu că Duff are o groază de băuturi acidulate pentru copii.

Replica îl jigni în mod evident pe Shane. Asta fusese şi intenţia. După discuţiile mai aprinse, urmă îmbrânceala. Din spatele casei de marcat, Edwina Crump strigă la ei să se bată afară.

Şi exact asta şi făcură. Devin rămase în urmă să achite nota. Pe trotuar, lângă fereastră, fraţii lui se îmbrânceau şi se pocneau, mai mult din obişnuinţă, nu pentru că ar fi fost cu adevărat mânioşi. Fără să-i bage în seamă, el îi zâmbi lui Cassie.

— Se mai descarcă puţin, zise el, dându-i un bacşiş generos.

— Pe la ora asta trece şi şeriful pe aici.

Vocea ei suna ca o avertizare timidă.

Şi aşa de dulce pentru urechile lui Devin, încât aproape că îl făcu să ofteze.

— Mă duc să-i despart.

Se ridică de la masă. Se gândea că mama lor ştie ce simţea el. Era imposibil să-i ascundă ceva. Dumnezeu e martor că toţi patru încercaseră – fără succes. Se gândea ce i-ar spune ea oare.

Probabil că era încă tânăr şi că aveau să mai fie şi alte fete, alte femei, alte iubiri. Ar fi spus-o pentru binele lui.

Devin ştia că nu era încă un adult în toată puterea cuvântului, dar avea inima unui bărbat. Şi deja inima lui era dată.

Dar ţinea ascunsă inima asta, fiindcă n-ar fi putut suporta compătimirea lui Cassie.

Ieşi din tavernă cu un aer indiferent, să-şi despartă fraţii. Îl prinse pe Shane de cap, îi trase un cot în burtă lui Rafe, ridică dintr-o sprânceană spre Jared şi le propuse

împăciuitor să meargă să joace un biliard.

capitolul 1

Oraşul Antietam arăta foarte frumos într-o primăvară târzie. Şerifului Devin MacKade îi plăcea să se plimbe pe trotuarele denivelate şi să inspire mirosul de iarbă proaspăt tăiată şi de flori, să audă lătratul câinilor şi ţipetele copiilor.

Îi plăcea să aibă grijă de ordinea din oraş, de tradiţiile lui şi de micile schimbări. În faţa băncii se întindea o parcelă de begonii roz. Cele trei maşini care stăteau la coadă la drive-in reprezentau un adevărat blocaj de circulaţie.

Pe aleile din faţa poştei erau oameni care pierdeau timpul, inspirând aer curat. Prin fereastra frizeriei se vedea un copilaş care venise pentru prima lui tunsoare, în timp ce mama lui îşi rodea unghiile, clipind des din ochii înduioşaţi.

Fluturau bannere cu parada şi picnicul anual de Memorial Day[1]. Vedea o mulţime de oameni care îşi curăţau de zor verandele sau le vopseau, pregătindu-se de eveniment.

Îi plăcea foarte mult ceremonia asta, cu toate durerile de cap pe care i le dădeau pregătirile şi traficul. Îi plăcea tradiţia, predictibilitatea. Felul în care oamenii îşi instalau scaunele pliante şi genţile frigorifice de-a lungul străzii curbate, cu multe ore înainte de începerea paradei, ca să fie siguri că o să vadă bine marşul fanfarelor şi bastoanele care aveau să se învârtească.

Dar cel mai tare îi plăcea cât de mult suflet puneau locuitorii oraşului în acel weekend, cât de mult însemna pentru ei, ce mândri erau.

Tatăl lui îi povestise despre un om de demult, care, atunci când era el copil, defila abia târându-se pe Main

---

1 Sărbătoare naţională americană, stabilită în ultima luni a lui mai, care comemorează eroii (n.tr.)

Street, îmbrăcat în uniforma cenuşie a Confederaţiei, la o altă paradă de Memorial Day. Unul dintre ultimii supravieţuitori ai Războiului Civil.

Acum era mort, toţi erau morţi, medită Devin, privind statuia din piaţa oraşului. Erau morţi, dar nu şi uitaţi. Cel puţin nu în oraşe aşa mici ca acesta, care au auzit odinioară bubuiturile de obuze şi focurile de armă şi urletele groaznice ale răniţilor.

Se întoarse, uitându-se în lungul străzii, şi oftă. Buickul doamnei Metz era parcat, ca de obicei, în zona interzisă. Ar fi putut să-i dea amendă, se gândi Devin, iar ea ar fi plătit-o. Dar apoi, când ar fi intrat şchiopătând în biroul lui să achite amenda, i-ar fi ţinut şi o predică. Luă o gură mare de aer, uitându-se atent la uşa bibliotecii. Nu încăpea îndoială că era acolo, bârfind peste tejghea cu Sarah Jane Poffenberger.

Devin îşi adună curajul şi hotărârea şi păşi pe treptele vechi de piatră.

Era exact acolo unde se aştepta el s-o găsească, rezemată de tejghea, cu cotul sprijinit pe un munte de cărţi şi adâncită în cancanuri cu bibliotecara. Devin se întrebase mereu de ce o femeie cu forme aşa generoase ţine să se îmbrace în haine cu croieli aşa extravagante.

— Doamnă Metz.

Vorbea încet. În tinereţea lui, fusese de multe ori dat afară din bibliotecă de domnişoara Sarah Jane.

— A, bună, Devin.

Doamna Metz se întoarse zâmbind spre el. Era gata să răstoarne muntele de cărţi cu cotul, dar domnişoara Sarah Jane, cu toată aparenţa ei de sperietoare de ciori insuficient umplută, se mişcă repede.

— Ce faci tu în această după-amiază superbă?

— Foarte bine. Bună ziua, domnişoară Sarah Jane.

— Devin.

Cu părul ei cenuşiu strâns la spate, lăsând la vedere

pielea subţire şi albă ca hârtia, cu gulerul apretat, închis sobru până sub bărbie, Sarah Jane înclină din cap cu un aer imperial.

— Ai venit să înapoiezi exemplarul acela din The Red Badge of Courage?

— Nu, doamnă.

Aproape că roşi. Cu douăzeci de ani în urmă, pierduse o carte afurisită, o plătise, ba chiar măturase biblioteca o lună de zile, drept pedeapsă pentru neglijenţa lui. Acum, deşi bărbat în toată firea – ba unul care purta o insignă fiind considerat de mai toată lumea un om responsabil –, era transformat din nou în băieţel de ochii tăioşi ai lui Sarah Jane Poffenberger.

— O carte este o comoară, zise ea, aşa cum spunea întotdeauna.

— Da, doamnă. A, doamnă Metz... Mai mult ca să scape decât ca să aplice regulile de parcare, îşi întoarse privirea spre ea. Aţi parcat ilegal. Din nou.

— Da?

Ea îl privi cu un aer neliniştit şi inocent.

— Dar nu ştiu cum s-a putut întâmpla asta, Devin. Puteam să jur că am parcat unde trebuie. Am venit doar să aduc nişte cărţi. Aş fi venit pe jos, dar mai aveam treabă în oraş, aşa că am trecut pe aici în drum spre casă. Lectura este unul dintre darurile lui Dumnezeu, nu-i aşa, Sarah Jane?

— Într-adevăr.

Cu toate că gura i-a rămas o linie fermă, ochii întunecaţi ai lui Sarah Jane râdeau pe faţa ei ridată. Devin trebuia să se ţină tare pe picioare.

— Sunteţi în zona interzisă, doamnă Metz.

— Vai de mine! Nu mi-ai dat vreo amendă, nu?

— Încă nu, mormăi Devin.

— Fiindcă domnul Metz se supără foarte tare când primesc amendă. Şi nu am stat decât un minut sau două

aici, nu-i aşa, Sarah Jane?

— Doar un minut sau două, confirmă Sarah Jane, dar îi făcu apoi cu ochiul lui Devin.

— Dacă aţi muta maşina de acolo…

— O să fac asta. Sigur că o s-o fac. Imediat ce iau cărţile astea. Nu ştiu ce m-aş face fără cărţi, în condiţiile în care domnul Metz se uită tot timpul la televizor. Înregistrează-mi, te rog, cărţile astea, Sarah Jane, cât timp Devin ne povesteşte ce mai face familia lui.

Ştia şi el când era învins. La urma urmei, era poliţist.

— Toţi sunt bine.

— Şi copilaşii ăia mici şi drăgălaşi. Imaginează-ţi că doi fraţi au făcut copii la doar câteva luni diferenţă unul de altul. Trebuie să trec pe la voi să-i văd şi eu.

— Şi copilaşii sunt bine. I se mai înmuiase vocea vorbind despre ei. Cresc.

— O, cresc, cum să nu crească, nu-i aşa, Sarah Jane? Cresc ca buruienile, nu poţi să-i opreşti. Acum te-ai făcut cu un nepot şi o nepoată.

— Doi nepoţi şi o nepoată, îi aminti Devin, adăugându-l şi pe Bryan, fiul lui Savannah, soţia lui Jared.

— Da, într-adevăr. Şi nu te-ai gândit să faci şi tu copii?

Îi sclipeau ochii la gândul că avea să afle vreun detaliu despre evenimente viitoare. Devin îşi păstră cumpătul.

— Rolul de unchi mi se potriveşte. Fără scrupule, îşi azvârli cumnata în gura lupului. Regan l-a luat cu ea pe Nate la magazin azi, l-am văzut acum vreo două ore.

— Serios?

— Mi-a zis că s-ar putea să treacă pe acolo şi Savannah cu Layla.

— Nu mai spune! Păi…

Să le prindă la cotitură pe amândouă femeile MacKade era o mare lovitură, aşa că doamna Metz aproape începu să tremure.

— Grăbeşte-te, Sarah Jane! Mai am nişte treburi de făcut.

— Nu te agita, ţi le-am înregistrat!

Sarah Jane îi înmânã sacoşa de pânză pe care doamna Metz şi-o adusese cu ea şi care acum era burduşită cu cărţi. Doamna Metz ieşi ca din puşcă, iar Sarah Jane zâmbi.

— Eşti băiat deştept, Devin. Întotdeauna ai fost aşa.

— Dacă află Regan că din cauza mea se duce acolo, o să mă jupoaie, zise el şi zâmbi. Dar un bărbat face ce trebuie să facă. Mi-a părut bine să vă văd, domnişoară Sarah Jane.

— Să faci bine să găseşti exemplarul ăla din The Red Badge of Courage, Devin MacKade. Cărţile nu trebuie să se piardă.

El se înfioră în vreme ce deschise uşa.

— Da, doamnă.

Cu tot gabaritul ei, doamna Metz se mişcase repede. Deja plecase din zona interzisă şi se înscrisese în traficul lejer. Felicitându-se în sine pentru o treabă bine făcută, Devin se gândi că acum ar putea să dea o fugă la motelul MacKade.

Voia doar să vadă dacă nu cumva era nevoie de el pe acolo, îşi spunea în timp ce se îndrepta spre maşina lui. La urma urmei, era motelul fratelui său, Rafe. Era de datoria lui să treacă pe acolo din când în când.

Faptul că acolo era administrator Cassie Dolin şi că locuia la etajul doi cu cei doi copii ai ei nu avea nicio legătură.

Îşi făcea pur şi simplu datoria.

Ceea ce era, se gândi el aşezându-se la volanul maşinii sale, o minciună mare şi ridicolă.

Dar făcea totuşi exact ce trebuia să facă. Adică s-o vadă pe ea. Măcar o dată pe zi, trebuia pur şi simplu s-o vadă. Trebuia să facă asta, oricât de mult îl durea şi oricât

de atent trebuia să fie. Cu atât mai atent acum, îşi aminti el, când ea divorţase de nemernicul ăla care o bătuse şi o abuzase psihic atâţia ani.

Joe Dolin era la închisoare, îşi aminti Devin cu satisfacţie sumbră, ieşind din oraş. Şi avea să rămână acolo multă vreme.

Iar ca şerif, ca prieten, ca om care o iubise aproape toată viaţa lui, Devin avea datoria să se asigure că ea şi copiii ei erau bine şi fericiţi.

Şi poate că azi avea s-o facă să zâmbească, cu ochii ei mari şi cenuşii.

Vechea casă Barlow – probabil aşa avea să rămână pentru totdeauna în mintea tuturor – era amplasată pe un deal, chiar la marginea oraşului Antietam. Odinioară, se aflase în proprietatea unui bogătaş, care se bucurase de poziţia înaltă a imobilului, de mobila scumpă din interior şi de panorama superbă. Rămăsese în picioare în zilele sângeroase ale Războiului Civil, care devastase totul în jur. Rămăsese în picioare şi atunci când un tânăr soldat rănit fusese ucis pe treptele lustruite ale scării impunătoare. Şi rămăsese acolo şi după ce doamna casei murise de durere. Sau cel puţin aşa spunea legenda.

Rămăsese acolo, degradându-se încet, inutilă, nebăgată în seamă. Construcţia de piatră se păstrase, chiar dacă verandele de lemn putreziseră, chiar dacă geamurile fuseseră sparte de pietrele copiilor obraznici. Rămăsese acolo pustie zeci de ani, plină doar cu fantome.

Până când Rafe MacKade se întorsese în oraş şi o preluase. Casa aceasta, se gândi Devin, intrând pe aleea în pantă, i-a apropiat pe Rafe şi pe Regan. Împreună, au reuşit să facă din casa veche şi dărăpănată ceva elegant, frumos.

Acolo unde odinioară fuseseră numai buruieni şi arbuşti ţepoşi era acum o peluză terasată superbă, plină de flori şi de arbuşti. El însuşi ajutase la plantat. Fraţii MacKade întotdeauna erau uniţi atunci când era vorba

despre împlinirea unui vis – sau despre distrugerea unui inamic.

Ferestrele străluceau acum, încadrate de rame de un albastru intens, cu jardinierele pline de panseluţe galbene.

Cele două verande solide erau vopsite în aceeaşi nuanţă de albastru şi le ofereau oaspeţilor şansa să admire panorama oraşului.

Sau, ştia el, dacă preferau să stea în spate, puteau să vadă până departe pădurea care străjuia motelul, chiar şi ferma lui sau proprietatea pe care locuiau fratele său, Jared, soţia acestuia, Savannah, şi copiii lor.

Nu bătu la uşă, ci intră pur şi simplu. Nu era nicio maşină pe alee în afară de a lui Cassie, aşa că îşi dădu seama că oaspeţii plecaseră deja, iar alţii nu veniseră încă.

Rămase o clipă în holul imens, cu podeaua lustruită acoperită de covoraşe frumoase, inclusiv pe scări. Întotdeauna erau flori acolo. Cassie avea grijă de asta. Vaze frumoase cu flori parfumate, boluri mici şi coşuleţe cu potpourri pe care le făcea singură.

Aşa că, pentru el, casa mirosea a Cassie. Nu ştia unde avea să fie – în bucătărie, în curte, în apartamentul ei de la etajul trei. Parcurse toată casa, din faţă în spate, ştiind că, dacă nu o găsea acolo, trebuia să urce scara exterioară şi să bată la uşa apartamentului ei. Era greu de crezut că doar în urmă cu doi ani casa era plină de praf şi de pânze de păianjen, cu tencuiala crăpată şi cu mulura spartă. Acum, podeaua şi pereţii străluceau, geamurile sclipeau, lemnul părea poleit. Mese vechi erau încărcate cu tot felul de obiecte pe care Devin le considerase întotdeauna doar nişte colectoare de praf, dar care aveau farmec.

Rafe şi Regan făcuseră o treabă bună aici, construiseră ceva. Aşa cum făcuseră şi cu casa aceea veche pe care şi-o cumpăraseră la marginea oraşului.

Îl invidia pe fratele lui, nu numai pentru dragostea de care se bucura, ci şi pentru parteneriatul pe care îl avea cu

femeia lui, pentru familia pe care şi-o făcuseră.

Shane avea ferma. Teoretic, ferma era a tuturor, dar era inima şi sufletul lui Shane. Rafe îi avea pe Regan şi pe copil, motelul şi frumoasa casă veche de piatră şi lemn de cedru pe care şi-o făcuseră. Jared o avea pe Savannah, copiii şi cabana.

Dar el? Ei, el avea oraşul, probabil. Şi un pat de campanie într-o cămăruţă din biroul şerifului.

Bucătăria era goală. Deşi era curată de parcă nu fusese folosită vreodată, ea păstra toată căldura pe care trebuia s-o aibă o bucătărie. Faianţa albastră de ardezie şi ustensilele albe ca laptele arătau preocuparea pentru detalii – nişte fructe proaspete aşezate într-un vas vechi de ceramică, un borcan simpatic în formă de pisică zâmbitoare, despre care el ştia că era plin cu prăjiturele proaspete de casă, sticluţe înguste în care Cassie punea oţet aromatic, iar pe pervazul de deasupra chiuvetei câteva ghivece cu violete de Parma înflorite.

Iar apoi, uitându-se pe fereastră, o văzu pe ea: aduna de pe frânghie cearşafurile imaculate care se uscaseră în aerul cald.

Inima i se zbătu în piept. Putea să se stăpânească, reuşise s-o facă atâţia ani, nici nu mai ştia câţi. Părea fericită, doar asta îi veni în minte. Buzele ei parcă zâmbeau uşor, ochii cenuşii aveau un aer visător. Adierea care flutura cearşafurile îi mângâia părul, făcea ca buclele ei de culoarea mierii să danseze în jurul feţei, pe lângă gât.

Asemenea bucătăriei, era curată, îngrijită, fără să fie însă rece. Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac pe care şi-o băgase în pantaloni. De ceva timp, începuse să poarte şi câteva bijuterii. Dar nu inele. Trecuse de-acum un an întreg de la divorţ, iar el ştia cu precizie ziua în care ea îşi scosese inelul de pe deget.

Purta însă nişte cercei micuţi de aur, iar buzele erau date discret cu ruj. Încetase să poarte bijuterii şi să se

machieze la scurt timp după ce se căsătorise. Devin îşi amintea şi asta.

Aşa cum îşi amintea şi cum fusese chemat prima oară la casa pe care o închiriaseră ea şi Joe, la sesizarea vecinilor. Îşi amintea de focul din ochii ei, atunci când venise să deschidă uşa, de semnele pe care le avea pe faţă, de felul în care vocea ei suna gâtuit şi tremurat, spunându-i că nu era nicio problemă, absolut nicio problemă. Alunecase şi căzuse, atâta tot.

Da, îşi amintea asta. Iar frustrarea lui, senzaţia aceea oribilă de neputinţă pe care o simţise prima dată şi apoi de fiecare dată când era nevoit s-o confrunte, s-o roage, să-i sugereze discret alternative pe care ea le respingea delicat.

Nu putea face nimic atâta timp cât ea refuza cu încăpăţânare să-i spună ce se întâmpla în casa ei, până când, în sfârşit, venise la biroul lui – plină de vânătăi, bătută, îngrozită – să depună o plângere.

Acum, ca şerif, nu prea avea ce să facă pentru ea în afară de a-i oferi prietenia lui.

Aşa că acum ieşi în curte pe uşa din spate, cu un zâmbet relaxat.

— Hei, Cass.

Iniţial, ea păru alarmată, ceea ce îi întunecă frumoasa culoare cenuşie a ochilor. Se obişnuise cu asta, deşi îl durea enorm să ştie că pentru ea era în primul rând reprezentantul autorităţii, simbolul necazurilor, nu un vechi prieten. Dar acum zâmbetul îi revenea mult mai repede ca înainte, alungând de pe chipul ei delicat încordarea.

— Bună, Devin.

Calmă, fiindcă era obişnuită să se stăpânească, agăţă cleştele de rufe înapoi pe frânghie şi începu să împăturească frumos cearşaful.

— Vrei o mână de ajutor?

Până să aibă ea timp să refuze, el se apucă să desfacă de pe frânghie cleştii. Ea pur şi simplu nu se putea

obişnui cu ideea că un bărbat poate face lucruri de-astea. Mai ales un asemenea bărbat. Cu umeri largi, mâini mari, picioare lungi. Şi superb, normal. Toţi fraţii MacKade erau aşa.

Era ceva extrem de masculin la Devin, ceva ce ea nu-şi putea explica. Chiar şi atunci când strângea cu pricepere cearşafurile de pe frânghie, le împăturea şi le punea în coş, tot bărbat era. Spre deosebire de adjuncţii lui, el nu purta uniforma kaki de şerif, doar blugi şi o cămaşă bleumarin, cu mânecile suflecate până la coate. Avea o grămadă de muşchi, văzuse asta de mult. Iar ea avea motive să fie speriată de forţa unui bărbat. Dar, deşi avea mâinile alea mari, umerii largi, nu fusese niciodată altfel decât delicat. Încercă să nu uite asta când el o atinse în treacăt, întinzându-se după un alt cleşte.

Totuşi, se îndepărtă de el, ca să păstreze distanţa. El îi zâmbi şi ea se gândi ce ar putea să spună. Ar fi fost mai simplu dacă el nu ar fi fost atât de... arătos. Atât de viu. Părul lui era negru ca noaptea şi cădea în bucle peste gulerul uzat al cămăşii. Ochii lui erau verzi ca muşchiul de pădure. Până şi osatura feţei era aşa bine definită, încât era imposibil de trecut cu vederea felul în care se formau adâncituri şi netezimi. Gura lui era fermă, iar gropiţa din barbă îi atrăgea mereu privirea.

Până şi mirosul lui era bărbătesc. Doar săpun şi transpiraţie. Întotdeauna fusese drăguţ cu ea şi dintotdeauna făcuse parte din viaţa ei, aşa i se părea. Dar, ori de câte ori erau singuri, ea se trezea speriată ca o pisică aflată faţă în faţă cu un buldog.

— E o zi prea frumoasă ca să le pui în uscător.

— Ce?

Ea clipi des, apoi se mustră în sinea ei.

— A, da. Îmi place să usuc cearşafurile afară, atunci când se poate. Am avut doi oaspeţi care au dormit aici, şi mai târziu trebuie să vină încă doi. Suntem ocupaţi complet

în weekendul de Memorial Day.

— O să ai treabă.

— Da. Dar nu e cine ştie ce muncă, serios.

El o privi cum netezeşte cearşafurile în coş.

— Nu se compară cu a fi ospătăriţă la Ed.

— Nu.

Ea zâmbi ezitant, apoi ridică din umeri, parcă vinovată.

— Ed s-a purtat minunat cu mine. M-am simţit foarte bine lucrând pentru ea.

— Încă e supărată pe Rafe că te-a furat. Observând tristeţea care îi apăruse în ochi, Devin clătină din cap. Glumesc, Cassie. Ştii că s-a bucurat şi ea că ai acceptat slujba asta. Ce fac copiii?

— Sunt bine. Minunat. Până să se aplece ea să ridice coşul, Devin îl şi apucase, iar ea rămase aşa, neştiind ce să facă cu mâinile. Trebuie să vină de la şcoală.

— Nu se antrenează pentru Liga Mică azi?

— Nu.

Ea se îndreptă spre bucătărie, dar el deschise uşa înaintea ei, după care o aşteptă să intre.

— Connor e în al nouălea cer că a intrat în echipă.

— E cel mai bun aruncător.

— Aşa spune toată lumea.

Automat, ea se îndreptă spre aragaz să pună de cafea.

— E aşa ciudat. N-a fost niciodată interesat de sport înainte de... În fine, înainte, a încheiat ea jalnic. Bryan s-a purtat extraordinar cu el.

— Nepotul meu e un puşti dat dracului.

Se simţea o mândrie aşa curată şi sinceră în cuvintele lui, încât Cassie se întoarse să se uite mai bine la el.

— Tu chiar simţi asta în privinţa lui, pe bune? Vreau să zic, chiar dacă nu e nicio legătură de sânge între voi?

— Când Jared s-a căsătorit cu Savannah, Bryan a

devenit copilul lui. Asta înseamnă că e nepotul meu. Familia nu înseamnă doar legături de sânge.

— Nu, iar uneori rudele de sânge îţi dau mai multe bătăi de cap decât alţii.

— Iar te-a supărat mama ta.

Ea se mulţumi să ridice din umeri şi se întoarse la cafea.

— Aşa e ea.

Se duse la dulapul cu geamuri şi scoase de acolo o cană şi o farfurioară. Când Devin îi puse mâna pe umăr, ea tresări aşa tare, că fu cât pe ce să scape farfuria din mână.

El vru să se retragă, dar apoi se răzgândi. O răsuci cu faţa la el şi îşi puse şi cealaltă mână pe umăr.

— Tot te mai bate la cap cu Joe?

Ea încercă să înghită în sec, dar gâtul parcă n-o asculta. Mâinile lui erau ferme, dar strânsoarea lor nu era dureroasă. Se strădui să rămână calmă şi să nu lase privirea în pământ.

— Nu crede în divorţ.

— Dar crede în bătăi?

Ea nu clipi şi nici nu îşi plecă privirea. Devin se mustră în gând şi îşi luă mâinile de pe ea.

— Îmi cer scuze!

— Nu face nimic. Nu mă aştept să înţelegi. Nici eu nu mă mai înţeleg. Uşurată că el se îndepărtă, ea se întoarse spre borcanul cu prăjituri şi umplu farfurioara cu biscuiţi de ciocolată şi prăjiturele de ovăz pe care le făcuse în acea dimineaţă. Parcă nu contează că sunt fericită, că şi copiii sunt fericiţi. Parcă nu contează că legea spune că nu e bine ce mi-a făcut Joe. Că a atacat-o pe Regan. Nu contează decât că mi-am încălcat jurământul şi că am divorţat de el.

— Chiar eşti fericită, Cassie?

— Nu credeam că o să fiu fericită, nici măcar nu mai credeam că ar trebui să fiu fericită. Aşează farfuria pe masă şi turnă cafeaua în ceaşcă. Da, sunt fericită.

— Şi ai de gând să mă laşi să beau singur cafea?

Ea se uită fix la el o clipă lungă. Asta era pentru ea ceva inedit, ideea de a sta în mijlocul zilei la cafea cu un prieten. El preluă iniţiativa şi scoase încă o cană.

— Deci, spune-mi…

După ce turnă cafeaua, el îi trase un scaun.

— Cum se simt turiştii să-şi petreacă noaptea într-o casă bântuită?

— Unii sunt dezamăgiţi că nu văd sau că nu aud ceva.

Cassie luă cana de pe masă şi încercă să-şi alunge sentimentul de vinovăţie că nu făcea treabă.

— Rafe a fost foarte inspirat să facă reclamă spunând că e o casă bântuită. Întotdeauna a fost isteţ.

— Da, aşa e. Unii sunt speriaţi când coboară la micul dejun, dar cei mai mulţi sunt… în fine, exaltaţi, presupun. Spun că au auzit uşi trântindu-se sau voci ori că au auzit-o pe ea plângând.

— Pe Abigail Barlow. Trista doamnă a casei, frumuseţea Sudului, compătimită pentru că s-a măritat cu yankeul ucigaş.

— Da. Spun că au auzit-o sau că au simţit miros de trandafiri, sau pur şi simplu că au simţit ceva. N-am avut decât un cuplu care a plecat în toiul nopţii. De data asta, zâmbetul ei apăru repede şi cumva maliţios. Amândoi erau îngroziţi.

— Dar nu şi tu. Nu te deranjează să ai prin preajmă o fantomă care bântuie?

— Nu.

El îşi semeţi capul.

— Ai auzit-o vreodată? Pe Abigail?

— A, da, deseori. Nu numai noaptea. Câteodată, când sunt singură, aranjez paturile sau fac curat, o aud. Sau o simt.

— Şi nu te sperie?

— Nu, simt doar… Ar fi vrut să spună „o legătură”, dar

se gândi că ar suna ciudat. Că îmi pare rău pentru ea. A fost prizonieră, nefericită, măritată cu un bărbat care o dispreţuia, îndrăgostită de altcineva.

— Îndrăgostită de altcineva? o întrerupse Devin. Asta n-am mai auzit-o.

Uşor încurcată, Cassie îşi puse cana pe masă cu un zornăit uşor.

— Nici eu. „Dar eu ştiu asta cumva”, îşi dădu ea seama. Cred că am adăugat eu asta. E mai romantic. Emma îi spune „Doamna”. Îi place să intre în dormitorul matrimonial.

— Şi Connor?

— Pentru el e o mare aventură. Totul. Le place la nebunie aici. Odată, când Bryan a dormit la noi, i-am prins pe toţi trei furişându-se la etajul oaspeţilor. Voiau să facă vânătoare de fantome.

— Când eram copii, am dormit şi eu aici, cu fraţii mei.

— Serios? Normal că aţi dormit, continuă ea înainte ca el să aibă timp să răspundă. Fraţii MacKade şi casa pustie, abandonată şi bântuită. Se potriveşte. Aţi făcut şi voi vânătoare de fantome?

— N-a fost nevoie: am văzut-o. Am văzut-o pe Abigail.

Zâmbetul lui Cassie păli.

— Serios?

— Nu le-am spus niciodată celorlalţi. Ar fi făcut mişto de mine toată viaţa. Dar am văzut-o, stătea în salon, lângă foc. Era şi un foc, îi simţeam mirosul, îi simţeam căldura care venea de la flăcări, simţeam şi mirosul trandafirilor care se aflau într-o vază, pe o măsuţă de lângă ea. Era frumoasă, spuse încet Devin. Cu părul blond şi pielea ca de porţelan, ochii ei aveau culoarea fumului care ieşea pe horn. Era îmbrăcată cu o rochie albastră. Când s-a mişcat, am auzit foşnetul rochiei de mătase. Cosea ceva, iar mâinile ei erau mici şi delicate. S-a uitat drept la mine şi a zâmbit. A zâmbit, dar avea lacrimi în ochi. Mi-a vorbit.

— Ţi-a vorbit, repetă Cassie şi simţi fiori reci pe şira spinării. Ce ţi-a spus?

— Dacă numai…

Devin se cutremură uşor şi reveni la realitate.

— Asta a fost tot. „Dacă numai.” Apoi a dispărut, iar eu mi-am spus că am visat. Dar ştiam că nu am visat. Am sperat mereu s-o mai văd.

— Şi n-ai mai văzut-o?

— Nu, dar am auzit-o plângând. Ţi se rupe inima.

— Ştiu.

— Aş prefera… hmm… să nu-i spui asta lui Rafe. Şi acum ar face mişto de mine.

— No să-i spun.

Ea zâmbi, şi el muşcă dintr-o prăjitură.

— De-asta vii pe aici, fiindcă speri s-o mai vezi?

— Vin să te văd pe tine.

În clipa în care o spuse, îşi dădu seama de greşeală, într-o fracţiune de secundă, expresia ei a trecut de la linişte la îngrijorare.

— Şi pe copii, adăugă el repede. Şi pentru prăjituri.

Ea se relaxă din nou.

— O să-ţi pun o punguţă s-o iei la tine.

Dar, când dădu să se ridice, el îşi puse mâna pe mâna ei. Ea îngheţă, nu atât de spaimă, cât de surpriza atingerii lui. Amuţită, se uita doar cum mâna lui o acoperea cu totul pe a ei.

— Cassie…

Îşi stăpâni impulsul de a se repezi la ea, s-o îmbrăţişeze, pur şi simplu, să-i atingă buclele acelea diafane şi să simtă, în sfârşit să simtă, gustul gurii ei micuţe şi serioase.

Respiraţia ei avu o ezitare pe care ei îi era frică s-o analizeze. Dar se forţă să-şi ridice privirea, şi-şi porunci să nu fie atât de laşă încât să nu se uite în ochii lui. Ar fi vrut să ştie la ce se uita sau ce căuta. Nu ştia decât că se

aştepta să vadă la el ceva mai mult decât răbdare şi compasiune, ceva diferit.

— Devin… Ea îşi trase mâna şi tresări, auzind râsete şi paşi care tropăiau. Au venit copiii, încheie ea repede, cu răsuflarea tăiată, şi se grăbi spre uşă.

— Sunt aici! strigă ea, ştiind că altfel ei s-ar fi dus direct în apartament, aşa cum le spusese ea.

— Mamă, am luat o steluţă de aur la tema de acasă. Emma intră în cameră, un spiriduş blond îmbrăcat într-un trening roşu. Îşi puse pe dulap cutia de mâncare şi îi zâmbi timid lui Devin. Salut.

— Uite cea mai tare fată. Ia să văd şi eu steluţa aceea.

Ea se apropie de el cu hârtia în mână.

— Tu ai deja stea.

— Dar nu e aşa frumoasă ca a ta.

Devin netezi uşor cu degetele steaua de hârtie lipită pe foaie.

— Ai făcut tu singură asta?

— Aproape tot. Pot să stau la tine în braţe?

— Sigur că da.

O luă în braţe şi o aşeză pe genunchii lui. Pur şi simplu o adora. După ce îşi trecu obrazul peste părul ei, îi zâmbi lui Connor.

— Cum merge, campionule?

— OK.

Connor se înfiorase uşor de plăcere la auzul apelativului. Era mărunţel pentru vârsta lui, la fel ca Emma, şi blond, dar, la cei zece ani ai lui, părul lui era mai închis decât al surorii lui de-o şchioapă.

— Ai făcut un meci mare sâmbătă.

Acum chiar roşi.

— Mersi. Dar Bryan a făcut patru din cinci. Loialitatea şi dragostea pentru prietenul lui cel mai bun nu aveau limite. Ai văzut?

— Am stat şi eu la câteva reprize. Te-am văzut când ai tras câteva lovituri zdravene.

— Connor a luat zece la test la istorie, spuse Emma. Şi din cauza asta Bobby Lewis, ăla mai mare, l-a îmbrâncit şi i-a spus un cuvânt urât când aşteptam autobuzul.

— Emma…

Ruşinat, Connor se uită urât la sora lui.

— Presupun că Bobby Lewis nu a luat zece, comentă Devin.

— Brian l-a învăţat minte, continuă Emma.

„Nici nu mă îndoiesc”, îşi spuse Devin şi îi dădu Emmei o prăjiturică, pentru a o distrage, ca să nu îl mai pună în încurcătură pe fratele ei.

— Sunt mândră de tine. Încercând să nu se alarmeze, Cassie îl strânse uşor în braţe pe Connor. De amândoi.

O steluţă de aur şi un zece într-o singură zi. Va trebui neapărat să sărbătorim asta mai târziu, cu câte o îngheţată de la Ed.

— Nu e mare lucru, începu Connor.

— Pentru mine e. Cassie se aplecă spre el şi îl sărută apăsat. Pentru mine e mare lucru.

— Eu aveam probleme la mate, zise Devin relaxat. Nu reuşeam niciodată să iau mai mult de şapte, oricât mă chinuiam.

Connor se uita în pământ, împovărat de greutatea deşteptăciunii sale. Încă îl mai auzea pe taică-său apostrofându-l: „Cap sec. Papagal. Netrebnic”.

Cassie voia să spună ceva, în locul lui, dar Devin se uită repede la ea.

— Însă eram as la istorie şi la engleză.

Uimit, Connor săltă capul şi se uită la el.

— Serios?

Nu era prea simplu, dar Devin reuşi să-şi păstreze un aer serios. Băiatul nu avusese intenţia să fie amuzant şi nici să-l jignească, ştia asta.

— Mda. Cred că eram bun fiindcă îmi plăcea foarte mult să citesc. Şi acum îmi place.

— Citeai cărţi? întrebă şocat Connor.

Avea în faţă un bărbat care avea o slujbă de bărbat adevărat şi căruia îi plăcea să citească.

— Sigur. Devin o legănă uşor pe Emma şi zâmbi. Era aşa: Rafe era jalnic la engleză, dar la mate era un adevărat geniu. Aşa că am făcut schimb. Eu îi făceam… Aruncă o privire spre Cassie şi îşi dădu seama de greşeală, îl ajutam la temele de la engleză, iar el mă ajuta la mate. Aşa am reuşit amândoi.

— Îţi place să citeşti poveşti? vru Connor să ştie. Poveşti inventate?

— Alea-s cele mai bune.

— Connor scrie poveşti, a spus Cassie, chiar dacă el s-a încruntat la ea, ruşinat.

— Am auzit. Poate îmi citeşti şi mie una.

Până să răspundă băiatul, se auzi staţia lui Devin.

— La naiba, mormăi el.

— La naiba, repetă Emma, cu adoraţie.

— Vrei să mă bagi în belele? zise Devin, apoi se ridică, cu ea în braţe, ca să răspundă. Câteva clipe mai târziu, îşi luase gândul de la o posibilă invitaţie la masă. Trebuie să plec. Cineva i-a spart magazia lui Duff şi s-a servit de acolo cu câteva lăzi de bere.

— O să-i împuşti? întrebă Emma.

— Nu prea cred. Ce zici de un pupic?

Ea îşi ţuguie buzele cu plăcere, după care el o aşeză pe scaun.

— Mersi pentru cafea, Cass.

— Te conduc. Voi doi mergeţi sus şi luaţi-vă gustarea, le zise ea copiilor. Vin şi eu imediat. Aşteptă ca ei să ajungă la uşa din faţă şi abia apoi i se adresă lui: Îţi mulţumesc că vorbeşti aşa cu Connor. E încă sensibil la tot ce ţine de şcoală.

— E un copil isteţ. N-o să treacă mult până când o să-şi dea şi el seama de asta.

— L-ai fost de mare ajutor. Te admiră.

— Nu am făcut mare lucru spunându-i că-mi place să citesc. Devin se opri la uşă. Ţin foarte mult la el. La voi toţi.

Când ea deschise gura să spună ceva, el îşi încercă norocul şi o mângâie cu degetul pe obraz.

— La voi toţi, repetă el, apoi ieşi, şi ea rămase uitându-se lung în urma lui.

capitolul 2

Uneori, noaptea, târziu, când copiii ei dormeau şi oaspeţii se retrăgeau, Cassie se plimba prin casă. Avea grijă să nu se ducă la etajul doi, acolo unde erau cazaţi oaspeţii motelului, în camerele şi apartamentele cochete pe care Rafe şi Regan le amenajaseră pentru clienţi.

Plătiseră pentru intimitate, iar Cassie avea grijă să le-o ofere.

Dar putea să se plimbe în voie prin apartamentul ei de la etajul doi, să admire camerele, panorama de la fereastră şi chiar să simtă lustrul podelelor tari cu picioarele goale.

Erau o libertate şi o siguranţă pe care ea ştia că avea să le preţuiască întotdeauna. La fel cum preţuia perdelele care încadrau ferestrele, făcute dintr-un material pe care îl alesese ea şi pe care le plătise singură. Sau masa din bucătărie, canapeaua, fiecare veioză în parte.

Nu erau toate noi, dar pentru ea erau. Tot ce avusese în casa în care locuise împreună cu Joe fusese vândut. Pusese felul ei de a şterge orice urmă a trecutului. Nimic din ceea ce era aici nu-i aparţinuse înainte. Pentru ea era esenţial să înceapă această viaţă doar cu lucruri aduse de ea.

Atunci când era neliniştită, putea să coboare la parter, să se plimbe prin salon şi prin sufragerie, să intre în solarul plin de flori frumoase, cu geamuri strălucitoare. Putea să stea pe holuri, să se aşeze pe scări. Să se bucure, pur şi simplu, de linişte şi de singurătate.

Singura încăpere pe care o evita era biblioteca. Acolo nu se simţise niciodată confortabil, în ciuda fotoliilor de piele şi a rafturilor pline de cărţi.

Ştia instinctiv că acela fusese bârlogul lui Charles Barlow, soţul lui Abigail. Stăpânul casei. Un om care omorâse, cu sânge-rece, un soldat rănit al Confederaţiei, căruia abia îi dăduseră tuleiele.

Câteodată simţea oroarea şi tristeţea acestui eveniment, atunci când urca sau cobora scările pe care se întâmplase grozăvia. Din când în când auzea chiar şi împuşcătura, bubuitura armei şi ţipetele servitorilor care fuseseră martori la crima iraţională şi brutală.

Dar ea înţelegea brutalitatea iraţională, ştia că exista.

Aşa cum ştia şi că Abigail încă era în casa aceasta. Nu numai din cauza plânsului pe care îl auzea sau a mirosului de trandafiri care se simţea pe neaşteptate, venind de nicăieri. O simţea pur şi simplu în aer, legătura aceea pe care nu i-o mărturisise lui Devin fiindcă se simţise stânjenită.

Aşa ştia că Abigail îl iubise pe un bărbat care nu era soţul ei. Că îi fusese dor de el, că plânsese pentru el, la fel cum plânsese şi pentru băiatul ucis. Că visase la el şi că fusese disperată la gândul că nu avea să cunoască niciodată bucuria unei iubiri adevărate.

Cassie înţelegea şi o compătimea. De aceea se simţea aşa de bine-venită în această casă, care era atât de legată de trecut. De aceea nu fusese niciodată speriată.

Nu, era recunoscătoare pentru fiecare oră pe care şi-o petrecea aici, ca un fel de custode al unor lucruri frumoase. Se împlinise aproape un an de când acceptase oferta lui

Rafe şi a lui Regan şi se mutase aici cu familia. Era încă uimită că ei avuseseră atâta încredere în ea cât să-i ofere această slujbă şi de aceea muncea din greu ca să se arate demnă de această încredere.

Munca aici era o plăcere, se gândea ea, plimbându-se prin salon. Să ai grijă de nişte frumoase obiecte vechi, să le ştergi, să pregăteşti micul dejun în acea minunată bucătărie şi să serveşti oaspeţilor mâncarea în farfurii drăguţe. Să ai flori peste tot, înăuntru şi afară.

Era ca un vis, ca una dintre acele poveşti cu zâne pe care le ilustra Savannah MacKade.

Aşa că rareori se mai simţea înfricoşată, iar coşmarurile care o chinuiseră atât de mult timp încât se obişnuise cu ele acum aproape că nu mai existau. Rareori se mai trezea tremurând în toiul nopţii, după un vis – ascultând cu atenţie, să audă vocea lui Joe, paşii lui.

Aici era în siguranţă şi, pentru prima dată în viaţa ei, liberă.

Înfăşurată în halat, ea se ghemui pe scaunul de lângă fereastră, în salon. Nu stătea mult. Copiii ei dormeau profund şi se simţeau bine aici, dar era posibil să se trezească şi să aibă nevoie de ea. Numai că avea nevoie de câteva clipe de singurătate, să se bucure de norocul care dăduse peste ea.

Avea o casă unde copiii ei puteau să râdă, să se joace şi să se simtă în siguranţă. Era minunat să vezi cât de repede renunţa Emma la timiditate şi se transforma într-o fetiţă isteaţă şi vorbăreaţă. Pentru Connor, copilăria fusese mai grea, ştia. Îşi dădea seama cu ruşine că el văzuse şi auzise mai mult decât bănuia ea din nenorocirile care se întâmplaseră. Dar şi el începea să iasă din carapace.

Se simţea uşurată când vedea cât de bine se simţeau ei cu Devin, cu toţi cei din familia MacKade, de fapt. Existase o perioadă când Emma nu îndrăznea să vorbească cu un bărbat, iar Connor, delicatul, sensibilul Connor parcă

amuţise pentru totdeauna.

Dar nu mai era aşa.

Chiar şi azi, vorbiseră amândoi cu Devin cu naturaleţe. Şi-ar fi dorit să fie şi ea aşa de nonşalantă. „Insigna e de vină”, conchise ea. I se părea mult mai uşor să interacţioneze cu Jared, cu Rafe sau cu Shane. Nu sărea în sus ca arsă când o atingea vreunul dintre ei sau când îi arunca zâmbetul acela marca MacKade.

Cu Devin era altceva. Pe de altă parte, fusese nevoită să se ducă la el, să recunoască în faţa lui că permisese ani întregi să fie bătută şi abuzată, fusese nevoită să-i arate urmele bătăilor. Nimic – nici măcar pumnii dureroşi ai lui Joe – n-o umilise mai mult ca asta.

Ştia că lui îi era milă de ea, că se simţea obligat să aibă grijă de ea şi de copii. Îşi lua în serios responsabilităţile de şerif. Nimeni, nici măcar ea, nu şi-ar fi imaginat acum doisprezece sau cincisprezece ani, când el şi fraţii lui nu erau decât neastâmpăraţii fraţi MacKade, că ei aveau să ajungă ce au ajuns.

Devin se transformase într-un bărbat admirabil. Era tot un pic cam dur, credea ea. Ştia că era de ajuns să mârâie puţin ca să întrerupă o bătaie dintr-un bar, dar îşi folosea şi pumnii când asta nu funcţiona.

Totuşi, nu cunoscuse niciodată pe cineva mai delicat şi mai atent. Fusese foarte bun cu ea şi cu copiii ei, şi se simţea datoare faţă de el.

Îşi lipi obrazul de fereastră şi închise ochii. Avea să se controleze de acum, să nu mai fie aşa agitată în preajma lui. Putea s-o facă. Se străduise foarte mult în ultimul an să se arate stăpânită şi calmă, să nu pară timidă când trebuia să întâmpine oaspeţii. Funcţiona aşa bine, încât uneori parcă nici nu mai era timidă.

Ba chiar uneori, şi asta din ce în ce mai des, se simţea cu adevărat capabilă.

Aşa că acum era necesar să înveţe să nu mai fie aşa

tensionată cu Devin. Nu avea să se mai gândească la insigna lui, ci să-şi aducă aminte că el era unul dintre cei mai vechi prieteni – unul pentru care chiar a avut o mică pasiune la un moment dat. Nu urma să se mai gândească la mâinile lui mari sau la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar înfuria şi le-ar folosi împotriva ei.

În loc de asta, avea să-şi aducă aminte delicateţea cu care aceste mâini mângâiau părul fiicei sale sau fermitatea cu care acopereau mâinile fiului ei atunci când îl învăţa vreo poziţie la baseball.

Sau ce plăcută fusese, ce uimitor de plăcută fusese senzaţia aceea când el îi mângâiase obrazul.

Se aşeză şi mai comod în fotoliul capitonat. El era acolo, chiar lângă ea, zâmbind în felul acela care îi accentua gropiţa şi care trezea în ea senzaţii foarte ciudate. O atingea, iar ea nu mai sărea în sus de data aceasta. „Uite, deja mă descurc”, se gândi ea.

El o atingea, o trăgea spre el. Ah, corpul lui era aşa tare. Dar ea nici nu clipi. Tremura totuşi. Nu se putea opri. Era atât de mare, de puternic, putea s-o rupă în două. Şi totuşi, mâinile lui o atingeau cu tandreţe. Îi mângâiau pielea. Dar nu se putea s-o atingă acolo.

Gura lui era pe a ei, caldă şi uşoară. Nu putea să-l oprească. Uitase că ar fi trebuit să-l oprească, chiar şi atunci când limba lui se strecurase peste a ei şi când el îi prinsese sânii în mână, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

El o atingea, şi ea respira cu greu, fiindcă mâinile acelea mari alunecau peste corpul ei. Iar acum gura lui. Of, nu era bine, era convinsă că nu era bine, dar era aşa de plăcut să simtă pe buze căldura şi umezeala gurii lui.

Ea scâncea, suspina, se deschidea în faţa lui. Îl simţi cum intră în ea, atât de tare, de uşor, de bine.

Bubuitura unei împuşcături o făcu să sară în sus. Respira precipitat, era transpirată şi cu mintea vraişte.

Singură în salon. Evident că era singură. Dar pielea ei încă mai fremăta, şi simţea şi un alt freamăt înăuntrul ei, aproape ca o arsură, ceva ce nu mai simţise de atât de mulţi ani, încât nu crezuse că avea să mai simtă vreodată.

Se simţi cuprinsă de ruşine, şi asta o făcu să-şi strângă halatul până la gât. Era groaznic, se gândi ea, pur şi simplu groaznic să se gândească în felul acesta la Devin. După ce el fusese aşa drăguţ cu ea.

Nu îşi dădea seama ce o apucase. Nici măcar nu-i plăcea sexul. La scurt timp după iniţierea ei mizerabilă din noaptea nunţii, învăţase că era ceva de care trebuie să se teamă şi pe care apoi trebuia să-l accepte. Nu simţise niciodată vreo plăcere. Pur şi simplu nu era făcută pentru genul ăla de plăcere, şi acceptase ideea asta foarte repede.

Dar, când se ridică, picioarele îi tremurau şi simţea o apăsare supărătoare în abdomen. Inspiră adânc şi simţi parfumul discret de trandafiri.

Aşadar, nu era singură. Era şi Abigail cu ea. Liniştită, urcă din nou în cameră, să se mai uite la copii încă o dată, înainte de a se duce la culcare.

*

Pe la prânz, Devin era băgat până peste cap în ceea ce numea hârţogării. Trebuia să redacteze un raport şi să facă un dosar privind spargerea care avusese loc la Taverna lui Duff. Cei trei adolescenţi care se gândiseră să-l uşureze pe Duff de o parte din inventar fuseseră copilăresc de simplu de găsit.

Apoi mai era şi accidentul de pe Brook Lane. Nu fusese decât o mică ciocnire, îşi dăduse seama Devin, după ce examinase maşinile, dar Lester Swoop, care îşi zgâriase noul sedan, făcea mare tărăboi.

Trebuia să termine, de asemenea, raportul pentru primărie şi consiliul local cu privire la pregătirile pentru

securitatea mulţimii în ziua paradei.

Apoi poate avea să mănânce ceva.

În partea cealaltă a biroului, tânărul său adjunct, Donnie Brooks, se ocupa de amenzile pentru parcare. Şi, ca de obicei, bătea cu degetele în biroul de metal într-un ritm personal, pe care Devin se chinuia din răsputeri să nu îl bage în seamă.

Afară era destul de cald ca să stea cu geamurile deschise. Bugetul nu le ajungea pentru un aparat de aer condiţionat. Auzea zgomotele din trafic – atâta cât era – şi câteodată scârţâitul frânelor cuiva care se apropia prea repede de semaforul din intersecţia dintre Main Street şi Antietam.

Mai avea de triat şi corespondenţa – de când Crystal Abbott era în concediu de maternitate, căzuse şi asta în sarcina lui, fiindcă nu găsise un înlocuitor pentru ea ca om bun la toate.

Nu îl deranja prea tare. Monotonia lucrului cu hârţogăraia putea să fie uneori relaxantă. Viaţa era liniştită, aşa cum era de aşteptat într-un orăşel cu mai puţin de două mii cinci sute de locuitori. Treaba lui era să menţină această situaţie, să rezolve incidentele cu beţivii şi cu cei care tulburau liniştea publică, furtişagurile ocazionale şi conflictele domestice, incidentele în trafic.

Lucrurile se mai încingeau când şi când, dar, în cei şapte ani de când lucra el în Antietam, mai întâi ca adjunct, apoi ca şerif, nu se văzuse nevoit să scoată pistolul decât de două ori. Şi niciodată nu fusese cazul să tragă.

Era de-ajuns să stai de vorbă cu ei şi să le bagi minţile în cap, dar, dacă totuşi nu mergea aşa, un pumn bine plasat rezolva definitiv situaţia.

Când sună telefonul, Devin aruncă o privire plină de speranţă spre adjunctul său. Dar degetele lui Donnie nu se opreau niciodată din bătut ritmic în masă, aşa că Devin răspunse singur la telefon, oftând. Era în plin proces de

calmare a femeii isterice care pretindea că vecina ei îşi trimisese intenţionat câinele să se uşureze printre petuniile ei, când Jared intră pe uşă.

— Da, doamnă. Nu, doamnă. Devin îşi dădu ochii peste cap şi îi făcu semn lui Jared să stea jos. Aţi vorbit cu ea, aţi rugat-o să-şi ţină câinele în curte?

Răspunsul veni aşa rapid şi vehement, încât Devin strânse ochii şi îndepărtă telefonul de ureche. Pe scăunelul de lemn din faţa biroului său, Jared zâmbi şi îşi întinse picioarele.

— Da, doamnă, sunt convins că aţi muncit mult la petuniile acelea. Nu, nu, nu faceţi asta. Vă rog. Există o lege care interzice folosirea unei arme de foc în oraş. O să trimit pe cineva acolo. Da, doamnă, sigur că da. Aha… O să vedem ce e de făcut. Dar acum lăsaţi puşca, mă auziţi? Da, doamnă, am scris tot ce mi-aţi spus. Staţi liniştită!

Închise şi rupse foaia din caiet.

— Donnie?

— Eu.

— Du-te la Oak Leaf şi rezolvă problema asta.

— Avem o problemă?

Donnie încetă să mai bată în masă, cu un aer plin de speranţă. Devin se gândi că arăta foarte tânăr, în uniforma lui călcată cu grijă, cu părul lui de sperietoare de ciori şi cu ochii albaştri plini de nerăbdare.

— Avem un caniş care foloseşte o grădină micuţă cu petunii pe post de toaletă. Spune-le că există o lege care prevede purtarea lesei şi vezi dacă poţi să le împiedici pe femeile astea să-şi smulgă părul una alteia.

— Bine!

Încântat de sarcină, Donnie luă foaia cu informaţii, îşi potrivi pălăria şi ieşi din birou, pregătit să aplice legea.

— Cred că a început să se bărbierească săptămâna trecută, comentă Devin.

— Petunii şi canişi, zise Jared şi se întinse. Îmi dau

seama cât eşti de ocupat.

— Antietamul este un oraş foarte agitat. Devin se ridică şi umplu două căni de cafea. Am avut un caz la Duff, adăugă el, şi vocea lui căpătă ceva din accentul şi emfaza lui Donnie. S-au furat trei lăzi de bere.

— Măi, măi.

— Pe două le-am recuperat.

După ce îi dădu cana lui Jared, Devin se propti cu şoldul în birou.

— Cea de-a treia a fost consumată de trei puşti de şaisprezece ani.

— I-ai prins, nu-i aşa?

— Nu trebuia să fii Sam Spade[2] pentru asta. Devin sorbi din ceaşcă şi clătină din cap. Au început să se laude în stânga şi-n dreapta, au luat berea şi s-au dus pe pajiştea de lângă liceu, unde au pus de-o petrecere. Când le-am dat de urmă, le era rău ca naiba. Idioţi. Acum s-au ales cu acuzaţii conform literelor B şi E, furt şi audiere la tribunalul de minori.

— Parcă îmi amintesc şi eu de două lăzi de bere şi o petrecere. În pădure.

— Noi n-am furat-o, îi aminti Devin. I-am lăsat lui Duff banii în magazie, după ce am spart-o şi am luat berea.

— Un argument bun şi solid. Doamne, ce ne-am îmbătat.

— Şi ce rău ne-a fost, completă Devin. Când am ajuns acasă, mama ne-a dat câte o lopată să adunăm bălegarul. Am crezut că mor.

— Ce vremuri erau, zise Jared oftând.

Se rezemă apoi de spătar. Cu tot costumul lui la patru ace, cravata şi pantofii scumpi, rămăsese tot un MacKade. La fel ca fratele lui, avea o frumuseţe întunecată şi neliniştită. Poate un pic mai îngrijit, mai lustruit, dar tot

---

2 Detectiv celebru, eroul romanului The Maltese Falcon, scris de Dashiell Hammett (n.tr.)

neliniştit.

— Ce faci în oraş?

— Una, alta.

Jared se străduia să-şi găsească cuvintele ca să-i spună lui Devin ce avea de spus.

— Laylei îi iese un dinte.

— Da? Nu vă lasă să dormiţi?

— Am şi uitat cum e să dormi, zise, apoi zâmbi. E frumos. Ştii, Bryan îi schimbă scutecele. Puştiul e aşa topit după ea! Savannah spune că primul lucru pe care îl face când vine de la şcoală e să se ducă la ea.

— Ai avut noroc, murmură Devin.

— Crezi că eu nu ştiu? Ar trebui să încerci şi tu, Dev. Căsnicia e o treabă destul de bună.

— Se pare că pentru tine şi pentru Rafe funcţionează. M-am întâlnit azi-dimineaţă cu el, se ducea la magazinul de bricolaj cu micul Nate agăţat în spate. Avea un aer foarte domestic.

— I-ai spus şi lui?

— N-am vrut să stârnesc o ceartă în faţa copilului.

— Bine ai făcut. Ştii ce-ţi trebuie ţie aici, Dev?

Sorbind din cafea, Jared aruncă o privire prin birou.

Era mobilat sumar, numai cu strictul necesar. Birouri, pardosea de lemn, aparat de cafea, ventilator de tavan care scârţâia când era pus în funcţiune, scaune fără tapiţerie, dulapuri de fier.

— Îţi trebuie un câine. Ethel stă să fete zilele astea.

Devin ridică d într-o sprânceană. Fred şi Ethel, câinii lui Shane din rasa Golden Retriever, înţeleseseră în sfârşit că mai pot face şi alte lucruri în afară de vânătoarea de iepuri.

— Mda, aş avea nevoie de un căţel care să se răhăţească peste tot şi să-mi ronţăie hârtiile.

— Pentru companie, insistă Jared. Gândeşte-te cum ţi-ar sta să patrulezi prin oraş cu un câine înarmat. Ai putea

să-l faci adjunct.

Imaginea îl făcu să zâmbească pe Devin, dar apoi îşi puse cana pe birou.

— O să mă gândesc la asta. Ce-ar fi să-mi spui acum de ce ai venit?

Jared inspiră profund. Ştia cum funcţionează mintea lui Devin, meticulos, pas cu pas. L-ar fi lăsat pe Jared să sporovăiască oricât, dar nu putea să fie dus de nas.

— Am avut ceva treabă la puşcărie în dimineaţa asta.

— Vreun client de-al tău care nu beneficiază de drepturile legitime la televizor?

Jared îşi puse cana de cafea deoparte şi îşi întrepătrunse degetele.

— Tu îi arestezi, eu îi reprezint. De-aia se numeşte lege şi ordine.

— Corect. Cum am putut să uit? Şi?

— Şi… M-am întâlnit cu directorul închisorii, şi, cum ştia că sunt avocatul lui Cassie, a crezut de cuviinţă că trebuie să-mi împărtăşească ultimele noutăţi.

Buzele lui Devin se strânseră într-o linie subţire.

— Dolin.

— Mda, Joe Dolin.

— Nu poate să obţină audiere pentru o eventuală eliberare pe cauţiune optsprezece luni de acum înainte.

Devin ştia perfect şi ziua, şi ora.

— E adevărat. Se pare că, după o perioadă dificilă de acomodare, în care Joe a avut probleme disciplinare, a devenit un deţinut model.

— Sunt convins.

Jared simţi amărăciunea din vocea lui şi o şi înţelese.

— Noi ştim că e o jigodie, Devin, dar chestia e că el şi-a intrat în rol. Şi-l joacă bine.

— N-o să-i iasă cu eliberarea, nu de prima dată. O să am eu grijă de asta.

— Nu despre eliberare e vorba. Nu încă. I s-a dat

drumul să muncească.

— Cum naiba vine asta?

— Începând de săptămâna asta. Eu m-am opus. Am subliniat că astfel o să fie la doar câţiva kilometri de Cassie, le-am vorbit despre trecutul lui violent, despre legăturile pe care le are cu oraşul. Copleşit de neajutorare, Jared îşi desfăcu mâinile, cu palmele în sus. Mi-au închis gura. Au zis că o să fie supravegheat, la fel ca restul deţinuţilor. Că sunt necesare programele de reabilitare, că trebuie să curăţăm parcurile şi drumurile şi că ăsta e cel mai ieftin mod de a face asta. Că, dacă le permitem prizonierilor cooperanţi să muncească în folosul comunităţii, adoptăm cea mai bună metodă de reabilitare.

— Dar când dau bir cu fugiţii de la adunat gunoaie?

Devin măsura încăperea cu ochii plini de furie.

— Se întâmplă. De două, trei ori pe an, cel puţin, se întâmplă. Pe unul l-am târât eu însumi înapoi toamna trecută.

— Se întâmplă, admise Jared. Dar rareori ajung prea departe. Sunt destul de uşor de dibuit în uniformele alea de puşcăriaş, iar cei mai mulţi dintre ei nici nu cunosc zona.

— Dolin cunoaşte al naibii de bine zona.

— Să nu crezi că o să te contrazic pe subiectul ăsta. O să încerc să mă împotrivesc, Devin. Dar n-o să fie uşor. Nu când însăşi mama lui Cassie i-a scris directorului închisorii ca să-i ia apărarea lui Joe.

— Nemernica aia. Devin îşi încleşta pumnii.

— Ştie ce i-a făcut lui Cassie. Cassie, repetă el şi îşi trecu mâinile peste faţă. Abia începuse să-şi revină. Cum naiba o s-o afecteze asta acum?

— Mă duc eu la ea să-i spun.

— Nu. Devin îşi luă mâinile de pe faţă. O să-i spun eu. Tu fă dosarul sau ce trebuie să faci ca să opreşti chestia asta. Vreau ca nenorocitul ăla să stea închis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Au făcut deja o echipă de treizeci şi patru de deţinuţi, La strâns gunoaie. E şi el pe listă.

— Perfect. Devin se îndreptă spre uşă. E perfect.

*

Nu îi luă prea mult timp să ajungă acolo sau să zărească vestele portocalii ale celor din echipă. Devin parcă maşina în spatele unei camionete în care erau deja încărcaţi saci cu gunoaie.

Coborî din maşină, se rezemă de ea şi îl urmări pe Joe Dolin.

Cele şaisprezece luni de puşcărie nu-i schimbaseră cu nimic înfăţişarea de taur, observă Devin. Era un bărbat masiv, solid. Înainte de a fi arestat, era de-a dreptul gras. După felul în care arăta acum, se ocupase serios să-şi transforme grăsimea aia în muşchi.

Sistemul de detenţie permitea pregătirea fizică. El şi un alt bărbat desfundau canalizarea de pe partea cealaltă a străzii – sistematic, fără nicio vorbă, adunau frunzele uscate şi pietrişul.

Devin aşteptă răbdător până când Joe se îndreptă de spate, aruncă un sac de plastic plin de gunoi pe umăr şi se întoarse.

Ochii lor se întâlniră şi îşi susţinură unul altuia privirea. Devin se întrebă ce-ar fi zis directorul închisorii despre reabilitare dacă ar fi văzut expresia din ochii lui. Furia şi ura. Dacă ar fi văzut zâmbetul acela acru, dar victorios, care îi apăru încet pe buze înainte de a arunca sacul în remorca maşinii parcate pe partea lui.

Pentru că se cunoştea foarte bine, Devin rămase pe partea unde era. Ştia că, dacă se ducea mai aproape, prea aproape, n-avea să fie capabil să se stăpânească. Insigna pe care o purta era o responsabilitate, dar şi o barieră.

Dacă ar fi fost civil, ar fi putut să traverseze strada, să

tragă un pumn zdravăn în faţa aia duşmănoasă a lui Joe şi să suporte apoi consecinţele. Dacă ar fi fost civil, ar fi putut să-l snopească în bătaie pe nemernicul ăla care îşi lovise soţia.

Dar nu era civil.

— Te ajut cu ceva, şerifule? Unul dintre supraveghetori veni spre el, gata să stea la palavre, ca de la ofiţer la ofiţer. Zâmbetul lui vesel se cam şterse când văzu privirea lui Devin. E vreo problemă?

— Depinde.

Devin scoase o ţigară din pachet, deşi de două luni încerca să se lase de fumat. Fără să se grăbească, aprinse un băţ de chibrit, îl apropie de ţigară şi apoi suflă fumul.

— Îl vezi pe omul ăla de acolo, ăla mare?

— Dolin? Sigur.

— Tu ţine minte numele ăsta. Privirea îi coborî spre ecusonul prins de cămaşa supraveghetorului. Iar eu o să-l ţin minte pe al tău, Richardson. Dacă îl scapi din ochi, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, ai încurcat-o.

— Ei, şerifule, stai aşa…

Devin îşi ţintui privirea asupra chipului lui Richardson şi nu îşi dezlipi privirea de el nici când se desprinse de maşină.

— Ai grijă ca nu cumva jigodia aia să ajungă să bântuie prin oraşul meu, Richardson. Ai foarte mare grijă!

Joe se uită după maşina şerifului, care ieşea din parcare şi se îndepărta. Se aplecă iar să adune gunoiul, ca un bun om de echipă.

Şi îşi pipăi uşor buzunarul, în care avea ultima scrisoare primită de la soacră-sa.

Ştia ce scria acolo, aproape pe dinafară. Îl ţinea la curent cu tot ce făcea Cassie. Că târfuliţa avea acum o slujbă fiţoasă la motelul MacKade. La jigodiile alea de MacKade. O să se ocupe el de toţi, până la ultimul, când avea să iasă.

Dar prima dată urma să se ocupe de Cassie.

Îşi imaginase că-l poate azvârli aşa în puşcărie. Îşi imaginase că putea să divorţeze de el ca să se vânture după bunul-plac prin oraş. Ei bine, urma să vadă ea cum stătea treaba, şi asta foarte curând.

Mama ei îl ajuta, îi trimitea scrisori. Erau nişte scrisori pline de dăscăleli, iar el nici nu putea s-o sufere pe baba aia stafidită, dar îl ajuta. Şi îi scria şi el în fiecare săptămână, îi spunea cât de mult suferea, cum se apropiase de religie, cum îşi dorea să fie din nou alături de familia lui. Avea grijă să nu uite să-i pomenească despre copii.

Îl durea în cot de copii. Nişte plângăcioşi răsfăţaţi.

El pe Cassie o voia. Era nevasta lui – „până când moartea ne va despărţi”. Avea să-i amintească el în curând asta.

Aruncă încă un sac în remorca maşinii şi îl îndesă acolo. O, da, avea să-i amintească el foarte frumos, ca în zilele bune. Urma să plătească cu vârf şi îndesat pentru fiecare oră pe care şi-o petrecea în puşcărie.

Cu pumnii încleştaţi, visa la revenirea lui acasă.

capitolul 3

În loc să se ducă direct la Cassie, Devin se duse la închisoare. Nu se îndoia de abilităţile de avocat ale lui Jared, dar voia, simţea nevoia să intervină şi el. Se străduia să se stăpânească în faţa directorului închisorii, în timp ce îi explica situaţia şi îşi spunea părerea.

Pentru fiecare argument al lui, directorul îi arăta câte un raport. Dolin se transformase într-adevăr într-un deţinut model, care demonstra la tot pasul că era pe cale să se reabiliteze. Muncea din greu, respecta regulile, se ducea regulat la capelă. Îşi exprimase regretul pentru infracţiunile

comise şi se ţinea de consilierea privind consumul de alcool.

Când Devin plecă de acolo, îşi dădu seama că sistemul pe care el făcuse eforturi să-l susţină îi dădea un şut în gură. Nu mai era nimic de făcut, trebuia să-i spună lui Cassie şi să încerce s-o încurajeze.

O găsi în salon, în patru labe, lustruind picioarele sculptate ale unei măsuţe. Fredona o melodie, atât de concentrată, încât nici nu îl auzi când intră. Avea un şorţ cu pieptar alb, pus peste bluză şi pantaloni, şi lângă, ea era un coş de plastic plin cu cârpe şi soluţii de curăţat.

Părul ei buclat era dat după urechi, ca să nu-i acopere faţa. „L-a lăsat să crească”, se gândi el. Acum îi trecea de bărbie. Părea al naibii de fericită, observă Devin şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Cass?

Ea tresări, cât pe ce să se lovească cu capul de tăblia mesei. Apoi roşi până în vârful urechilor.

— Devin.

Răsucea în mână cârpa de praf, devenind dintr-odată agitată. Îşi tot rememorase visul de seara trecută, visul acela pe care îl avusese chiar aici, în salon, pe fotoliul de lângă fereastră. Visul în care Devin… O, Doamne…

El se uită atent la ea, apoi făcu un pas înainte. Ea arăta de parcă ar fi prins-o cu mâna în buzunarul cuiva.

— Ce s-a întâmplat? E vreo problemă?

— Nimic. Nimic. Simţea fluturi în stomac şi se strădui să-şi reprime un chicot nervos. Mintea mea zbura aiurea, atâta tot. Chiar aşa era. Şi m-ai speriat. Atâta tot.

Nu îi stătea în fire să se repete aşa, iar el o privi cu ochii mijiţi.

— Sigur e totul în regulă?

— Da. Da. În regulă. Totul e în regulă. Se întoarse, răsucind întruna cârpa din mână. Cuplul care s-a cazat s-a dus să facă un tur al câmpului de luptă. O să mai stea o

noapte. Sunt din Carolina de Nord. El este mare pasionat de câmpuri de luptă. Aşa mi-a zis. Le-am dat toate broşurile pe care le aveam şi… şi le-am făcut şi turul casei. Voiau s-o vadă pe toată. Sunt încântaţi de ideea că aici ar putea fi fantome.

El încuviinţă din cap, confuz. Ea sporovăia ca o moară stricată, în condiţiile în care de obicei trebuia să tragă de ea ca să scoată trei propoziţii la rând.

— OK.

— Vrei o cafea? Îţi aduc o cafea, spuse ea şi se repezi la bucătărie înainte ca el să apuce să răspundă. Şi negrese. Am făcut azi-dimineaţă negrese şi…

Când el îi puse mâna pe braţ s-o oprească, ea înţepeni ca un iepure prins în lumina farurilor.

— Cassandra, linişteşte-te!

— Dar sunt liniştită. Sunt liniştită.

Mâna lui era fermă şi caldă. I se păru că îi simte atingerea până la os.

— Eşti foarte tensionată. Respiră adânc. Respiră de câteva ori.

Ea respiră supusă, şi parcă agitaţia i se mai domoli.

— Sunt bine, Devin.

— OK, hai să bem o cafea. Dar, chiar când voia s-o conducă spre bucătărie, pagerul începu să bipăie. Fir-ar să fie!

Se duse la telefonul vintage, cu pâlnie, agăţat în perete, să răspundă la apel.

— MacKade. Da. Fir-ar să fie!

Devin îşi apăsă ochii cu degetele. De ce îl apucase durerea asta de cap şi de ce naiba se uita Cassie la el de parcă avea două capete?

— Sunt în misiune acum, Donnie. Descurcă-te! Exact asta am spus. Uite, bagă canişul ăla într-o cuşcă, şi bagă-le şi pe idioatele alea, dacă e nevoie, dar…

Se întrerupse, regretând ce spusese, fiindcă ştia că

Donnie era în stare să facă întocmai aşa.

— Las-o aşa! Fii diplomatic, Donnie, şi fă-ţi datoria! O să-i dai amendă doamnei cu canişul, dar fă-o discret şi profesionist. Sugerează-le să-şi facă gard. Spune-i că legea care prevede purtarea lesei este atât pentru siguranţa câinelui, cât şi a celorlalţi. Pe strada aia trec maşini, şi căţelul ei ar putea să fie călcat de una. După ce rezolvi asta, te duci la reclamantă, îi spui că ai rezolvat şi o complimentezi pentru florile ei frumoase. Sugerează-i şi ei să-şi facă un gard. Ştii tu, gardurile bune fac vecini buni. Nu, n-am inventat eu asta. Dă-i bătaie, Donnie.

Închise telefonul, se întoarse şi o văzu pe Cassie zâmbind.

— O mică problemă cu un căţel, o lămuri el.

— Eşti aşa priceput la asta, ştii cum să te descurci cu oamenii şi cum să rezolvi o situaţie.

— Sunt un adevărat Solomon. Expiră zgomotos. Stai jos, Cassie! Trebuie să discutăm.

— Ah. Zâmbetul ei pieri. S-a întâmplat ceva.

— Nu neapărat. Hai să stăm jos! Pentru că voia s-o ţină de mână când îi spunea, se aşeză pe canapeluţa în care se simţea întotdeauna ca un uriaş neîndemânatic. Mai întâi şi-ntâi, trebuie să-ţi spun că nu e cazul să fii îngrijorată de ce o să-ţi spun. Nu vreau să te alarmezi.

— E vorba despre Joe.

Mâna ei tremură uşor în mâna lui, apoi se linişti.

— Îi dau drumul.

— Nu.

El îi strânse delicat mâna, încurajator, cu ochii ţintă în ochii ei.

— N-o să iasă prea curând din puşcărie.

— Vrea să vadă copiii. Ea se făcu palidă, iar ochii i se măriră şi i se întunecară de groază. O, Doamne, Devin, copiii.

— Nu.

Se mustră în sinea lui fiindcă, tot încercând să atenueze lovitura, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

— Nu e vorba despre asta. E un program de reabilitare prin muncă. Ai auzit de asta.

— Da, le dau voie deţinuţilor să iasă câteva ore ca să muncească în folosul comunităţii. Of! Se cutremură o dată şi închise ochii. Asta e.

— El lucrează într-o echipă la şosea. Strânge gunoaie şi curăţă canalizări. Ceva de genul ăsta. Am vrut să-ţi spun şi ţie, ca să nu te alarmezi. Am aranjat să fiu informat de programul lui. O să ştiu exact unde se află, şi o să ştii şi tu. Nu am vrut să se întâmple să treci vreodată cu maşina pe acolo şi să te sperii.

— Bine. Frica dădea năvală, dar se stăpânea. Se stăpânise ea în situaţii şi mai dificile. Este supravegheat.

— Exact.

Nu avea să-i spună cât de des se întâmplă să mai scape câte unul. Ştia şi ea.

— O să trec pe acolo de două ori pe zi, eu sau unul dintre oamenii mei, indiferent unde lucrează. Şi, ca să te simţi în siguranţă, o să patrulăm şi pe aici.

„Şi la şcoală”, se gândi el, dar nu vru să aducă din nou în discuţie copiii.

— Este tot la închisoare, zise ea, ca să se încurajeze. Şi acolo sunt paznici.

— Exact. Jared lucrează acum la o contestaţie, dar trebuia să-ţi spun. Fir-ar! Răsuflă greu. Mama ta vrea să-l elibereze, i-a scris directorului închisorii.

— Ştiam. Cassie se îndreptă de spate. Ea şi Joe corespondează. Mi-a arătat şi mie scrisorile lui. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile pentru mine, Devin. Eu nu mă mai întorc niciodată la el. Copiii mei nu o să mai trăiască niciodată aşa. O să ne descurcăm.

— O să fie bine. Urma să aibă el grijă de asta. Îi dădu o şuviţă de păr după ureche, bucuros că de data asta ea nu

mai tresări. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu m-ai speriat. Nu chiar.

— Oricând, Cassie, zi sau noapte, dacă nu te simţi bine sau eşti neliniştită, vreau să mă suni. Ştii că sunt la birou aproape în fiecare noapte. Ajung la tine în cinci minute dacă ai nevoie de mine.

— Niciodată nu m-am simţit neliniştită aici. Rareori sunt singură.

Când el ridică dintr-o sprânceană, ea zâmbi.

— Nu simţi mirosul?

— De trandafiri? Da.

Acum zâmbea şi el.

— Totuşi, sunt o companie mai bună decât o fantomă. Să mă suni!

— Bine. Trebuia să-şi adune tot curajul. Voia să demonstreze ceva. El îi era prieten, întotdeauna fusese prietenul ei. Nu era cazul să mai tremure ca un şoricel. Mulţumesc.

Se forţă să zâmbească, apoi îi puse mâna pe obraz şi îi atinse uşor gura cu buzele.

El abia avu timp s-o simtă, dar tot trupul îi explodă ca napalmul. Fusese atât de neaşteptat, atât de îndelung dorit. Nici nu îşi dădu seama când îşi încleştă palma în jurul mâinii ei, iar ea făcu ochii mari de surpriză.

Nu se gândea decât că buzele ei fuseseră pe buzele lui, doar pentru o clipă.

Şi nu putea să se împace cu gândul ăsta.

O trase spre el şi fură iar gustul acela, îl devoră, îl sorbi. Cald, dulce.

Conturul gurii ei, curbura aceea a buzelor îl înnebuneau. Le strivi cu buzele lui, le urmări conturul cu limba, apoi se scufundă mai adânc.

Inima îi bubuia, de parcă era un surfer care plutea pe stânci colţuroase. Sângele îi alerga prin vene şi îl ameţea. Ea era făptura aceea catifelată, micuţă şi dulce, unica

făptură pe care o dorise, pe care o iubea.

Avu nevoie de câteva momente disperate să-şi dea seama că mâinile ei erau prinse între trupurile lor. Că ea stătea ţeapănă în braţele lui. Uimit, îi dădu drumul şi se trase îndărăt cu o mişcare rapidă.

Ea îl privea ţintă, cu ochii întunecaţi ca norii de ploaie şi cu o mână apăsată peste gura pe care el tocmai o brutalizase.

„Ăsta este cuvântul", se gândi el, dezgustat. O brutalizase.

— Îmi pare rău! Acum, el era palid, şi ea roşise, iar el se blestema în sinea lui. Îmi pare rău, repetă el. Îmi pare... tare rău! Nu am vrut să... M-ai luat prin surprindere.

Nu avea nicio scuză, şi pedeapsa pentru că îi trădase încrederea avea să fie pierderea acestei încrederi.

— A fost ceva deplasat şi n-o să se mai întâmple. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Trebuie să plec.

— Devin...

— Trebuie să plec, repetă el, aproape disperat, îndepărtându-se.

Aproape că dădu peste o masă – ce repede reuşise el să strice totul, îi trecu prin minte. Cum ea nu făcu nicio mişcare, reuşi să scape din casă fără alte umilinţe.

Ea ascultă uşa trântindu-se în urma lui. Nu, nu se mişcase, fiindcă nu putea. Nici măcar nu credea că ar fi putut să se ridice de pe scaun.

Ce se întâmplase acolo? Îl sărutase, pentru că se gândise că ar cam fi timpul să facă un gest prietenesc.

Rafe o săruta mereu. Când venea cu vreo treabă la motel, o săruta de multe ori, exact cum voise ea să-l sărute pe Devin. Uşor, relaxat. Şi, după o vreme, se obişnuise şi nu mai îngheţa când se întâmpla.

Apoi, Devin o sărutase. Dar nu ca Rafe. Nu, deloc, încă îşi mai ţinea degetele pe buze, încă mai simţea fierbinţeala lor. Nu, nu o mai sărutase nimeni aşa,

niciodată. De parcă viaţa lui depindea de sărutul acela. Nu-şi imaginase niciodată că Devin…

O, ba îşi imaginase, îşi aminti ea, lăsând să-i cadă în poală mâna care îi tremura. Şi-l imaginase chiar noaptea trecută. Oare de la visul acela pornise totul?

Ce se întâmplase acolo era, fără îndoială, real. Inima ei încă îi bubuia în piept, pielea încă îi ardea. Fusese atât de şocată de ce făcuse el, de felul în care o strânsese, de felul în care gura lui o acoperise pe a ei, încât nici nu mai fusese capabilă să se mişte.

Oare cât durase? Treizeci de secunde, un minut? N-ar fi putut să spună, dar atâtea lucruri se întâmplaseră în interiorul ei. Încă mai tremura.

Lui îi părea rău. Sigur că îi părea rău, se gândi ea, lăsându-se pe spătarul scaunului şi închizând ochii în încercarea de a-şi recăpăta suflul. Nu voise s-o sărute. Fusese doar o reacţie necontrolată. O reacţie masculină. Apoi observase că ea nu se implicase şi îi dăduse drumul. Îşi ceruse scuze. Era un om bun şi de onoare şi îşi ceruse scuze fiindcă făcuse ceva ce de fapt nici nu voise să facă.

„A fost un simplu sărut”, îşi reaminti ea, dar fu nevoită să-şi potolească stomacul agitat cu mâna. Acum stricase totul, fiindcă nu fusese capabilă să gestioneze situaţia, să o treacă cu vederea sau să râdă, aşa cum ar fi făcut o femeie normală. Sau ar fi putut să îi răspundă, să-l facă să vrea s-o sărute din nou.

Va trebui să facă eforturi să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Prima oară când aveau să se revadă, avea să îi zâmbească şi să poarte o conversaţie normală. Începea să se priceapă la asta. Pur şi simplu n-ar fi suportat să nu mai fie prieteni.

Se ridică pe picioarele încă nesigure ca să-şi termine treaba. Şi nu se mai gândi deloc la Joe Dolin.

*

Devin lucră ca un maniac în ziua aceea şi-n următoarea. Îşi înnebuni adjuncţii, apoi se duse la fermă să-i aplice acelaşi tratament şi fratelui mai mic.

Bineînţeles, îşi spuse că se duce acolo să muncească. Culturile trebuiau îngrijite, şi erau o grămadă de vaci care stăteau să fete. Prezenţa lui fu bine-venită când constatară că unul din viţei ieşea într-o poziţie nefirească.

Când se termină travaliul, şi viţelul începu să meargă nesigur pe picioarele lui, Devin era varză. Cămaşa lui era distrusă, braţul îi era învineţit de la loviturile vacii. Şi puţea.

În boxă, Shane era la fel de murdar, dar fluiera vesel, în timp ce îi făcea o injecţie nou-născutului speriat.

— Gata, băiatule! N-a durut prea tare.

Dezgustat, Devin nu îşi lua ochii de la el. Era o treabă grea, murdară – şi nu se terminase. Boxa trebuia acum curăţată, trebuia adus fân proaspăt, iar viţelul trebuia să fie atent supravegheat cel puţin vreo două ore.

Şi Shane stătea acolo, îngenuncheat în mizeria aia, fericit ca un idiot.

Îşi lăsase părul lung, observă Devin. Şi-l prinsese într-o coadă pe care o scosese prin despicătura de la şapca aia murdară. Ochii lui verzi, cu o nuanţă mai deschişi decât ai lui Devin, erau visători, iar buzele arcuite erau încadrate de cele două gropiţe din obraji. Era frumos ca o ispită, chiar şi pentru un MacKade. Şi era mezinul familiei, mai mic decât Devin, ceea ce însemna că fraţii lui mai mari îşi făceau datoria de onoare să-i tragă şuturi în fund adesea.

Cum el continua să fluiere, Devin se întrebă dacă chiar era cazul să se comporte aşa.

— Ce naiba te face aşa fericit?

— Un viţel frumos şi sănătos, numai uită-te la el!

Cu toată împotrivirea viţelului, Shane îl ţinea pe loc şi îi examina ochii.

— Mămica se simte bine. Cum să nu fii fericit?

— Era gata să-mi rupă naibii mâna.

— Nu se putea stăpâni, zise Shane cu înţelegere. Pe urmă, eu ţi-am zis că trebuia să-l apuci de acolo. Tu ai insistat.

— Da, bine. Ce mizerie e aici!

— Fătarea nu e o treabă curată. Shane se ridică şi îşi şterse mâinile murdare de blugii nu mai puţin murdari. Ieşi din boxă şi se rezemă de uşa deschisă. Şi apoi, m-am gândit că puţintel efort o să te scoată din starea aia.

Zâmbetul lui era arogant, plin de sine – motive numai bune ca lui Devin să-i vină să-i dea un pumn în nas.

— Necazuri cu femeile, aşa-i?

— N-am niciun necaz cu femeile.

— Asta fiindcă n-ai nicio femeie – ceea ce, aş putea adăuga eu, e jenant pentru toată lumea. De ce nu iei una de la mine? Am o grămadă.

Devin răspunse la sugestie cu un cuvânt obscen şi previzibil, apoi se duse la chiuvetă să-şi spele mâinile.

— Nu, acum pe bune. Ştii cine cred eu că ţi s-ar potrivi? Frannie Spader. Are părul ăla roşu care parcă îi zboară în toate părţile şi cel mai simpatic zâmbet din lume. Şi, dacă treci de părul ăla şi de zâmbetul ei, o să vezi că are un corp care te face să scânceşti. Şi eu cred că n-ai mai scâncit de mult.

— Îmi aleg şi singur femeile. N-am nevoie de sugestiile tale.

— Încercam să mă port frăţeşte. Îl plesni uşor pe spate pe Devin, apoi se întinse să ia săpunul. Bine, dacă nu ai fi aşa de al naibii de fratern tu însuţi, poate ai fi putut să-ţi pierzi timpul cu micuţa Cassie.

Devin se mişca foarte repede, iar Shane era mult prea inocent, aşa că lovitura îl nimeri pe acesta din urmă drept în falcă şi îl făcu să zboare. Ateriză cu o bufnitură grea şi scutură din cap. Până să apuce să-l întrebe pe Devin ce naiba îl apucase, fu cotropit de cele optzeci de kilograme

de bărbat furios şi frustrat.

Făceau echipă bună, fiecare ştia mişcările şi ritmul celuilalt. Hambarul răsuna de icneli, de zgomotul muşchiului strivit de os, de înjurături, în timp ce se rostogoleau pe podeaua prăfuită.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea de femeie – şi dispreţul care se simţea în ea – nu îi domoli pe combatanţi. Shane lăsă garda jos doar atât cât să se mai aleagă cu o buză spartă, la care răspunse umplându-i nasul de sânge lui Devin.

— Dar, dragă, se pare că de-abia au început.

— Serios, Rafe! Cu un suspin adânc, Regan îşi mută copilul care gângurea pe celălalt braţ. Desparte-i!

— Femeile, bombăni el.

Dar interveni să-i despartă în felul lui, adică intră între ei şi trase câţiva pumni şi, fiind conştient că nu putea să se distreze prea mult aşa, reuşi să-l împingă pe Shane şi se aşeză peste Devin.

— Nu te băga! Ştergându-se de sânge, Shane se chinui să se ridice în genunchi. E între mine şi el.

— Poate vă las. Rafe abia îl ţinea pe Devin. Ca să demonstreze cât era de serios, puse palma pe faţa furioasă a lui Devin şi îl împinse cu toată puterea, lovindu-l cu capul de podea. Dar poate vreau să mă joc şi eu cu voi, adăugă el. Ce aveţi?

— Întreabă-l pe el!

Deja potolit, Shane îşi flexa mâna care începuse să-l doară.

— Stăteam de vorbă, şi el m-a pocnit.

— Păi, şi mie îmi vine să te pocnesc mai tot timpul când vorbeşti cu mine, zise Rafe înţelegător şi se uită în jos, spre Devin, să vadă dacă începuse să îşi revină. Nu intenţionase să-l izbească aşa tare. Ce i-ai spus?

— Nimicuri. Despre femei.

Privirea lui Devin se limpezea, iar furia îi revenea,

încercă să-l dea la o parte pe Rafe de pe el, dar îl opri vocea hotărâtă şi raţională a lui Regan.

— Termină odată cu purtarea asta ridicolă, Devin. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Călare pe el, Rafe se uită în jos şi zâmbi.

— Da, Dev, ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Dă-te dracului jos de pe mine!

— O să te porţi ca un băiat bun?

Râzând, Rafe se aplecă şi îl sărută. Era rapid şi agil, şi sări la timp, înainte ca Devin să poată riposta.

— Bună treabă, zise Regan din uşa hambarului, făcându-l pe Devin să se răzgândească şi să nu mai sară iar la Shane. Ea stătea în uşă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de stofă şi cu un sacou frumos croit şi bătea nervoasă din piciorul încălţat cu pantofi de lac. Să vă luaţi la bătaie în hambar ca nişte băieţi neastâmpăraţi. Uite cum arătaţi – jegoşi, mânjiţi de sânge şi cu hainele rupte.

— El a început. Shane se abţinu cu multă înţelepciune să râdă şi încercă să ia o faţă ruşinată. Pe bune, Regan, eu n-am făcut decât să mă apăr.

— Nu mă interesează cine a început, zise Regan cu un ton imperial şi îl ţintui pe cumnatul ei cu o privire pătrunzătoare. Parcă fuseserăm invitaţi la cină.

— A, da. Shane uitase cu totul de asta. Am avut o problemă la fătat. Viţelul era poziţionat invers. Abia am terminat.

— Serios? În clipa aceea, Regan deveni dintr-odată îngrijorată, îşi dădu pe spate pletele de culoarea mierii şi intră grăbită. Acum e în regulă?

— Perfect. Hei, Nate!

— Să nu îndrăzneşti. Chiar dacă cel mic gângurea şi întindea mâinile spre unchiul lui, Regan se trase mai departe de el. Eşti murdar. Duceţi-vă să vă spălaţi.

Devin se uită la Shane cu ochii mijiţi şi spuse cu respiraţia şuierătoare:

— Simţeam nevoia să pocnesc pe cineva. Tu erai la îndemână. Şi ai şi gura mare.

Shane îşi şterse sângele de pe buze.

— M-ai lovit, idiotule!

— Şi?

— Şi am rămas dator.

— Gata, băieţi, pupaţi-vă şi împăcaţi-vă!

Când Shane şi Devin se întoarseră amândoi deodată spre Rafe, Regan scoase un mârâit.

— Terminaţi chiar în clipa asta! Dacă nu mai pocneşte nimeni pe nimeni, vă pregătesc eu masa.

— Bună afacere, decise Shane.

— Dar nu veniţi la bucătărie înainte să... Ce-a fost zgomotul ăsta?

— Ce zgomot?

Devin îşi descleştă pumnii pe care îi avea pregătiţi şi ascultă. Un fel de scâncet slab abia se auzea de gângurelile micului Nate. În căutarea sunetului, se duse până pe la jumătatea grajdului şi se uită într-o altă boxă.

— Se pare că e ziua fătărilor. Ethel face pui.

— Ethel! Ca un tătic înnebunit, Shane se repezi spre boxă, gata să cadă lângă animalul lui în travaliu.

— O, scumpo, de ce nu m-ai chemat? Dumnezeule, deja a făcut doi.

— Fred împarte probabil trabucuri afară. La intrarea în hambar, Rafe se aplecă spre soţie, o sărută, apoi îşi sărută copilul. Ştiu exact ce simte.

Văzând panica din ochii lui Shane, Devin clătină din cap. Fuseseră martori la naşteri şi ajutaseră de nenumărate ori în atâţia ani, dar asta nu conta cu nimic în clipa de faţă. Era vorba despre Ethel, singura care putea fi considerată adevărata dragoste a lui Shane. Intră în boxă şi se lăsă pe vine lângă fratele lui.

— Se descurcă bine.

Îşi trecu braţul peste umerii lui Shane.

— Crezi?

— Bineînţeles. E o adevărată MacKade, nu? Devin se uită în sus la Rafe şi îi făcu cu ochiul. Femeile MacKade sunt cele mai tari.

*

După fătare, curăţenie, după ce mâncară şi îi felicitară pe Fred şi pe Ethel pentru cei şase căţei sănătoşi, Devin se întoarse la birou. Era mult prea agitat ca să rămână la fermă. Cu toate că făcuse o baie lungă şi fierbinte, ca să-i mai treacă din durerile cu care se alesese de pe urma confruntării cu Shane, tot nu era în stare să se relaxeze.

Încetini puţin când trecu pe lângă motel şi văzu luminile aprinse la etajul întâi şi la al doilea. Mohorât, acceleră şi se îndreptă spre oraş.

N-avea să-l ierte aşa uşor, se gândi el. Nici el n-avea să şi-o ierte. Se purtase ca un maniac. Fusese brutal şi violent, când ea s-ar fi aşteptat – şi ar fi meritat – să fie tratată cu delicateţe.

Nu era de mirare că se uitase la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile, cu ochii măriţi de uimire şi cu gura ei moale şi frumoasă tremurând.

Avea să-şi răscumpere cumva greşeala faţă de ea, până la urmă. Ştia să fie răbdător, nu? O aşteptase deja jumătate din viaţa lui.

*

Şi Joe Dolin era răbdător. Celula lui era cufundată în întuneric, dar el nu dormea. Făcea planuri. Ştia că mai toată lumea credea că nu era prea deştept, dar avea să le arate el, la toţi, foarte curând. Învăţase jocul, ştia să le spună gardienilor, psihiatrilor sau directorului cu faţa grăsună exact ce voiau să audă. Învăţase să se poarte

exact cum voiau ei să se poarte.

Putea să fie umil. Putea să fie plin de regrete. Putea să fie oricum trebuia să fie. Dacă asta îi asigura eliberarea.

Devin MacKade avea impresia că demonstrase ceva apărând acolo să-şi arate insigna. O, multe avea să-i arate el lui Devin MacKade! Nu uitase cum venise Devin după el, cum îl încătuşase şi îl aruncase în închisoare. Nu, nu uitase cât îi datora lui Devin. Avea să-l facă să plătească.

Dar Cassie avea prioritate, fiindcă din cauza ei se întâmplaseră toate. Nimic n-ar fi fost dacă ea şi-ar fi văzut de treabă. Dar ea s-a dus să se plângă la MacKade, să-l bage şi pe ăsta în treburile lor.

Un bărbat are dreptul să-şi pedepsească nevasta, să-i dea câte o palmă sau un pumn când e nevoie. Şi cu Cassie era nevoie la greu. Şi acum la fel.

Nicio hârtie de divorţ nu putea să schimbe asta. Era nevasta lui, proprietatea lui, şi urma să aibă el grijă să-i amintească asta cât de curând.

„Până când moartea ne va despărţi”, se gândi el şi zâmbi în întuneric.

capitolul 4

Ziua paradei era un coşmar care punea la încercare abilităţile organizatorice. Aşa fusese întotdeauna. Dar, mai mult ca niciodată, Devin de-abia aştepta să vină, fiindcă în felul acesta n-avea să mai aibă timp să se gândească la vreo problemă personală.

Parada trebuia să înceapă la ora douăsprezece fix – cu alte cuvinte, între douăsprezece şi douăsprezece jumătate –, cu discursurile obişnuite din piaţă şi cu ceremonia depunerii de coroane la monument.

Ca şerif, avea obligaţia să fie acolo, îmbrăcat în

uniformă. Nu era o problemă. Erau numai câteva zile pe an în care era nevoit să-şi pună hainele kaki, cravata şi pantofii negri, lustruiţi.

Sigur, asta însemna că trebuie să şi calce, chestie care îi displăcea. Era singura treabă casnică pe care o ura cu adevărat, care îl călca pe nervi.

Dar la ora 08:00 dimineaţa era pe stradă, îmbrăcat şi aranjat din cap până în picioare. Nerăbdătorii erau deja acolo, să-şi asigure locul pe trotuare, reţinând spaţii şi pentru alţii cu scaune pliante şi cu genţi frigorifice.

Majoritatea magazinelor aflate pe traseul paradei erau închise, dar la Ed era sigur că putea să-şi ia micul dejun.

Merse fără grabă spre local, ştiind că mai avea aproape o oră până avea să înceapă bătaia de cap, iar el trebuia să supravegheze mulţimea, să se asigure că vânzătorii de baloane, hotdog sau îngheţată se aflau în locurile pentru care plătiseră.

Vara se hotărâse să-şi facă apariţia chiar în ziua paradei. Deja era foarte cald, şi el trăgea enervat de guler.

Îşi imagina că până la prânz asfaltul de pe drum avea să se înmoaie şi să se topească. Spera ca fetiţele care aveau să facă tumbe şi să sară în costumaşele lor cu paiete să fie pregătite pentru situaţia asta.

Îşi puse în minte să se asigure că pe traseu urma să fie apă din belşug pentru participanţii la marş. N-avea chef să-i leşine cineva în braţe.

Era zi de sărbătoare, dar Ed nu-şi vedea capul de treabă. Se simţeau mirosul de şuncă prăjită şi aroma de cafea. Mirosurile acelea îi amintiră că nu mai trecuseră pe acolo de două zile.

După ce se salută cu patronii, se duse la bar şi îşi luă un scaun.

— Şerifule.

Ed îi făcu cu ochiul. Ca de obicei, ochelarii ei cu

strasuri atârnau de lănţişorul cu perle pe pieptul ei costeliv. Avea un şorţ pe ea, dar pe dedesubt erau hainele de petrecere, un top mulat şi roşu ca părul ei şi nişte pantaloni scurţi, la limita decenţei.

Se machiase cu albastru strălucitor pe toată pleoapa, până la sprâncenele desenate cu creionul, iar buzele erau date cu un roşu aprins ca o lumină de semafor. De urechi îi atârnau nişte maci pe care îi prinsese cu ace de şorţ.

Devin îi zâmbi. Numai Edwina Crump putea să se îmbrace cu asemenea haine.

— Şuncă şi ouă, Ed, şi multă cafea.

— S-a făcut, scumpule! Deşi ar fi putut să-i fie mamă, îşi flutură părul în faţa lui şi începu să flirteze. Ce bine ne stă în uniformă!

— Mă simt ca un cercetaş bătrân, mormăi el.

— Primul meu drăguţ era cercetaş. Îşi încreţi uşor sprâncenele, în timp ce ridica un capac de pe farfuria cu gogoşi, din care luă una şi i-o oferi. Pot să-ţi zic că era bine pregătit. Din partea casei, adăugă ea, aruncând o privire spre cele două chelneriţe.

Îl lăsă pe Devin cu gogoaşa şi cafeaua lui şi ea se duse la bucătărie.

El încerca să nu se mai frământe atât. Să rămână calm – îşi puse hârtiile pe bar şi trecu în revistă notele şi itinerarul. Peste o jumătate de oră, era mai relaxat şi se străduia să savureze excelentele ouă cu şuncă pregătite de Ed.

— Salut, şerifule. Ai mai închis pe cineva în ultimul timp?

El se răsuci în scaun şi se uită la faţa zâmbitoare, dar nu tocmai prietenoasă, a cumnatei sale. Savannah MacKade reuşea să facă întotdeauna impresie când apărea, constată Devin. Când intra undeva, cu corpul ăla al ei, inima bărbaţilor se oprea. Părul negru şi des îi cădea peste umeri, ochii migdalaţi aveau culoarea păcătoasă a

ciocolatei, iar pomeţii se pronunţau fermi pe sub pielea aurie. Şi totul stătea doar în atitudinea ei, observă Devin.

— Drept să-ţi spun, nu, nu în ultimul timp.

Îi zâmbi băiatului de lângă ea, nepotul lui, chiar dacă Savannah nu era neapărat încântată de acest lucru, înalt pentru vârsta lui, brunet şi frumos ca mama, Bryan purta cu mândrie echipamentul de baseball şi şapca lui de jucător de câmp.

— Participi şi tu la parada de azi?

— Da. Eu, Con şi băieţii o să defilăm în camioneta antrenorului. O să fie mişto.

— Cam devreme, nu crezi?

— A trebuit să mai luăm nişte lucruri, explică Savannah. Inclusiv pe Connor. Plecăm imediat după ce Bryan, aici de faţă, îşi umple burta.

— Mor de foame, se plânse copilul şi, cu ochii la farfuria de gogoşi, se sui pe scaun lângă Devin.

— Hei, Ed, ai aici un băiat flămând.

— Vin imediat!

Împinse uşile batante de la bucătărie şi intră în local, îi zâmbi lui Bryan.

— Ia te uită, campionul meu! În calitate de sponsor al echipei Antietam Cannons, Ed era foarte mândră. Ce meci pe cinste a fost sâmbătă!

O salută pe Savannah, se aplecă peste tejghea să gângurească puţin către copilul din landou, după care începu o discuţie profundă şi serioasă cu Bryan despre mâncare şi baseball.

Devin nu mai ceru voie. Al naibii să fie el dacă avea să ceară voie. Se dădu jos de pe scaun şi îşi luă nepoata în braţe, apoi se aşeză cu Layla cea cu ochi mari pe genunchi.

De sub pălăria de soare de dantelă, părul negru al Laylei se vedea ondulat şi des. Gura ei – gura mamei, observă Devin – era serioasă, şi se uita la el cu ochii aceia mari, a căror culoare începea să se schimbe din albastrul

de la naştere în verdele MacKade.

— Salut, frumoaso! Se aplecă şi o sărută, apoi văzu cu plăcere cum începea să zâmbească. Mi-a zâmbit.

— Are gaze.

Devin se uită în ochii reci ai lui Savannah.

— Pe naiba! Mi-a zâmbit. Mă iubeşte. Nu-i aşa, Layla? Nu-i aşa, scumpo?

Îi mângâie mânuţa cu degetul, iar ea îl strânse.

— Are ochii familiei MacKade.

— Încă se schimbă, susţinu Savannah, dar se mai înmuiase. Cu toată insigna lui şi cu toate că încerca să-i reziste, îi plăcea din ce în ce mai mult de Devin. S-ar putea să devină căprui.

— Nu. Ochii MacKade. Se uită din nou la ea. Nu mai scapi de ei. De noi.

— Aşa se pare.

Zâmbetul lui se făcu mai larg. Ştia că îl plăcea, chiar dacă ea încerca să nu arate asta.

— Vrei o gogoaşă?

— Poate. Cedă şi se aşeză pe un scaun. Nu trebuie s-o ţii în braţe.

— Dar vreau s-o ţin în braţe. Jared unde e?

— Are o treabă avocăţească. Ne întâlnim la motel pe la nouă jumate.

— Deci n-ai trecut încă pe acolo, spuse Devin cu un aer indiferent, în timp ce o punea pe Layla pe celălalt genunchi şi o masa uşor pe spate.

— Nu.

Savannah se aplecă să ia un prosopel din landou şi îl întinse pe umărul lui Devin.

— I-am dat să mănânce înainte de a pleca. Aşa că s-ar putea să-ţi aranjeze uniforma asta frumuşică.

— Atunci, aş avea un motiv să n-o mai port. Îl luaţi doar pe Connor?

— Îhî. Cu o privire de expert, Savannah îşi alese o

gogoaşă. Rafe şi Regan se duc mai târziu să le aducă pe Cassie şi pe Emma. Shane vine cu Jared, ca să nu mergem cu prea multe maşini în parc, la picnic. Se uită la fiul său şi văzu că era gata să devoreze şi cea de-a doua gogoaşă pe care i-o dăduse Ed. Ai nevoie de maşină?

— Nu. Am fost nevoit să iau maşina din dotare, ca să mă prefac că muncesc.

— Nu te-am văzut sâmbătă la meci.

— Am stat doar la vreo două manşe.

O văzuse pe Cassie în tribună şi nu voise s-o incomodeze.

— N-ai venit nici la cina de duminică, ieri, la fermă.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu neapărat. Dar ceva din ochii lui îi şterse rânjetul de pe faţă. S-a întâmplat ceva, Devin?

— Nu.

— Jared mi-a spus de Joe Dolin, cu programul ăla de reabilitare. Eşti deranjat de asta.

— Este puţin spus. Sunt cu ochii pe el, murmură el şi apoi îşi frecă uşor faţa de gâtul dulce mirositor al Laylei.

— Sunt convinsă, şopti Savannah.

Mângâie părul fetiţei, apoi lăsă mâna pe umărul lui Devin într-un gest de afecţiune şi înţelegere care îi surprinse pe amândoi.

— Începi să mă placi, Savannah?

Ea îşi luă mâna de pe el, însă colţurile gurii se ridicară într-un zâmbet.

— Cum ai zis şi tu, nu mai scap de voi. Acum, dă-mi înapoi copilul!

Devin o înmânână pe Layla mamei ei, apoi o sărută pe Savannah, apăsat şi iute, pe gură.

— Pe curând. Pe curând, Bry, adăugă el şi se ridică.

Bryan mormăi ceva cu gura plină de gogoaşă cu mere.

— Afurisiţii ăştia de MacKade, zise Savannah ca

pentru sine. Apoi zâmbi, uitându-se la Devin cum se îndepărta încet.

*

Pe la amiază, oraşul era înţesat. Oamenii se înghesuiau pe trotuare şi se revărsau din curţi. Copiii alergau în toate părţile, bebeluşii ţipau şi plângeau, iar muzica răsuna.

Mai multe străzi erau închise pentru ca parada să se desfăşoare nestingherită. Devin se postase la intersecţia principală, ca să poată dirija trecătorii care veniseră special pentru paradă sau pe cei din afara oraşului, care habar n-aveau de paradă.

Le oferea rute alternative sau îi invita să participe la festivităţi.

Staţia de emisie-recepţie atârnată de curea hârâia de paraziţi sau de apeluri de la adjuncţii lui plasaţi în alte puncte de pe traseu.

Vizavi de el, la marginea benzinăriei era un clovn care vindea baloane colorate. Pe stradă, ceva mai jos, îngheţata şi graniţa aveau mare trecere la oameni. Din cauza canicului, se topeau aproape imediat cum erau trecute din mână în mână.

Devin se uita la ambalajele de pe jos, la sticlele vărsate, la resturile de jucării şi de baloane sparte. Avea să fie ceva de muncă pentru a se face curat.

Apoi auzi în depărtare prima fanfară care se apropia de piaţă. Muzica ritmată, tropăiturile cadenţate ale cizmelor îl făcură să uite preocupările de adult şi îl transpuseră în anii copilăriei.

La naiba – nimic nu se compara cu o paradă.

— Domnule ofiţer! Domnule ofiţer!

Resemnat, Devin se întoarse la baricadă, unde se oprise o maşină. Dintr-o privire, îşi dădu seama că avea în

faţă un cuplu între două vârste, înfierbântat, plictisit şi iritat, circulând cu un sedan ultimul răcnet.

— Da, doamnă. Se aplecă la fereastra maşinii şi le oferi cel mai frumos zâmbet oficial pe care îl avea. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Trebuie să trecem!

Vocea iritată a şoferului avea parfumul acela din nord ce se potrivea cu plăcuţele de înmatriculare de Pennsylvania.

— Ţi-am spus eu să nu ieşi din autostradă, George. Ai vrut tu traseu pitoresc.

— Taci puţin, Marsha! Trebuie să trecem pe aici, repetă el.

— Da, păi…

Devin îşi frecă uşor bărbia.

— Problema e că la noi se desfăşoară o paradă. Parcă pentru a-i susţine afirmaţia, fanfara izbucni cu sunete de trompetă şi bubuituri de tobe. Devin ridică vocea ca să acopere larma: Nu putem deschide drumul cel puţin o oră.

Asta stârni o nouă ceartă conjugală, reproşuri, argumente. Devin îşi păstră zâmbetul oficial.

— Încotro vă îndreptaţi?

— Spre Washington.

— Păi, vă spun eu ce puteţi să faceţi, dacă vă grăbiţi, întoarceţi şi mergeţi drept pe drumul ăsta vreo opt kilometri. O să vedeţi un indicator pentru Route 70. O luaţi spre est. O să ajungeţi la centura Washington – adică Route 495 – într-o oră.

— Ţi-am zis eu că nu trebuia să ieşi din autostradă, zise din nou Marsha.

George pufni furios.

— De unde era să ştiu că un oraş de doi bani o să blocheze străzile?

— Dacă nu vă grăbiţi, continuă Devin, calm ca o apă stătătoare, puteţi să întoarceţi şi să parcaţi acolo unde e

indicatorul de parcare. E gratis. Avem o paradă frumoasă. Se uită spre grupul care mărşăluia, unde o majoretă răsucea bastonul şi îl arunca în aer, în aplauzele frenetice ale mulţimii. După ce se termină, o să eliberez drumul spre Washington.

— N-am eu timp pentru prostiile astea, izbucni George în sedanul lui, şi Devin încă îi mai auzea cum se certau în timp ce întorceau şi se îndepărtau.

— Păcat… şopti Devin şi se întoarse, gata s-o răstoarne pe Cassie. O prinse instinctiv, dar îi dădu imediat drumul, de parcă pielea ei i-ar fi ars mâinile.

— Scuză-mă! Nu te-am văzut.

— Am crezut că e mai bine să aştept până termini cu diplomaţia.

— Mda. George şi Marsha nici nu ştiu ce pierd.

Ea privi zâmbind majoretele mai mari care făceau tumbe şi sărituri. Dar în mintea ei nu era decât Devin în uniforma lui. Atât de competent şi de masculin.

— Ştiu. Cred că te-ai încins aici. Nu vrei să-ţi aduc ceva de băut?

— Nu, nu mi-e sete. Ăăă..

I se împleticea limba. Nu-şi amintea când o văzuse ultima oară în pantaloni scurţi. Şi ani de zile se chinuise să nu se mai gândească la picioarele ei. Acum le avea sub ochi, lungi şi fine cum le ştia, scoase în evidenţă de pantalonaşii eleganţi, cu manşetă, de culoarea prunei.

— Unde e Emma?

— S-a împrietenit cu fata cea mică a lui McCutcheon, Lucy. E în curte la ei.

Era uşor să-i vorbească dacă nu se uita la el, aşa că nu-şi lua ochii de la maşina decapotabilă care mergea încet şi în care se afla prinţesa agriculturii de anul acesta, plină de voaluri şi volănaşe.

— Eşti supărat pe mine, Devin?

— Nu, sigur că nu.

El se uita aşa concentrat la prinţesă, încât aceasta îi oferi un zâmbet strălucitor, plin de speranţă, şi o fluturare de mână, special pentru el. Dar el o vedea numai pe Cassie, uimită şi delicată. Şi frumoasă.

— Ai tulburat-o pe Julie, murmură ea, observând gestul fetei.

— Julie? Care Julie?

Râsul ei spontan îi surprinse pe amândoi. Apoi se uitară unul la altul.

— Sigur nu eşti supărat?

— Nu. Da. Da, sigur nu sunt.

Îşi înfundă mâinile în buzunare, unde erau în siguranţă.

— Nu pe tine. Pe mine. Am mai spus, am sărit calul în ziua aia.

— Nu m-a deranjat.

Zarva pe care o făcea fanfara care se apropia îi umplu urechile. Nu era sigur că auzise bine.

— Poftim?

— Am spus că…

Se întrerupse, fiindcă staţia lui începu să hârâie.

— Domnule şerif, domnule şerif, aici Donnie. Avem un mic incident în sectorul C. Sunteţi acolo, domnule şerif?

— Sectorul C, auzi ce idioţenie, bombăni Devin. E la şcoala elementară. S-a uitat prea mult la *Dragnet*.[3]

— Nu te mai reţin, zise repede Cassie, în timp ce el îşi scotea staţia de la centură. Eşti ocupat.

— Dacă vrei…

Înjură, fiindcă ea deja se pierduse prin mulţimea gălăgioasă.

— MacKade, ţipă el în staţie.

*

3 Serial poliţist (n.tr.)

Micul incident era o ceartă inofensivă între două grupuri de elevi de la licee rivale. Devin îi puse punct, ţipă la Donnie, apoi o ajută pe o mamă să-şi calmeze fiica îngrozită, care nu putuse nici să mănânce cu gândul că va trebui să-şi facă numărul de majoretă în public.

Când ultimul grup de defilare trecu şi el, ultimul steag flutură şi ultimul balon se pierdu în înaltul cerului, se văzu nevoit să se ocupe de dirijarea traficului spre parc, apoi se ocupă de eliberarea zonei şi ajută doi copii care plângeau să-şi găsească mămicile.

Se răcori pe îndelete sub duşul din biroul său, apoi îşi aşeză uşurat uniforma în şifonier, până la următorul eveniment oficial. Când ajunse în parc şi îşi lăsă maşina în spatele unui şir lung de autovehicule, picnicul, cu grătarele şi jocurile copilăreşti, era în toi.

Se juca softball, potcoava, se făceau concursuri de prinderi, de aruncări cu ouă, alergări cu coechipierii legaţi. Îl văzu pe Shane giugiulindu-se cu Frannie Spader, roşcata cu forme apetisante pe care i-o oferise cu atâta generozitate lui Devin cu câteva zile în urmă.

Era şi Rafe acolo, pregătindu-se să lovească cu bâta de baseball, iar Jared îşi flutura mâinile pregătit s-o prindă. Regan şi Savannah stăteau la umbră cu copilaşii lor.

Erau câini şi copii, bărbaţi burtoşi care stăteau pe şezlonguri, vorbind despre sport şi politică, bătrâne care se răcoreau cu evantaiele şi râdeau. Era Cy, primarul oraşului, la fel de ridicol ca întotdeauna, fălindu-se cu o pereche de bermude în carouri stridente, care lăsau oricum să se vadă prea mult din picioarele alea păroase.

Doamna Metz le striga nepoţilor încurajări, cu un copan de pui în mână, la bârfă cu domnişoara Sarah Jane.

Doamne, Dumnezeule, ce mult îi iubea, îşi dădu Devin seama. Pe toţi.

Merse agale prin iarbă, oprindu-se din loc în loc să stea de vorbă cu cineva sau să asculte o plângere ori o

mică noutate. Cu mâinile băgate în buzunarele de la spate, privi solemn, alături de domnul Wineburger, cum potcoavele erau aruncate şi se loveau de băţul pe care trebuiau să se prindă.

Tocmai discutau diverse tehnici de aruncare a potcoavei, când Emma apăru fără un cuvânt şi întinse braţele spre el. El o luă în braţe şi o sprijini de şold, în timp ce Wineburger continua să turuie. Dar mintea lui Devin începuse să hoinărească.

Micuţa Emma mirosea a soare şi era delicată ca o zână. Dar avea aproape şapte ani de-acum, îşi aminti el cu un frison. În curând, n-avea să mai vrea să fie luată în braţe şi strânsă la piept. Avea să flirteze cu băieţii, cum văzuse că făceau acum fetele la marginea pajiştii, şi avea să ceară să fie lăsată în pace să experimenteze singură ce înseamnă să fii femeie.

Oftă şi o strânse uşor la piept.

— De ce eşti trist? întrebă ea.

— Nu sunt. Mă gândeam ce mare te-ai făcut. Ce zici de o graniţa?

— OK. Una mov.

— Una mov, fu el de acord şi o lăsă jos.

Porniră de mână spre toneta unde se vindea graniţa. El cumpără două, apoi se aşezară împreună pe iarbă, să se uite la meciul de softball.

— Hai, Dev! Din poziţia lui la baza a doua, Rafe strigă la frate-său: Treci la bătaie!

— Nu mă mişc de aici. Am lângă mine o fată frumoasă, strigă el.

— Şi mama spune că sunt frumoasă.

El îi zâmbi Emmei şi îi ciufuli părul.

— Pentru că eşti.

— Mama e frumoasă.

— Cu siguranţă e frumoasă.

Emma se trase mai aproape de el, ştiind că el avea să

o cuprindă cu braţul, aşa cum îi plăcea ei.

— Nu o mai văd plângând acum. În inocenţa ei, lingea cristalele de gheaţă fără să observe încordarea braţului lui Devin. Înainte, plângea tot timpul noaptea. Dar acum nu mai plânge.

— Asta-i bine, fu tot ce putu Devin să spună.

— Şi acum o avem şi pe pisicuţa Ed, şi o casă nou-nouţă, şi nu mai ţipă nimeni, şi nici nu mai sparge lucruri, şi nici n-o mai bate pe mama acum. Connor joacă baseball şi scrie poveşti, şi acum Lucy poate să vină să ne jucăm în camera mea. Am şi perdele frumoase, cu căţei pe ele. Şi am şi tenişi noi.

Îşi flutură piciorul încălţat în tenişi roz, ca să-i vadă şi Devin.

— Sunt foarte frumoşi.

— Asta fiindcă l-ai făcut tu să plece pe omul cel rău. Connor a zis că l-ai arestat şi l-ai trimis la închisoare, şi acum nu mai poate s-o bată pe mama şi s-o facă să plângă. Se uită în sus la el, cu un cerc vişiniu lipicios în jurul gurii, cu ochii mari şi limpezi. Te iubesc.

— O, Emma…

Înduioşat, el îşi lipi fruntea de buclele ei aurii şi moi.

— Şi eu te iubesc. Eşti fetiţa mea cea mai bună.

— Ştiu. Ea îşi ţuguie buzele mov şi îi aplică un sărut lipicios pe obraz. Acum mă duc după Lucy. E cea mai bună prietenă a mea. Se ridică şi afişă zâmbetul lejer pe care îl avea şi mama ei. Mulţumesc pentru graniţa.

— Cu plăcere.

O privi în vreme ce se îndepărta dansând, dulce ca un spiriduş, şi apoi îşi frecă uşor faţa. Nu era de ajuns că era îndrăgostit de mama ei. Cum avea să facă faţă nevoii ăsteia de a-i fi şi copilei aproape?

Va trebui să se resemneze – ca întotdeauna – să-i protejeze, să vegheze asupra lor, să fie prietenul de nădejde, unchiul onorific preferat?

Începuse să se sature de toate astea, să se tot abţină, să dea îndărăt.

Când Rafe îl strigă din nou, Devin se ridică. Mda, era cazul să dea câteva lovituri bune. Numai Dumnezeu ştie cât de mult simţea nevoia să lovească în ceva.

Era o plăcere în sine să loveşti o minge albă cu o bâtă subţire de lemn. Poate datorită atingerii propriu-zise sau felului în care puterea loviturii făcea să-ţi zvâcnească braţele. Sunetul acela, pocnitura puternică, vâjâitul aerului, strigătele care se auzeau atunci când mingea zbura.

La al treilea tur, îndreptându-se spre a patra bază, deja se simţea mai uman. Mai mult decât uman când văzu că Shane era cel care păzea baza. Buzele lui se întinseră într-un zâmbet feroce, la fel cu al fratelui său, şi se avântă cu capul înainte, într-o alunecare violentă ce avea să se lase cu vânătăi.

Urmă o coliziune brutală de carne şi oase, un val de praf înecăcios şi ţipetele isterice ale fanilor şi ale coechipierilor. Auzi geamătul lui Shane când se răsuci spre el să-i tragă un cot în coaste, pe lângă vesta căptuşită. Văzu stele verzi când ceva osos, probabil genunchiul lui Shane, îl lovi în spatele urechii.

Dar peste toate astea auzi şi strigătul glorios:

— E bună!

— Să fiu al naibii! Shane reuşise să păstreze mingea pe care Jared o trimisese glonţ spre el, chiar şi după ciocnire. Eu am prins-o, insistă Shane, fluturând mingea pentru a se lăuda.

— N-ai fost pe platou, Shane. Devin a fost. Nu ai prins-o la timp.

Asta, evident, era ca şi cum i-ar fi făcut o declaraţie de război.

De pe margine, Savannah îl urmărea pe elegantul avocat Jared MacKade certându-se nas în nas cu primarul, în timp ce cumnaţii ei ţipau unul la altul şi la oricine nu era

de acord cu ei.

— Ce îmi plac picnicurile, comentă Savannah.

— Îhî… Şi mie. Regan se întinse. Sunt aşa relaxante. Ridică uşor capul şi îi zâmbi lui Cassie, care venise sub umbrela lor. Nu-ţi face griji, spuse ea, observând tensiunea din braţele lui Cassie. N-o să se rănească. Nu prea tare.

— Ştiu.

Încerca să nu mai fie aşa speriată. Fraţii MacKade ţipau întotdeauna. Dar îşi strânse şi mai tare braţele când îi văzu alergând într-acolo pe Connor şi pe Bryan, ca să prindă şi ei ceva acţiune.

— Nu-ţi face griji, repetă Regan.

— Nu, nu-mi fac.

Era bine, nu-i aşa, că băiatul ei putea să alerge şi să strige în halul ăsta. Prea multă vreme fusese tăcut. Prea încărcat de griji, îşi aminti ea, simţindu-se vinovată. Revenea la normal cu fiecare zi care trecea. Iar dacă el era fericit să ia partea cuiva la un meci de baseball, atunci, nu trebuia să-şi facă griji.

Se termină destul de repede, cu promisiuni de răzbunare şi de revanşă. Îl văzu pe Bryan făcând un dans al victoriei, după care începu să insiste să-l lase şi pe el pe teren. Devin luă o mănuşă, se aplecă spre Connor şi îi spuse ceva care îl făcu pe băiat să caşte ochii de plăcere. Fiul ei dădu fuga pe teren şi intră în joc.

— Este incredibil de bun cu copiii, murmură Cassie. Devin, la el mă refer, explică ea.

— De câte ori vine la noi, îl ia pe Nate în braţe din clipa în care intră pe uşă. Regan se uită zâmbind spre fiul ei, care mesteca de zor dintr-o suzetă cu inel roşu. Sângerează.

Alarmată, Cassie se uită repede la Nate.

— Unde?

— Nu… Mă referem la Devin. Poate să-mi dea cineva un şerveţel?

— Am eu.

Cassie scoase un şerveţel din buzunar.

În timp ce ea pleca grăbită spre Devin, care părăsea terenul, Regan zâmbi.

— Tot nu şi-a dat seama, este?

— Nu. Savannah se rezemă de un copac. Layla dormea, şi asta i se părea şi ei o idee bună.

— Va trebui ca el să facă un lucru mult mai evident ca să-şi dea şi ea seama că e nebun după ea.

— E singurul MacKade care se mişcă încet.

Savannah ridică dintr-o sprânceană, apoi închise ochii.

— Sunt convinsă că o să se mişte îndeajuns de repede la momentul potrivit. Cassie n-o să aibă nicio şansă.

— Nu, spuse Regan încet. O să aibă şansa vieţii ei.

Cu răsuflarea tăiată de efortul pe care îl făcuse să-l ajungă din urmă cu paşii lui mari, Cassie îl strigă:

— Devin! Stai puţin!

El întoarse capul, o văzu cum mergea grăbită după el şi afişă atitudinea pe care se obişnuise s-o aibă: îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ce e?

— Gura ta. Doamne, ce repede mergi, reuşi ea să spună, gâfâind, după ce ajunse la el.

— Gura mea?

— Sângerează.

Cu gesturi materne, experimentate, ea îi tamponă uşor colţul gurii.

— Am văzut cum ai plonjat cu capul înainte spre Shane. A trebuit să închid ochii. Ai noroc că nu ţi-ai tăiat decât buza când ai făcut aşa o nebunie. Este doar un joc.

— E baseball, îi aminti el, stăpânindu-se să nu geamă în vreme ce degetele ei îi atingeau uşor rana de care nici nu fusese conştient. Am câştigat turul.

— Da, ştiu. Am învăţat toţi termenii şi toate regulile.

RBI şi ERA.[4] Connor e aşa pasionat de jocul ăsta. Ai fost foarte drăguţ că l-ai lăsat şi pe el să joace pe partea stângă.

— Dreapta. Pe partea dreaptă, reuşi Devin să spună, cu toate că inima i se zbătea puternic în piept. Mâinile i se încleştaseră în buzunare. Cassie, n-am nimic!

Tonul lui, nerăbdarea iritată din vocea lui o făcură să se oprească.

— Eşti supărat pe mine.

— Nu sunt supărat pe tine. La naiba, nu sunt supărat! Uite… Frustrat peste măsură, îi smulse şerveţelul pătat de sânge din mână. Ce-i ăsta?

— E sânge. Ţi-am spus că gura ta…

— Sânge, o întrerupse el. Asta îmi curge prin vene. Sânge, nu apă cu gheaţă. Aşa că, dacă nu încetezi odată să te apropii de mine şi să mă atingi pe faţă, o să… Se întrerupse, strângând din dinţi. Nu sunt supărat, zise el, mai calm. Am nevoie de o plimbare.

Cassie îşi muşcă buzele după ce el se îndepărtă, mergând spre păduricea care străjuia latura de est a parcului. Gândul că ar putea să piardă prietenia lui îi dădu curajul de care avea nevoie să se ducă după el.

El se opri, se întoarse spre ea, iar focul din ochii lui fu pentru ea ca un pumnal în inimă.

— Îmi pare rău, zise ea repede. Îmi pare rău, Devin!

— Nu-mi spune mie că-ţi pare rău, Cassie, n-ai de ce să-ţi ceri scuze.

„Unde naiba erau ceilalţi? Îl se întrebă el. De ce nu erau oameni în pădure? Nu putea să rişte să rămână singur cu ea acum, când nu se putea controla prea bine.

— Du-te înapoi, Cassie. Du-te acum!

Ea se răsuci să plece. Se obişnuise să facă ce i se cerea. Dar nu era în stare, nu acum. Nu când era ceva aşa important.

---

4 Termeni specifici din baseball – *Runs batted in* (aprox., ture câştigate) şi *earn run average* (formulă de calcul al scorului) (n.tr.)

— Dacă nu eşti supărat, atunci eşti trist. Nu vreau să fii aşa din cauza mea.

Era dificil şi aproape înfricoşător să se apropie de el când în ochii lui se vedea cum clocotea furia. Ştia că el nu i-ar face rău, evident că ştia asta, dar o mică parte din ea nu era atât de sigură. Insă pentru Devin era dispusă să rişte.

— E din cauză că te-am sărutat, izbucni ea. Nu am avut alte intenţii.

Furia dispăru din ochii lui. Privirea îi era indiferentă, se străduia tare să pară astfel.

— Ştiu că nu ai avut alte intenţii.

— M-ai sărutat şi tu. Inima ei bubuia atât de tare, încât aproape că nu se mai auzea ea însăşi vorbind. Ai spus că eşti furios pe tine fiindcă ai făcut asta, dar eu nu vreau să fii furios. Nu m-a deranjat.

— Nu te-a deranjat, repetă el, cu pauze între cuvinte. OK. Nu ne mai gândim la asta. Acum, du-te!

— De ce m-ai sărutat aşa?

Cuvintele ei se terminară într-o şoaptă, fiindcă şi curajul începuse să se evapore.

— Ţi-am mai spus, m-ai luat prin surprindere.

Când văzu că ea continuă să se uite la el cu ochii ăia mari, simţi ceva explodând înlăuntrul lui.

— Fir-ar să fie, ce vrei de la mine? Mi-am cerut scuze, nu? Am spus că n-o să se mai întâmple. Încerc să nu mă apropii de tine, şi asta mă omoară. Doisprezece ani am aşteptat să te sărut, şi, când am făcut-o, m-am repezit la tine ca un disperat. Nu am vrut să te fac să suferi.

Genunchii ei începuseră să tremure, dar nu de frică. Ştia bine cum e să-ţi fie frică. Dar ce o făcea acum să tremure era ceva cu care nu era obişnuită.

— Nu m-ai făcut să sufăr, zise ea şi înghiţi în sec. Nu m-a deranjat. Nu mă deranjează.

El încercă să se apropie de ea, dar nu era prea sigur.

— Vreau să te mai sărut o dată.

— Nu mă deranjează, repetă ea, fiindcă altceva nu era în stare să spună.

Nu se mişcă în clipa când el făcu un pas spre ea – nu ştia dacă era potrivit să-l atingă. Ar fi vrut să-i atingă braţele, care păreau atât de puternice. Dar nu era sigură că ar fi bine.

Apoi, nu mai trebui să se frământe, să gândească, să încerce să ghicească. El îi cuprinse obrajii în mâini, încadrându-i faţa, şi îşi apropie gura de gura ei, cu delicateţe şi răbdare.

Inima ei se zbătu în piept, şi senzaţia aceea fu atât de plăcută, ca o pasăre care zboară uşor afară dintr-o cuşcă a cărei uşă a fost deschisă pe neaşteptate. Când o trase spre el, doar un pic, ea avu impresia că începea să plutească. Buzele ei se deschiseră cu un suspin de uimire mută.

Asta îşi dorise să facă, dintotdeauna. Să-i arate tandreţe şi afecţiune. Să pătrundă în ea încet, delicat. Umbra mişcătoare a frunzelor era perfectă, îndulcită de ciripitul păsărelelor şi de parfumul florilor sălbatice.

Asta îşi dorise să facă, înţelese ca prin vis şi îşi adânci sărutul, aşa încet, încât ea suspină din nou.

Şi toţi anii ăia în care el aşteptase plin de dorinţă i se păreau doar clipe, acum că ea era aici, cu el.

Strigătele şi râsetele care se auzeau de pe pajişte răsunau în capul ei ca un bâzâit de albine fericite. Nu îşi dădu seama când ridică braţele, când îl prinse de încheieturile mâinilor, ci doar simţi pulsul lui accelerat sub degetele ei. Nu făcu nicio mişcare când văzu cu ochii minţii un vârtej de culori minunate, în vreme ce sărutul continua, oprind timpul în loc.

El nu îi dădu drumul decât atunci când mâinile ei căzură fără vlagă pe lângă corp.

Ochii ei erau tot închişi atunci când el săltă capul, când îi puse mâinile pe umeri. În timp ce el se uita la ea, ea îşi strânse buzele, de parcă ar fi vrut să mai simtă gustul şi

savoarea sărutului.

— Cassie!

Ea deschise ochii, şi ochii ei erau grei, întunecaţi şi confuzi.

— Nu ştiu ce să spun acum.

„Da, a făcut-o”, se gândi ea.

— Mă mai săruţi o dată?

Doisprezece ani de reprimare îl învăţaseră să se stăpânească.

— Nu chiar acum, zise el, păstrând distanţa dintre ei. Dacă ar fi fost mai aproape, exista riscul să o arunce pur şi simplu pe un umăr şi s-o ducă după nişte stânci din apropiere. Dar nu era prea sigur că vreunul din ei este pregătit pentru aşa ceva. Cred că trebuie să ne distanţăm puţin.

— Nimeni nu m-a sărutat vreodată aşa. Nimeni nu m-a făcut să mă simt aşa.

— Cassie. Cuvintele ei îi stârneau dorinţa. Stăpânindu-se, o luă de mână. Hai să ne întoarcem! Eu… nu am mâncat nimic.

— Vai, cred că mori de foame.

— Exact.

Aproape că îi venea să râdă în timp ce o trăgea de mână înapoi spre pajişte.

capitolul 5

— Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscătoare, Cassie.

Regan îl aşeză pe Nate, care gângurea, în leagăn, apoi se aplecă şi-l sărută, în timp ce el se legăna vesel.

— Cu toţi clienţii ăştia care vin la magazin din afara oraşului în dimineaţa asta, n-o să pot să-l ţin cu mine. Iar Rafe trebuie să supravegheze două echipe.

— Ce povară, zise Cassie de lângă chiuvetă. Nici nu pot să-mi imaginez ce poate fi mai plictisitor decât să mă joc cu un copil.

— E minunat, nu-i aşa? Nici nu-mi vine să cred că are deja cinci luni.

Când porni muzica de la leagăn, Nate începu să dea din picioare încântat.

— I-am dat să mănânce acum o oră şi am adus o grămadă de biberoane şi de scutece, şi două schimburi, şi…

— Regan, ştiu să mă descurc cu un copil.

— Normal că ştii. Zâmbind întruna spre Nate, Regan îşi dădu părul pe spate. Atâta că ştiu cât eşti de ocupată cu motelul.

— E adevărat că tu şi Rafe sunteţi nişte stăpâni de sclavi duri, dar o să încerc să mă descurc.

Amuzată, Regan îşi lăsă capul pe umăr.

— Glumeşti şi zâmbeşti şi sunt destul de sigură că te-am auzit cântând când am intrat.

— Sunt fericită! Cassie băgă farfuriile în maşina de spălat. Micul dejun se terminase, iar oaspeţii fie plecaseră, fie se relaxau în camerele lor. Nu ştiam că pot să fiu aşa fericită. E cea mai minunată casă din lume.

Regan îi dădu lui Nate un cerc colorat, cu bile sunătoare.

— Deci eşti fericită să lucrezi aici?

— Absolut. Nu că nu mi-a plăcut să lucrez pentru Ed, dar… îmi place aşa mult să locuiesc aici, Regan. Aruncă o privire pe fereastră. Şi copiilor le place aici.

Regan îşi umezi buzele cu limba.

— Şi de asta cântai?

Cassie se aplecă iar spre maşina de spălat vase, preocupată să aşeze vesela mai bine.

— De fapt, ar mai fi ceva. Dar cred că tu trebuie să pleci să deschizi magazinul.

— Am câteva minute la dispoziţie. Ăsta e avantajul

când ai propria afacere.

Dacă era cineva cu care putea să vorbească, Regan era aceea. Cassie se îndreptă de spate şi inspiră profund.

— Devin… Despre Devin e vorba. De fapt, s-ar putea să mi se pară mie că e mai mult decât este. Sau să cred că e altceva. Chestia e că… Nu vrei o cafea?

— Cassie.

— M-a sărutat, zise ea repede, apoi îşi duse mâna la gură să-şi stăpânească un chicot. Adică, m-a sărutat. Nu aşa cum mă sărută Rafe sau Shane, sau Jared. Vreau să zic… Mi-au transpirat mâinile.

— Era şi timpul, zise Regan cu afecţiune. Am crezut că nu mai ajunge s-o facă.

— Nu eşti surprinsă.

— Cassie, omul ăsta s-ar tăvăli dezbrăcat pe cărbuni încinşi pentru tine. Se decise să bea totuşi o cafea, aşa că se duse la plită să-şi toarne o cană. Şi cum a fost?

Cuvintele lui Regan o făcură pe Cassie să-şi treacă agitată mâna prin păr.

— Ce să fie?

Chicotind, Regan sorbi din cafea şi se rezemă de dulap.

— Îmi imaginez că are în comun cu Rafe nu numai irascibilitatea şi frumuseţea. Aşa că trebuie să fi fost un sărut destul de grozav.

— S-a întâmplat la picnic, acum două zile. Îmi vâjâie şi acum capul.

— Da, clar. Ăsta e un MacKade. Şi ce-o să faci acum?

— Nu ştiu ce să fac.

Cu sprâncenele arcuite, Cassie luă o cârpă udă şi se apucă să şteargă dulapul.

— Regan, eu am început să ies cu Joe înainte de a fi împlinit şaisprezece ani. Nu am mai fost niciodată cu altcineva.

— Aaa! Regan strânse din buze. Înţeleg. Păi, cred că e

normal să fii puţin speriată la gândul că e posibil să vă îndreptaţi spre o relaţie fizică.

Fiindcă într-adevăr Cassie avea palmele umede, lăsă cârpa şi îşi şterse mâinile de şorţ.

— Nu-mi place sexul, zise ea franc, după care începu să-şi facă de lucru la farfurii, ca să nu o vadă pe Regan ridicând din sprâncene, cu îngrijorare în privire. Nu mă pricep deloc la asta şi, oricum, nici nu-mi place.

— Cassie, ştiu că psihologul acela te-a ajutat.

— Da, m-a ajutat, şi îţi sunt recunoscătoare că m-ai trimis la el. Mă simt mult mai bine acum şi am mai multă încredere în mine în multe privinţe. Ştiu că nu am meritat să fiu abuzată, că nu s-a întâmplat din cauza mea şi că am făcut bine că am terminat relaţia aia. Inspiră profund. Dar asta-i altceva. Nu toate femeile sunt făcute pentru sex. Am citit despre asta. În fine, continuă ea, înainte ca Regan să poată spune ceva. Mă cam precipit. Dar nu sunt naivă, Regan. Ştiu că Devin are nişte nevoi, iar eu sunt pregătită să le fac faţă.

— Ce prostie, izbucni Regan. Să faci dragoste nu e o îndatorire cum e... cum e... Arătă enervată spre chiuvetă. Cum e spălatul vaselor.

— N-am spus-o în sensul ăsta. Fiindcă Regan era prietena ei, zâmbi. Am vrut să spun că ţin la Devin. Întotdeauna am ţinut la el. Dar ăsta e un alt nivel. Nu am ştiut că el e atras de mine. Mă simt flatată.

Răspunsul lui Regan fu doar o înjurătură printre dinţi, ceea ce o făcu pe Cassie să zâmbească şi mai larg.

— Să ştii că aşa mă simt. E atât de frumos şi de drăguţ. Ştiu că nu mi-ar face rău.

— Nu, zise Regan încet. Nu ţi-ar face rău.

„Dar tu i-ai face lui rău?” se întrebă ea.

— A fost plăcut să ne sărutăm, şi mă gândesc că şi sexul cu el ar putea fi plăcut.

Cu înţelepciune, Regan îşi mască tusea luând o gură

de cafea. Dacă Devin semăna cât de cât cu Rafe, plăcut nu era cuvântul potrivit.

— Ţi-a propus să vă culcaţi împreună?

— Nu. Nici măcar nu m-a mai sărutat când i-am cerut eu s-o facă. Asta voiam să te întreb. Cum să-i dau de înţeles că nu mă deranjează să fiu cu el… în felul acela?

Numai datorită stăpânirii de sine impecabile Regan nu făcu ochii mari. Îşi puse cu grijă cana deoparte.

— Deşi e împotriva firii mele, Cassie, împotriva tuturor celulelor feministe din corpul meu, totuşi, trebuie să merg pe instinct şi pe ce ştiu eu despre Devin şi despre tine. O să te sfătuiesc să îl laşi pe el să facă primul pas, măcar la început. Nu-ţi mai bate capul atâta. Relaxează-te şi bucură-te de relaţie! Sunt convinsă că poţi conta pe el să ajungeţi acolo unde vreţi amândoi. Atunci când o să fii pregătită, Cassie. E important să te gândeşti şi la tine, nu numai la Devin.

— Şi deci n-ar trebui să fac nimic?

— Fă numai ce ţi se pare ţie că ar trebui să faci. Şi mai fă ceva – nu-l compara cu Joe. Şi nu o compara pe femeia care a trăit cu Joe cu femeia care eşti tu acum. Sunt convinsă că o să ai nişte surprize plăcute.

— Deja am avut una. Cassie îşi atinse buzele cu vârfurile degetelor. A fost minunat!

— Bine. Păstrează-ţi mintea deschisă! O sărută repede pe Cassie şi se aplecă să-l mai aranjeze puţin pe Nate. Şi, Cass, să ştii că nu mă supăr dacă mă ţii la curent cu ce se întâmplă între voi.

*

Spre prânz, Cassie terminase de făcut curat în camerele oaspeţilor şi de spălat rufe, iar pe Nate îl dusese în camera Emmei, să doarmă în pătuţul lui portabil. Puse la cuptor un pui şi tocmai voia să se apuce să strângă rufele,

când auzi o bătaie grăbită în uşă.

Inima îi tresăltă, plină de speranţa că ar putea fi Devin. Dar se linişti imediat când o văzu prin plasă pe mama ei.

— Bună, mamă. Cassie deschise îndatoritoare uşa şi o sărută pe femeie pe obraz. Îmi pare bine să te văd! Tocmai am făcut nişte ceai cu gheaţă şi am şi o tartă cu cireşe.

— Ştii că nu mănânc dulciuri la prânz.

Constance Connor inspectă repede locul unde locuia fiica sa. Strâmbă din nas văzând pisica dormind sub masă. Locul animalelor era afară.

Perdelele nu erau trase, iar lumina puternică a soarelui parcă estompa culorile tapiseriei. Dar era curat. O învăţase pe fiica ei să fie ordonată.

La urma urmei, curăţenia te apropie de sfinţenie.

Totuşi, nu se împăca ea cu acele culori prea vii sau cu nimicurile alea care umpleau casa. Erau ceva prea ostentativ. Pufni ca să-şi arate nemulţumirea şi se aşeză pe un scaun din sufragerie, cu spatele drept ca scândura.

— O să îţi spun iar că nu consider potrivit să locuieşti în casa unui bărbat care nu e soţul tău.

Era o discuţie veche, iar Cassie îi răspunse ca de obicei:

— Am stat aproape zece ani în casa domnului Halleran.

— Şi plăteai o chirie bună.

— Şi aici îmi plătesc şederea muncind. Care este diferenţa?

— Ştii foarte bine care e diferenţa, aşa că n-o să mai repet.

„Până data viitoare”, se gândi Cassie obosită.

— Vrei un ceai cu gheaţă, mamă?

— Pot să stau o oră fără să beau sau să bag în gură ceva.

Constance îşi aşeză hotărâtă geanta în poală, îşi

încrucişa gleznele deasupra pantofilor ei serioşi.

— Stai jos, Cassandra! Copiii sunt la şcoală, înţeleg.

— Da. Se simt foarte bine. O să vină peste vreo oră. Sper că stai şi tu să-i vezi.

— Pe tine am vrut să te văd.

Îşi desfăcu geanta cu degetele împodobite doar cu verigheta subţire de aur. Nu avea nicio strălucire, niciun luciu. Aşa cum nu existase nicio strălucire sau luciu în căsnicia părinţilor ei, constată Cassie. Adesea se gândea, după ce venea mama ei în vizită, că tatăl ei a murit numai ca să scape.

Dar nu zise nimic, ci aşteptă până când mama ei scoase un plic. Nici nu trebuia să vadă scrisul de pe plic ca să ştie de la cine era.

— Asta e ultima scrisoare pe care am primit-o de la soţul tău. A venit cu poşta de dimineaţă. Constance i-o întinse. Vreau s-o citeşti.

Cassie îşi puse apoi mâinile în poală, cu degetele întrepătrunse.

— Nu.

Cu ochii îngustaţi de o furie pe care o credea îndreptăţită, Constance îşi studie fiica.

— Cassandra, o să citeşti această scrisoare.

— Nu, mamă, n-o s-o citesc. Nu e soţul meu.

Chipul emaciat şi palid al lui Constance se înnegri de furie.

— Ai jurat în faţa Domnului.

— Şi mi-am încălcat jurământul.

Era greu, foarte greu pentru ea să-şi stăpânească tremurul vocii şi al mâinilor şi s-o privească în ochi.

— Te mândreşti cu asta? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Nu, nu mă mândresc. Dar nu poţi să mă convingi că ar trebui să-mi pară rău de asta, mamă. Joe şi-a încălcat jurământul cu mult timp înaintea mea.

Refuza să se uite la scrisoare, refuza să simtă o furie

amară la gândul că măcar şi o părticică din el pătrundea în casa ei. Se uită drept în ochii mamei sale. Iubire, respect şi afecţiune. El mă iubea când mă bătea, mamă? Mă respecta când sărea cu pumnii pe mine? Era afectuos când mă viola?

— Să nu vorbeşti aşa de soţul tău.

— Am venit la tine când nu aveam la cine să mă duc, când mă bătuse atât de rău că abia mai puteam să merg, când copiii mei erau terorizaţi. Şi tu m-ai gonit.

— Locul tău era acasă la tine, să ai grijă de căsnicia ta.

— Am avut grijă de căsnicia mea zece ani, şi era să mor din cauza asta. Ar fi trebuit să fii alături de mine, mamă! Ar fi trebuit să-mi iei apărarea!

— Eu am susţinut întotdeauna doar ce e bine. Gura lui Constance era acum o linie subţire. Dacă tu îl obligai să te disciplineze…

— Să mă disciplineze!

Şocată, chiar şi după atâta timp, Cassie sări în picioare.

— Nu avea niciun drept să mă disciplineze. Eram soţia lui, nu câinele lui. Şi nici măcar un câine n-ar fi meritat tratamentul la care am fost eu supusă. M-ar fi disciplinat până m-ar fi omorât dacă n-aş fi avut în sfârşit curajul să fac ceva în legătură cu asta. Asta te-ar fi satisfăcut, mamă? Atunci mi-aş fi respectat jurămintele. Până când moartea ne va despărţi.

— Dramatizezi prea mult. Şi, indiferent ce s-a întâmplat, s-a dus. Acum a înţeles că a greşit. Era tentat de băutură şi de femei. Acum vrea să îl ierţi şi speră să-ţi respecţi şi tu jurămintele, aşa cum vrea şi el să facă.

— Nu poate să aibă iertarea mea şi nu poate să mă mai aibă pe mine. Cum poţi să-mi faci asta? Sunt fata ta, singurul tău copil.

Ochii lui Cassie nu mai erau hăituiţi, ci plini de hotărâre.

— Cum poţi să-i iei partea unui om care m-a făcut să sufăr, care m-a trădat şi care mi-a făcut viaţa un infern? Nu vrei să fiu fericită?

— Vreau să faci ce trebuie. Şi trebuie să faci ce ţi se spune.

— Da, întotdeauna ai vrut asta de la mine. Să fac ce mi se spune, să fac ce consideri tu că trebuie. De ce crezi că m-am măritat cu el, mamă? Lui Cassie nu-i venea să creadă ce cuvinte îi ieşeau din gură, dar nu putea să le oprească. Cum nu putea să-şi oprească nici emoţiile care năşteau aceste cuvinte în inima ei şi le împingeau să iasă. M-am măritat ca să scap de tine, să plec din casa aceea unde nu râdea nimeni niciodată, unde nimeni nu arăta niciun pic de afecţiune.

— Ai crescut într-o familie bună. De data asta vocea lui Constance era cea care tremura. Ai crescut într-o familie decentă de creştini.

— Nu e adevărat. Nu e nimic decent sau creştin la o familie în care nu există iubire. Copiii mei n-o să fie crescuţi aşa – n-o să mai fie crescuţi aşa. Cassie vorbea acum calm, uimită şi ea de acest lucru şi fascinată că nu simţea absolut nimic. Eşti mama mea, şi o să te respect cât pot de mult. Nu-ţi cer decât să faci şi tu la fel. Nu vreau să mai corespondezi cu Joe.

Constance se ridică.

— Îndrăzneşti să-mi spui tu mie ce să fac?

— O să încetezi să-i mai scrii, mamă? O să termini cu scrisorile adresate autorităţilor?

— Nu.

— Atunci, nu mai eşti bine-venită în casa mea. Nu mai avem ce să ne spunem.

Uluită, Constance nu putea decât să se uite fix la fiica ei.

— O să-ţi vină mintea la cap.

— Mi-a venit deja. La revedere, mamă.

Cassie se duse la uşă şi o deschise. Când Constance trecu pe lângă ea, se ţinu tare. Apoi începu să tremure.

Cu paşi lenţi şi nesiguri, Cassie se întoarse spre masă. Îşi cuprinse trupul cu braţele şi se lăsă să alunece pe un scaun. Îşi strânse braţele şi mai tare şi începu să se legene uşor.

Tot aşa stătea zece minute mai târziu, când intră Devin. Se pregătea să bată prietenos în cadrul de lemn al plasei. Dar apoi o văzu, îi văzu umerii aplecaţi şi curbaţi şi monotona şi rapida legănare a corpului, de parcă ar fi încercat să liniştească ceva din interiorul ei. Sau să aline.

O mai văzuse aşa cândva, atunci când stătea în birou la el, cu faţa numai vânătăi. Nu se mai gândi la altceva, decât că ea suferea, aşa că intră pe uşă ca din puşcă.

— Cassie!

Ea sări speriată. El văzu în ochii ei teama amestecată cu suferinţă. Când vru să se apropie, ea se trase înapoi din faţa lui.

— Devin, nu te-am auzit când ai intrat. Eram… ar trebui să… Mintea ei căuta înnebunită o scuză, ca să păstreze aparenţele. Ca întotdeauna. Palidă de tristeţe, privindu-l fix în ochi, se uita şi nu spunea nimic. Apoi începu să se mişte repede. Dă-mi voie să-ţi ofer un ceai cu gheaţă. E proaspăt. Luă grăbită paharele, cu mişcări bruşte. Am şi tartă. Am făcut-o în dimineaţa asta.

Sări ca arsă când el îşi puse mâinile pe umerii ei, iar paharul pe care abia îl umpluse se făcu ţăndări când se izbi de gresie. Pisica adormită sub masă ţâşni ca o vedenie blănoasă.

— O, Doamne, uite ce am făcut!

I se tăie răsuflarea şi simţi tot mai sufocantă apăsarea din piept. Nu se putea stăpâni.

— Trebuie să… trebuie să…

— Lasă-l!

El se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi o întoarse

cu faţa la el. Ea tremura din tot corpul şi încerca să se retragă. „Nu şi de data asta”, era tot ce avea el în cap. Nu şi de data asta.”

— Vino aici, murmură el. Hai, vino aici!

În clipa în care el o luă în braţe, barajul se rupse, începu să plângă pe umărul lui, şi lacrimile îi udau cămaşa, fierbinţi şi repezi. El o sărută pe păr şi o împinse uşor înapoi.

— Spune-mi! Spune-mi ce s-a întâmplat, ca să pot să te ajut.

Nu era coerentă, şi nici nu putea să termine propoziţiile, dar el înţelese ce se întâmplase din bâlbâielile pe care le scotea ea printre suspine. O furie rece se instalase în el în timp ce o mângâia şi îi săruta obrajii uzi.

— Ai făcut ce trebuia. Ai făcut ce era normal să faci.

— E mama mea. Cassie îşi ridică spre el chipul răvăşit. Am gonit-o. I-am întors spatele mamei mele.

— Cine cui i-a întors spatele, Cass?

Ea reîncepu să plângă, şi mâinile ei se strânseră în pumni pe umerii lui.

— Nu e normal.

— Las-o în pace!

Plasa de la uşă se dădu de perete, şi Connor intră în fugă. Şi el ţinea pumnii strânşi, iar faţa lui era roşie de furie, marcată de violenţă. El nu văzuse decât că era un bărbat care o ţinea strâns pe mama lui, şi ea plângea.

— Dacă o atingi, te omor!

— Connor! Şocul făcea ca vocea lui Cassie să sune ascuţit. Era copilul ei, cu pumnii ridicaţi şi privirea fioroasă? O văzu dintr-o privire pe Emma, chipul ei înspăimântat lipit de plasă. Nu vorbi aşa cu şeriful MacKade.

Cu tot corpul în alertă, Connor făcu un pas în faţă.

— Ia-ţi mâinile de pe mama mea.

Surprins, Devin ridică din sprâncene şi lăsă mâinile jos.

— Am spus să nu mai vorbeşti aşa, începu Cassie.

— Ţi-a făcut rău. Te-a făcut să plângi. Connor îşi dezveli dinţii, ca un războinic de zece ani. Ar face bine să plece acum.

— Nu mi-a făcut niciun rău. Deşi tremura ca varga, Cassie se interpuse între cei doi. Eram supărată – bunica m-a supărat iar şeriful MacKade încerca să mă liniştească. Vreau să-ţi ceri scuze în clipa asta.

Devin văzu braţul băiatului căzând şi îşi dădu seama că roşeaţa de pe obrajii lui Connor nu mai era pricinuită de furie, ci de ruşine. Cu ochii la băiat, puse mâna pe umărul lui Cassie.

— Aş vrea să vorbesc cu Connor. Singuri. Anticipându-i protestul, o strânse pe Cassie uşor de umăr. Cass, plânge copilul! Ce-ar fi să te duci cu Emma la el să vedeţi ce face?

— Nate. Am uitat de el.

Neştiind ce să facă, îşi trecu mâna prin păr.

— Ce-ar fi să te duci? insistă Devin, împingând-o uşor. Eu şi Con o să facem o plimbare.

— Bine. Hai, Emma! Plânge Nate. Luă o gură mare de aer, cu fiica ei de mână. Îţi aştept scuzele, Connor. Ai înţeles?

— Da, mamă.

Cu bărbia în piept, Connor se întoarse spre uşă. Ştia ce urma. O să-l biciuiască. Taică-său îl bătea întotdeauna afară, ca să nu vadă sau să ştie mama lui. Acum sigur urma să încaseze o bătaie, o bătaie mai zdravănă decât îi dăduse vreodată taică-său. Fiindcă el voise să facă bine, dar greşise.

Devin nu zise nimic, se plimbă doar cu băiatul pe pajişte, spre pădurea care o înconjura. Alesese drumul acesta fără să se gândească. Pădurea îi era la fel de cunoscută ca oraşul, ca propria lui minte. Lângă el, Connor mergea ţeapăn, cu capul în pământ de ruşine, cu spatele încovoiat.

Fiindcă ştia că trebuia să-şi aleagă cu mare grijă momentul şi mişcările, Devin îşi stăpâni dorinţa de a-şi pune braţul pe umerii aceia înguşti şi micuţi. Continuă să meargă pe o cărare şi se opri la stâncile unde odinioară doi soldaţi se omorâseră unul pe altul.

Se aşeză, iar băiatul rămase în picioare, aşteptând.

— Sunt extraordinar de mândru de tine, Connor!

Cuvintele acestea – ultimul lucru pe care se aştepta copilul să-l audă – îl buimăciră pe Connor.

— Domnule?

Cu un gest firesc, Devin scoase o ţigară – prima după o zi foarte lungă.

— Trebuie să-ţi spun că mă simt tare uşurat acum. Eram foarte îngrijorat pentru mama ta. A avut o perioadă grea. Dar acum, când ştiu că tu ai grijă de ea, mă simt mult mai bine.

Tulburarea lui Connor era mult prea mare ca să mai poată simţi vreun strop de mândrie. Se uita fixa la Devin cu aceeaşi teamă în ochi.

— Am fost… obraznic.

— Nu prea cred.

— N-o să mă bateţi?

Mâna lui Devin se opri brusc, şovăitoare. Aruncă încet ţigara abia aprinsă şi o strivi sub călcâi. Aşa cum ar fi vrut să-l strivească pe Joe Dolin.

— Niciodată n-o să te lovesc, nici acum, nici altă dată. Pronunţă cuvintele sacadat, cu ochii în ochii lui Connor, aşa cum vorbeşte un bărbat cu un alt bărbat. Niciodată n-o s-o lovesc pe mama ta sau pe sora ta. Întinse mâna spre el şi aşteptă. Îţi dau cuvântul meu, Connor, zise el când văzu că băiatul se uita nemişcat la mâna care i se întindea. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai strânge mâna.

Stupefiat, Connor îşi puse mâna în mâna lui Devin.

— Da, domnule.

Devin îi strânse uşor mâna şi îl trase pe băiat puţin

mai aproape de el. Şi îi zâmbi.

— Erai gata să mă sfâşii, am dreptate?

— Aş fi încercat.

Emoţiile care îl cuprinseseră pe Connor erau înfricoşătoare. Dar cel mai mult îi era teamă că avea să înceapă să plângă şi Devin urma să vadă ce prost era, după toate astea.

— N-am ajutat-o niciodată până acum. N-am făcut nimic niciodată.

— Nu a fost vina ta, Connor.

— N-am făcut niciodată nimic, repetă Connor. Tot timpul o lovea, domnule şerif. Tot timpul.

— Ştiu.

— Nu, nu ştiţi. Dumneavoastră nu aflaţi decât atunci când sunau vecinii sau când se îmbăta prea tare şi o lovea într-un loc unde se vedea. Dar au fost mai multe bătăi. A fost şi mai rău.

Devin încuviinţă din cap. Altceva nu putea face. Îl trase pe băiat să se aşeze lângă el, pe stânci.

— Şi pe tine te bătea.

— Atunci când nu vedea mama. Uitând de bravură, Connor îşi cuibări capul la pieptul lui Devin. Atunci când ea nu ştia.

Devin se uită spre copaci fără să-i vadă, măcinat de o furie neputincioasă fiindcă fusese incapabil să împiedice toate acestea.

— Şi pe Emma?

— Nu, domnule. Niciodată n-o băga în seamă pe Emma, fiindcă era doar o fată. Nu-i spuneţi mamei. Vă rog să nu-i spuneţi că m-a bătut. O să-i facă rău.

— Nu-i spun.

— Îl urăsc. L-aş omorî dacă aş putea.

— Ştiu ce simţi.

Când băiatul clătină din cap, Devin îl îndepărtă uşor şi îl privi în ochi.

— Chiar ştiu. O să-ţi spun ceva. Când eram mic, mă băteam foarte des.

— Ştiu. Connor îşi trase nasul cu zgomot, dar era foarte mândru că reuşise să-şi stăpânească lacrimile. Lumea vorbeşte despre asta.

— Da, ştiu că vorbeşte. Îmi plăcea şi consideram că sunt mulţi pe care ar trebui să-i bat. Uneori aveam motive să cred asta, alteori nu. În orice caz, a trebuit să învăţ că e cazul să fac un pas înapoi. E foarte important să faci pasul ăsta. Acum, ţie ţi se pare că ar fi bine să te răzbuni pe tatăl tău…

— Nu-i mai spuneţi aşa, izbucni Connor, apoi roşi încruntat. Domnule.

— Bine. Şi eu cred că ar trebui să plătească. Dar trebuie să faci pasul acela în spate. Să laşi legea să se ocupe de el.

— Niciodată n-o să-i mai permit nici lui, nici altcuiva s-o rănească.

— Sunt de partea ta aici. Uitându-se la expresia hotărâtă a lui Connor, se decise să-i spună cum stăteau lucrurile. O să fiu sincer cu tine, vrei?

— Da, domnule.

— Bunica ta a supărat-o pe mama foarte tare azi.

— Ea vrea ca el să vină înapoi. Asta n-o să se întâmple. Eu nu o să permit asta.

— Nici mama ta nu vrea, şi de aceea a gonit-o pe bunica. A fost greu pentru ea, foarte greu, dar a făcut-o.

— Dumneavoastră aţi ajutat-o. Îmi pare rău că…

— Nu-ţi cere scuze, spuse repede Devin. Serios! Ştiu că mama ta crede că ar trebui să-ţi ceri scuze, dar noi ştim cum stau lucrurile. Ai făcut exact ce trebuia, Connor. Şi eu aş fi făcut la fel.

Niciun compliment primit vreodată, nicio laudă din partea profesorilor, nicio încurajare de la vreun coechipier nu însemnaseră mai mult pentru el. Făcuse exact ce ar fi

făcut şi şeriful MacKade.

— Îmi pare bine că vreţi s-o ajutaţi. O să fac tot ce vreţi dumneavoastră.

Încrederea aceasta a lui era mai preţioasă decât aurul.

— Trebuie să-ţi spun că Joe a primit aprobare să iasă la muncă.

Pe chipul lui Connor se citi tensiunea.

— Am auzit asta. Copiii de la şcoală spun tot felul de lucruri.

— Îţi fac probleme?

El ridică dintr-un umăr.

— Nu ca înainte.

„Învaţă să se stăpânească”, se gândi Devin cu un sentiment uimitor de mândrie.

— Eu vreau să nu îţi faci prea multe griji, dar, în plus, vreau să fii pe fază. Eşti deştept şi ai spirit de observaţie. De-asta şi scrii poveşti aşa bune.

Connor se cutremură de încântare.

— Îmi place să scriu.

— Ştiu. Şi ştii şi cum să priveşti lucrurile, să le înţelegi. Aşa că ştiu că vei avea grijă de familia ta. Dacă vezi ceva, auzi ceva sau măcar ţi se pare că e ceva în neregulă, vreau să îmi spui. Vreau să-ţi dai cuvântul că o să faci aşa.

— Da, domnule.

— O să-mi spui de-acuma numai „domnule”? Mă faci să mă simt ca un hodorog.

Connor roşi, apoi zâmbi.

— Aşa trebuie. E ca un fel de regulă.

— Ştiu şi eu regulile astea. Devin se gândi că aveau timp să rezolve această mică problemă. Orice bărbat ar fi norocos să te aibă ca fiu, Connor.

— Nu vreau să mai am niciun tată.

Mâna lui Devin, care se ridicase spre umărul lui

Connor, îngheţă o clipă. Înăbuşindu-şi un oftat, se strădui să se relaxeze.

— Atunci pot să spun că orice bărbat ar putea să fie mândru să te aibă ca prieten. E mai bine aşa?

— Da, domnule.

„Iar privirea aceea plină de încredere”, îşi zise Devin.

— Mama ta probabil e îngrijorată că mă baţi.

Când Connor începu să chicotească la gândul ăsta, Devin îl ciufuli uşor.

— Acum, întoarce-te acasă şi spune-i că am clarificat lucrurile. Eu o să vorbesc mai târziu cu ea.

— Da, domnule. Coborâră de pe stânci, apoi Connor se trezi muşcându-şi buzele ca să mai capete puţin curaj. Aş putea să vin pe la dumneavoastră la birou, să mă uit şi eu cum lucraţi?

— Sigur.

— N-o să vă încurc. Doar o să… Connor nu mai ştia ce să spună, aşa că se opri. Pot?

— Sigur că poţi. Oricând. E destul de plictisitor.

— Nu se poate, spuse Connor cu o bucurie fără margini. Mulţumesc, domnule şerif. Mulţumesc pentru tot.

Devin se uită cum se îndepărta în fugă, apoi se aşeză iar. Vru să-şi aprindă o altă ţigară, dar îşi aminti că voia să se lase. Apoi îşi mai aduse aminte şi că intenţiona ca, mai devreme sau mai târziu, copiii ăştia doi să fie ai lui – şi poate încă unul.

Connor nu mai voia alt tată, iar asta era o problemă, aşa că trebuia să aibă mare grijă ce drum să aleagă şi să păşească pe el cu precauţie.

Primul pas, desigur, era Cassie. Un pas, apoi altul. Direcţia te poartă întotdeauna undeva. Dacă el era prudent, ea avea să facă împreună cu el paşii aceia.

capitolul 6

Ar fi trebuit să fie ziua liberă a lui Devin, dar în dimineaţa aceea îşi pierdu două ore cu rezolvarea unei crize minore la liceu. Fumigena îşi ratase misiunea. Când aterizase în dulapul unei fete, nu scosese decât un mic nor de fum şi, ce era mai grav, nici nu le făcuse pe fete să fugă din vestiar îmbrăcate doar în lenjerie intimă.

Cea pe care o pusese el cu un secol în urmă avusese rezultate mult mai satisfăcătoare. Dar nu simţi nevoia să le spună asta celor doi infractori pe care îi prinsese. După ce situaţia reveni la normal, iar tinerii chimişti începură să tremure în pantofii lor de sport, plecă direct spre motel.

Avea o surpriză pentru Cassie, una care spera s-o facă să zâmbească. Şi una care spera să-i înlesnească pasul următor.

Probabil că nu era prea corect să aibă avantajul ăsta. O cunoştea prea bine, o urmărise şi o observase ani la rând. Ştia fiecare expresie pe care o avea faţa ei, fiecare gest al mâinilor ei. Îi cunoştea slăbiciunile şi punctele tari.

Şi ea îl cunoştea, dar nu în acelaşi fel sau nu la fel de bine. Fusese mult prea ocupată cu supravieţuirea ca să mai observe altceva. Dacă ar fi observat, şi-ar fi dat seama de mult că era îndrăgostit de ea.

Era în regulă că nu remarcase. Măcar până apuca el să clădească fundamentul. Avea mai mult timp pentru asta, se încurajă Devin în timp ce se înscria pe drumul care ducea spre motel. Dar, după ce avea să pună bazele, nu avea să mai piardă timpul.

Doisprezece ani reprezentau o perioadă de aşteptare a naibii de lungă.

Fiindcă văzu o maşină în parcarea clienţilor, decise să

intre mai întâi în motel. Fu încântat s-o găsească acolo, ocupată până peste cap cu două doamne cu părul argintiu.

Uitase să-şi scoată şorţul. Nou-venitele apăruseră pe neaşteptate, voiau un tur complet şi voiau să audă şi toată povestea motelului. Cassie era bucuroasă că apucase măcar să spele vasele, chiar dacă o găsiseră în timp ce făcea curăţenie.

Cele două femei erau surori, amândouă văduve, şi ardeau de nerăbdare să afle legenda lui Barlow. Cassie tocmai cobora împreună cu ele, după ce făcuseră turul etajului întâi, şi era la jumătatea discursului când intră Devin.

— … Cea mai sângeroasă zi din tot Războiul Civil. Câmpul de luptă de la Antietam este unul dintre cele mai neatinse din ţară. Centrul pentru vizitatori este la doar şase kilometri de noi, şi acolo sunt foarte multe informaţii. O să găsiţi acolo… A, bună, Devin.

— Nu vreau să vă întrerup. Doamnelor…

— Doamnă Berman, doamnă Cox, el este şeriful MacKade.

— Şeriful. Doamna Cox îşi potrivi mai bine ochelarii pe nas şi îl studie cu atenţie. Ce interesant!

— Antietam este un oraş liniştit, zise el. Cu siguranţă mult mai liniştit decât a fost în septembrie 1862. Fiindcă ştia că turiştii erau, invariabil, încântaţi să audă asta, Devin zâmbi şi adăugă: Staţi exact pe locul unde a fost ucis un soldat din Confederaţie.

— O, Doamne! Doamna Cox îşi plesni palmele de uimire. Ai auzit, Irma?

— Am urechi foarte bune, Marge.

Doamna Berman se uită atent în lungul scărilor, de parcă ar fi căutat urme de sânge.

— Doamna Dolin ne-a povestit ceva despre asta. Am venit să vizităm motelul, fiindcă am văzut o broşură în care se spunea că e bântuit.

— Da, doamnă. Sigur e bântuit.

— Proprietarul motelului este fratele şerifului MacKade, le zise Cassie. Poate să vă spună el multe despre asta.

— Ar fi mai bine să auziţi povestea de la doamna Dolin, o contrazise Devin. Ea trăieşte zi de zi cu fantomele. Povesteşte-le despre cei doi caporali, Cassie.

Deşi spunea povestea asta de mai multe ori pe săptămână, Cassie făcu eforturi să nu se intimideze în faţa lui Devin. Îşi încrucişă braţele la piept peste şorţ.

— Doi tineri soldaţi, începu ea, au rămas în urma regimentelor din care făceau parte, în timpul Bătăliei de la Antietam. Amândoi rătăceau prin pădurea de dincolo de motel. Unii spun că încercau să se întoarcă la camarazii lor, alţii susţin că voiau să se ducă acasă, în orice caz, legenda spune că ei s-au întâlnit aici, s-au luptat, amândoi tineri, speriaţi şi rătăciţi. Încă se mai auzeau în depărtare zgomotele bătăliei de peste dealuri, dar ei duceau o luptă de unu la unu, străini şi duşmani doar pentru că unul avea uniformă albastră, iar celălalt – cenuşie.

— Bieţii băieţi, murmură doamna Berman.

— S-au rănit amândoi foarte grav şi s-au târât cum au putut în direcţii diferite. Unul, confederatul, a ajuns aici, în această casă. Se spune că şi-a imaginat că a ajuns acasă, fiindcă doar atât voia, în final: să fie acasă cu familia lui. Unul dintre servitori a dat de el şi l-a vârât în casă. Stăpâna casei de aici era o femeie din sud. Numele ei era Abigail, Abigail O’Brian Barlow. Era căsătorită cu un yankeu bogat. Un bărbat pe care nu îl iubea, dar de care era legată cu jurământ.

Devin ridică dintr-o sprânceană. Asta era o altă întorsătură, un detaliu nou al poveştii pe care o cunoştea din copilărie.

— Ea l-a văzut pe băiat şi şi-a amintit de propria casă şi de tinereţea ei. Din cauza asta s-a ataşat foarte mult de

el, mai ales că era rănit. A poruncit să fie dus sus în cameră şi îngrijit. A vorbit cu el, l-a încurajat şi i-a ţinut mâna în mâna ei, în timp ce servitorii îl cărau pe scări. Ştia că ea nu se mai putea întoarce acasă şi voia să se asigure că măcar băiatul avea să poată pleca. Războiul o obligase să vadă multă cruzime, o luptă inutilă, şi simţise durerea groaznică a pierderii, la fel cum simţea şi pentru căsnicia ei. Dacă ar fi putut să facă măcar asta, să-l ajute pe acest băiat, atunci parcă ar fi fost mai împăcată.

Doamna Cox îşi scoase pachetul de şerveţele, îi dădu unul şi surorii ei, după care îşi suflă nasul cu putere.

— Dar soţul ei a apărut pe scări, continuă Cassie. Pe atunci nu îl ura. Nu îl iubea, dar fusese învăţată să-l respecte şi să fie supusă bărbatului cu care era căsătorită şi care era tatăl copiilor ei. El avea în mână un pistol, şi ea a înţeles din privirea lui ce avea de gând să facă. A strigat la el să se oprească, l-a implorat. Mâna băiatului era tot în mâna ei, iar ochii lui se uitau în ochii ei, şi, dacă ar fi avut curaj, s-ar fi aruncat peste el să-l apere cu propriul trup. Pentru a-l salva pe el, dar şi pentru a apăra cumva tot ce pierduse ea însăşi. Acum fu rândul lui Cassie să se uite la trepte şi să ofteze. Dar nu a avut curaj. Soţul ei a tras cu pistolul şi l-a ucis, în timp ce ea încă îl ţinea de mână pe băiat. A murit aici… tânărul soldat. Şi a murit şi inima ei. Nu i-a mai adresat niciodată vreun cuvânt soţului ei, în schimb, a învăţat să urască. Şi, din ziua aceea până la moartea ei, care a venit peste doi ani, a jelit întruna. Şi uneori, foarte des, poţi să simţi mirosul de trandafiri pe care ei îi plăcea să-i aibă în casă şi poţi s-o auzi cum plânge.

— O, ce poveste, ce poveste tristă! Doamna Cox îşi şterse ochii. Irma, ai mai auzit o poveste aşa tristă?

Doamna Berman pufni.

— Mai bine lua pistolul şi-l omora ea pe ticălos.

— Da. Cassie zâmbi. Poate de aceea plânge şi acum. Se scutură uşor, ca să iasă din atmosfera tristă, şi le

conduse pe cele doamne pe scări în jos. Dacă vreţi să rămâneţi în salon puţin, o să vă aduc ceaiul pe care vi l-am promis.

— Ar fi plăcut, răspunse doamna Cox, care încă se ştergea la nas. Ce casă frumoasă. Ce mobilă frumoasă.

— Toată mobila este luată de la Past Times, magazinul doamnei MacKade, care e în oraş, pe Main Street. Dacă aveţi timp, poate vă duceţi acolo să aruncaţi un ochi. Are lucruri superbe, iar pentru oaspeţii motelului face o reducere de zece la sută.

— Zece la sută, murmură doamna Berman, cu ochii la o policioară delicată de pe hol.

— Devin, vrei şi tu un ceai?

El se urni cu greu. Se întreba dacă ea era conştientă de faptul că talentul lui Connor de a spune poveşti era moştenit de la ea.

— Poate altă dată. Am în maşină ceva de dus sus. Pentru apartamentul tău.

— Ah!

— Doamnelor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Sper să vă placă la motelul MacKade şi în oraş.

— Ce bărbat frumos, zise doamna Cox, bătându-se uşor în dreptul inimii. Dumnezeule, Irma, tu ai mai văzut vreun tânăr aşa frumos?

Dar doamna Berman era prea ocupată să studieze măsuţa rabatabilă din salon.

*

Până să termine cu servitul ceaiului pentru cele două doamne, Cassie murea de curiozitate. Mai avea şi alte lucruri de făcut, şi se simţi vinovată că, în loc să se apuce de treabă, plecă în fugă pe scara exterioară.

Pe la jumătatea drumului, îl văzu pe Devin asamblând un balansoar de verandă.

— O!

Era o imagine atât de frumoasă, observă ea, un bărbat cu mânecile suflecate, în lumina soarelui, cu o trusă de scule la picioare, cu muşchii încordându-i-se sub greutatea scaunului de lemn pe care îl agăţa de cârlig.

— Se potriveşte perfect în locul ăsta.

— Da, este perfect. Rafe nu mi-a spus că vrea să-l cumpere.

— Eu am vrut să-l cumpăr, zise Devin. Nu-ţi face griji, am vorbit cu el. Agăţa şi celălalt capăt şi îl împinse puţin, de probă. Merge. Se aplecă şi începu să-şi strângă sculele. Nu vrei să-l încercăm?

— Chiar trebuie să…

— Hai să-l încercăm. Devin terminase de strâns şi îşi aşezase sculele în cutie. L-am adus aici fiindcă m-am gândit că ar fi o modalitate bună de a te convinge să stai lângă mine într-o după-amiază de vară. O modalitate bună să te sărut din nou.

— Ah!

— Ai spus că nu te-a deranjat.

— Nu, nu m-a deranjat. Nu mă deranjează. Iar apăruse freamătul ăla în piept. N-ar trebui să fii la serviciu?

— E ziua mea liberă. Într-un fel. Întinse mâna spre ea şi îi strânse degetele. Arăţi foarte bine azi, Cassie.

Ea îşi netezi şorţul din reflex.

— Făceam curăţenie.

— Chiar foarte bine, murmură el, trăgând-o spre balansoar şi silind-o să se aşeze.

— Ar trebui să-ţi aduc ceva rece de băut.

— Ştii, în curând ar trebui să-ţi dai seama că nu vin aici ca să mă serveşti cu băuturi reci.

— Connor zicea că îţi faci griji pentru mine. Nu ai de ce. Am sperat să treci pe aici, ca să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt pentru cum te-ai purtat cu el ieri. Pentru cum l-ai făcut să se simtă.

— N-am făcut nimic. El singur a ajuns să se simtă aşa. Ai un băiat de ispravă.

— Ştiu.

Ea inspiră adânc şi se relaxă puţin, cât să se rezeme de spătar. Ritmul legănat al balansoarului o purta în copilăria ei, departe, la zilele plăcute şi nesfârşite de vară. Colţurile gurii se ridicară – şi apoi râse.

— Ce e aşa amuzant?

— Asta, că stăm aici pe balansoar, ca doi puşti.

— Ei, dacă ai fi avut şaisprezece ani, asta aş fi făcut.

Îşi ridică braţele, se întinse şi apoi lăsă unul din braţe pe umerii ei, cu un aer relaxat.

— Subtil, nu?

Ea râse iar şi se aplecă uşor spre el.

— Când aveam eu şaisprezece ani, erai mult prea rău ca să fii subtil. Toată lumea ştia cum luai fetele şi le duceai la carieră şi…

Cea mai bună cale s-o facă să tacă era să-şi folosească propria gură. O atinse delicat, savurând tremurul buzelor şi al corpului ei.

— Nu prea subtil, zise el încet. Vrei să mergem la carieră? Când ea începu să bâlbâie ceva, el râse. Poate altă dată. Acum mă mulţumesc cu un sărut. Sărută-mă şi tu, Cassie, ca şi cum ai avea şaisprezece ani şi n-ai avea nicio grijă.

Dacă ar fi fost cu oricine altcineva, probabil ar fi fost amuzat de încordarea care se vedea pe faţa ei. Dar, fiindcă era vorba despre ea, simţea că îl atingeau drept în inimă acea tensiune şovăielnică şi felul neîndemânatic în care ea îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Relaxează-te, o îndemnă el, cu gura pe gura ei. Nu te mai gândi la nimic preţ de o clipă. Poţi să faci asta?

— Eu nu…

Nu putea să nu se gândească. Dar uită de toate când limba lui se mişcă uşor peste a ei, când mâinile lui îi

cercetară trupul în sus şi în jos. În jos şi în sus, cu atingeri apăsate şi ferme, iar dosul palmelor îi atingea în treacăt sânul dintr-o parte.

— Îmi place gustul tău. El îşi lipi buzele de obrazul ei, de tâmple şi iar de buze. Am visat la aşa ceva.

— Da?

— Aproape toată viaţa. Am vrut să fim aşa de ani de zile. Dintotdeauna.

Cuvintele lui pătrundeau prin ceaţa minunată de încântare care o înconjura de fiecare dată când el o săruta.

— Dar…

— Te-ai măritat. Buzele lui coborâră pe obrajii ei. Nu m-am mişcat destul de repede. În ziua în care te-ai măritat cu Joe Dolin, m-am îmbătat. M-am îmbătat criţă, până am căzut lat. Nu ştiam ce altceva să fac. M-am gândit să-l omor, dar îmi imaginam că-l iubeşti. Aşa că asta a fost.

— Devin, nu înţeleg asta.

Dacă s-ar fi oprit cu sărutările acelea, măcar o clipă, poate că ar fi reuşit să înţeleagă.

Dar el nu părea dornic să se oprească.

— Te iubeam aşa de mult, încât am crezut că o să mor. Că o să mă prăbuşesc la pământ şi o să mor, pur şi simplu.

Panica şi nevoia de-a nega o făcură să se îndepărteze.

— Nu pot să cred.

Spusese deja prea mult, dar regretele urmau să vină abia mai târziu. Acum, avea să zică totul, până la capăt.

— Te-am iubit mai mult de doisprezece ani, Cassandra. Te-am iubit şi când erai măritată cu un alt bărbat, când îi făceai copii. Te-am iubit şi atunci când nu puteam să fac nimic ca să te scot din infernul în care trăiai. Te iubesc şi acum.

Ea se ridică şi, cu un gest vechi de apărare, îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Asta e imposibil.

— Nu-mi spune mie ce simt.

Ea sări un pas în spate la auzul tonului său furios, iar asta îl făcu să se ridice, strângând din dinţi.

— Şi nu te feri de mine când ridic tonul. Nu pot să fiu altfel decât sunt, nici măcar pentru tine. Dar nu sunt Joe Dolin. Nu te-aş lovi vreodată.

— Ştiu asta. Îşi lăsă braţele pe lângă corp. Ştiu asta, Devin. Chiar când spunea asta, îl văzu cum încerca să-şi potolească furia. Nu vreau să te superi pe mine, Devin, dar nu ştiu ce să spun.

— Mi se pare că ai spus deja prea multe. El începu să se plimbe pe verandă cu mâinile înfundate în buzunare. Mă pricep să fac lucrurile cu calm, să gândesc raţional. Dar nu acum. Am spus ce am spus, Cass, şi nu pot – nici nu vreau – să iau ceva înapoi. Va trebui să te hotărăşti tu ce faci acum.

— Să fac ce? Tulburată, ea ridică mâinile, apoi le lăsă iar să cadă. Tu vrei să cred că un bărbat ca tine a simţit ceva pentru mine în toţi anii ăştia şi nu a făcut nimic?

— Ce naiba trebuia să fac? Se întoarse spre ea. Erai măritată. Făcuseşi o alegere, şi nu eram eu alegerea ta.

— Nici nu ştiam că aveam de ales.

— Greşeala mea, zise el cu amărăciune. Şi acum am mai făcut una, fiindcă tu nu eşti pregătită sau nu vrei să fii pregătită… sau poate pur şi simplu nu mă vrei pe mine.

— Eu nu… îşi acoperi obrajii cu palmele. Chiar nu ştia care variantă era corectă, dacă exista vreuna. Nu pot să gândesc. Ai fost prietenul meu. Ai fost, în fine, şeriful, iar eu ţi-am fost aşa recunoscătoare…

— Să nu îndrăzneşti să spui asta.

Devin strigase acea replică şi era mult prea răscolit de durere şi de furie ca să observe că ea era palidă ca moartea.

— La dracu’, nu vreau să-mi fii recunoscătoare. Nu vreau să fiu reprezentantul legii cu tine. Nu merit asta.

— Nu am vrut să… Devin. Îmi pare rău! Îmi pare aşa

rău!

— S-o ia mama naibii de părere de rău, urlă el. S-o ia mama naibii de recunoştinţă. Dacă vrei să fii recunoscătoare că nemernicul ăla care te bătea a fost închis, atunci să fii recunoscătoare insignei mele, nu mie. Fiindcă eu aş fi vrut să-l rup în două. Dacă vrei să fii recunoscătoare fiindcă am tot venit pe aici să fac pe amabilul, ca o cotarlă bătută, mai bine las-o baltă! Fiindcă eu nu am vrut decât să… Se opri, iar ochii lui o străpungeau ca nişte cuţite înroşite. Nu vrei să ştii. Nu, tu nu vrei decât să vorbesc calm, să-mi ţin sentimentele pentru mine şi mâinile acasă.

— Nu, nu asta…

— Nu te deranjează să te sărut, fiindcă eşti aşa al dracului de recunoscătoare, încât mă laşi să fac măcar asta.

Ea îşi încetă bâlbâială de protest.

— Nu e corect!

— Am obosit să fiu corect. Am obosit să te tot aştept. Am obosit să fiu sfâşiat de iubirea pentru tine. La naiba cu toate!

Trecu repede pe lângă ea, şi ajunsese deja la jumătatea scărilor, când picioarele ei se dezgheţară. Dădu fuga după el.

— Devin. Devin, te rog, nu pleca aşa! Dă-mi voie să…

El se scutură violent sub atingerea uşoară a mâinii ei pe umăr şi se întoarse spre ea.

— Lasă-mă în pace, Cass! Nu vrei să rămân acum.

Ea cunoştea privirea aceea, dar nu se gândise vreodată că avea să se uite la ea aşa. Era furia violentă de bărbat. Avea motive să se teamă de ea. Stomacul i se strânse dureros, dar făcu eforturi să-şi păstreze cumpătul. El nici nu ştia ce eforturi făcea.

— Nu mi-ai spus niciodată, replică ea, străduindu-se să-şi menţină tonul coborât şi egal. Nu mi-ai arătat

niciodată. Acum îmi spui, dar nu-mi dai timp să mă gândesc, să ştiu ce să fac. Nu vrei nici să auzi că îmi pare rău, că îţi sunt recunoscătoare, că mi-e frică. Dar eu simt toate astea, nu am ce să fac. Nu pot să mă transform iar în cineva care să fie cum vrea altcineva. De data aceasta aş pierde totul. Dacă aş putea s-o fac, pentru tine aş face-o. Dar nu pot.

— Asta văd şi eu.

Ştia că nu avea dreptate – sau nu în totalitate. Dar asta părea că nu mai conta comparativ cu furia care îl sfâşia.

— Ce n-ai înţeles tu, Cass, e că eu nu vreau să fii decât aşa cum eşti. Dacă o să-ţi dai seama de asta, ştii unde să mă găseşti.

Ea deschise gura să spună ceva, dar tăcu în clipa când îl văzu îndepărtându-se. Nu mai avea ce să-i spună acum, nu mai avea ce să facă. Se simţea sfâşiată pe interior, iar gâtul o durea.

Văzuse suferinţă în ochii lui, îşi dădu ea seama. Suferinţa pe care i-o provocase ea, fără să vrea.

Devin MacKade o iubea. Gândul acesta o umplea de groază şi de nedumerire. Dar şi mai mult decât asta o tulbura faptul că el o iubise tot timpul. Devin MacKade, bărbatul cel mai delicat, cel mai respectabil pe care îl cunoscuse ea vreodată, o iubea pe ea, o iubise ani de zile, iar ea în tot timpul ăsta nu îi arătase decât recunoştinţă.

Acum îl pierduse, pierduse prietenia de care se bucurase, pierduse compania lui de care ajunsese dependentă. Îl pierduse, pentru că el îşi dorea o femeie, iar ea era goală pe dinăuntru.

Nu plânse. Era prea târziu pentru lacrimi. Se adună şi se strădui să stea dreaptă. Intră din nou în motel prin bucătărie. Avea o grămadă de treabă, şi întotdeauna judeca mai limpede când muncea.

Noile ei musafire plecaseră, nerăbdătoare să vâneze

antichităţi, şi Cassie urcă din nou la etaj şi porni aspiratorul pe care îl abandonase la sosirea clienţilor.

Curăţă metodic, tot holul, cameră cu cameră. Apartamentul matrimonial – camera lui Abigail – era preferatul ei. Dar de data aceasta nu mai dădu atenţie frumosului tapet cu boboci de trandafiri, graţiosului pat cu baldachin sau luminii puternice care pătrundea prin perdeaua de dantelă.

Îşi aminti că trebuia să aducă aici flori proaspete. Chiar şi atunci când camera nu era ocupată, existau tot timpul flori pe măsuţa de lângă fereastră. În dimineaţa aceea uitase de ele.

Cu toate acestea, camera mirosea puternic a trandafiri. Simţi brusc un fior rece. Îl simţi şi se întoarse spre uşă.

— Devin.

Uşurare, tulburare, tristeţe. Pe toate le simţi în acelaşi timp, când făcu un pas spre uşă.

Dar nu era Devin. Era un bărbat înalt, brunet şi frumos. Chipul lui însă nu era chipul lui Devin, iar hainele pe care le purta erau elegante şi demodate. Mâna ei căzu moale pe mânerul aspiratorului, şi zgomotul acela îi răsună în urechi lui Cassie.

Abigail, vino cu mine! Ia copiii şi vino cu mine! Lasă casa asta. Nu-l iubeşti.

„Nu”, se gândi Cassie, „niciodată nu l-am iubit. Iar acum îl dispreţuiesc.”

Nu vezi ce se întâmplă cu tine? Cât o să mai stai aşa, izolată de viaţa adevărată?

„Asta e tot ce pot să fac. Mai mult de atât nu pot.”

Te iubesc, Abby. Te iubesc atât de mult. Aş putea să te fac fericită dacă m-ai lăsa. O să plecăm departe de locul acesta, departe de el. O să începem o viaţă nouă, împreună. A trecut aşa mult timp de când te aştept.

„Dar cum aş putea să fac asta? Sunt legată de el. Am

copiii lui. Iar tu, viaţa ta e aici. Nu poţi să părăseşti oraşul acesta, responsabilităţile tale, oamenii care se bazează pe tine. Nu poţi să te mulţumeşti cu soţia altui bărbat, cu copiii altui bărbat."

Aş face orice pentru tine. Aş fi în stare să ucid pentru tine. Să mor pentru tine. Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail, dă-mi şansa să te iubesc. În toţi anii ăştia am stat deoparte, ştiind cât de nefericită eşti aici, ştiind că nu te pot atinge. Acum s-a terminat. El nu mai e. Putem să plecăm şi să ajungem departe până să se întoarcă el. De ce trebuie să ne resemnăm cu aşa puţin, când putem avea totul? Nu vreau să stau cu tine în salon şi să mă prefac că nu te iubesc şi că nu am nevoie de tine. Nu pot să mă mulţumesc doar cu prietenia ta.

„Ştii cât de mult te preţuiesc, ştii că depind de tine."

Spune-mi că mă iubeşti.

„Nu pot. Nu pot să-ţi spun asta. Nu mai e nimic în mine. El a ucis totul."

Vino cu mine! Să trăieşti din nou.

Orice fusese asta, oricine fusese acolo dispăru, şi ea nu mai văzu decât uşa şi tapetul frumos şi simţi parfumul trist şi puternic de trandafiri. Cassie se trezi în picioare, gata să cadă, cu mâna întinsă spre locul gol.

Aspiratorul încă bâzâia când ea se lăsă moale pe podea.

Ce se întâmplase aici? Visase? Avusese halucinaţii?

Îşi duse mâna la inimă şi simţi cum bate ca o pasăre care se zbate în colivie. Lăsă încet mâna jos, spre genunchii îndoiţi.

Mai auzise fantomele şi altă dată, le mai simţise. Acum, înţelese ea, văzuse una. Nu era unul dintre cei doi Barlow şi nici bietul soldat. Era bărbatul pe care îl iubea Abigail. Bărbatul care o iubea pe ea.

Cine fusese el? Se gândea că nu avea să afle niciodată. Dar era atât de convingător, iar vocea lui, chiar şi

atunci când o implora, era puternică, deşi plină de tristeţe. De ce nu se dusese Abigail cu el? De ce nu luase mâna aceea care i se întindea să fugă, să fugă pentru viaţa ei?

Abigail îl iubise. Cassie inspiră profund. De asta era sigură. Emoţiile care pluteau în cameră erau atât de puternice, încât le simţea şi acum. Aici fusese dragoste. Dragoste disperată, lipsită de nădejde.

„Din cauza asta plângi?" se întrebă Cassie. Fiindcă nu ai plecat cu el şi l-ai pierdut? Nu ai răspuns la chemarea lui, şi apoi nu ai mai avut nimic de care să te agăţi?"

„Ţi-a fost frică să-l iubeşti şi i-ai frânt inima."

La fel cum şi ea îi frânsese azi inima lui Devin.

Cutremurată, Cassie înălţă capul. „De ce?" se întrebă ea. De frică şi de îndoială. Din obişnuinţă. Asta era jalnic. Devin nu voia decât afecţiune. Dar ea nu îi spusese că ţinea la el. Nu îi arătase că ţinea la el.

Avea să se izoleze şi ea, la fel ca Abigail, sau avea să-şi încerce norocul?

Nu fusese laşă destul timp?

Ştergându-şi chipul plin de lacrimi, se ridică. Trebuia să se ducă la el. Avea să se ducă la el. Cumva.

*

Desigur, lucrurile acestea nu sunt niciodată simple. Avea copii, şi nu putea să-i lase singuri. Avea oaspeţi la motel şi un serviciu. Îi luă ore bune să-şi facă treaba, şi, cu fiecare minut care trecea, îndoielile ei se înmulţeau.

Încercă să şi le înăbuşe, spunându-şi că nu avea importanţă cât era de nepricepută. El o voia. Asta trebuia să fie de-ajuns.

— Îţi sunt aşa recunoscătoare, Ed. Ştiu că îţi cer mult.

— Hei…

Instalată deja în faţa televizorului cu un castron de popcorn în braţe, Ed flutură dintr-o mână.

— ... Am închis un pic mai devreme. Mi-am luat o seară liberă.

— Copiii dorm. Dar Cassie părea îngrijorată. Nu se trezesc de obicei după ce adorm.

— Nu-ţi face griji cu îngeraşii ăia. Şi nu-ţi face griji nici pentru cei de la etaj, adăugă ea, anticipând alarma lui Cassie. Dacă vor ceva, o să sune şi o să-mi spună. Eu mă uit la filmul ăsta de dragoste pe care l-am împrumutat şi apoi mă bag la somn.

— Să te culci în pat. Mi-ai promis, insistă Cassie. O să mă culc eu pe canapea când mă întorc.

— Îhî...

Ed era convinsă că avea să se întoarcă în zori.

— Salută-l pe Devin din partea mea.

Cassie îşi răsuci nervos gulerul cămăşii.

— Trec numai puţin pe la el, pe la birou.

— Cum zici tu, dragă.

— E supărat pe mine, Ed. E aşa supărat pe mine, că s-ar putea să mă dea afară.

Ed opri filmul la care se uita, se răsuci pe canapea şi se uită la Cassie atent şi cercetător.

— Iubito, uită-te tu aşa la el, şi n-o să te dea afară deloc, decât ca să te ducă în bârlogul ăla pe care îl are în spatele biroului.

Când Cassie îşi cuprinse trupul cu braţele, Ed începu să râdă.

— Ei, hai, termină! Devin n-o să te oblige să faci nimic. Un bărbat ca el nu are nevoie să oblige pe cineva. El trebuie doar să fie acolo.

— Cum ţi-ai dat seama că mă duc la el să încerc să...

— Cassie, iubito, ai uitat cu cine vorbeşti! Eu îmi fac veacul pe aici de ceva vreme. Tu îmi spui să vin să dorm la tine fiindcă trebuie să te duci să vorbeşti cu Devin. La ce să mă gândesc? Trebuia să faci mai demult asta, dacă e să mă întrebi pe mine.

Cassie se uită în jos la bluza ei de bumbac şi la pantalonii banali pe care îi purta. La pantofii ei fără toc. Nu avea nici pe departe aspectul unei femei fatale.

— Ed, nu mă pricep deloc la treburile astea.

Ed îşi dădu capul pe un umăr.

— Sunt convinsă că Devin se pricepe şi pentru tine, aşa că nu-ţi face griji!

— Regan spunea că ar trebui să-l las pe el să aibă iniţiativa. Poate nu ar trebui să mă duc la el.

— Puiule, uneori chiar şi un bărbat adevărat are nevoie de un mic brânci. Acum termină cu îndoielile şi cu frământatul mâinilor. Du-te acolo şi dă-l pe spate!

— Ar trebui să-mi aranjez puţin părul, zise Cassie agitată. Şi mi-am mâncat tot rujul, nu-i aşa? Poate ar fi trebuit să-mi pun o rochie.

Cassie. Ed îşi lăsă mai pe nas ochelarii cu strasuri şi se uită fix la Cassie peste ei. Arăţi bine. Arăţi proaspătă. Lui nu îi pasă cu ce eşti tu îmbrăcată, crede-mă pe cuvânt. N-o să-l intereseze decât că ai venit. Acum du-te şi pune mâna pe el!

— Bine.

Cassie îşi îndreptă umerii şi îşi luă geanta.

— Mă duc. Plec acum. Dar, dacă ai nevoie de ceva, să…

— No să am nevoie de nimic. Du-te!

— Mă duc.

Ed îşi încreţi uşor sprâncenele roşietice, uitându-se după Cassie. „Biata fată”, se gândi ea. „Zici că se duce în faţa plutonului de execuţie.” Ed începu să râdă singură, îşi împinse în sus ochelarii pe nas şi dădu drumul la casetă.

Avea toată încrederea în Devin MacKade.

capitolul 7

Chiar era cazul să renunţe şi să se ducă în bârlogul lui. Asta îşi spunea Devin, dar nu se oprea, stătea în continuare cu nasul în carte. Povestea nu îi stârnea deloc interesul. Nu era vina autorului; la ora aia nimic nu i-ar fi putut capta atenţia.

Era stupid şi inutil, ştia, dar nu avea pe ce sau pe cine să se descarce. Aşa că stătea acolo şi fierbea în suc propriu. Chiar se gândise să se ducă la fermă şi să se ia la ceartă cu Shane. Ar fi fost foarte simplu. Mult prea simplu. Aşa că se hotărî să nu se ducă.

Îşi spuse că a renunţat fiindcă era mai bun de atât. Făcuse destule în adolescenţa lui – la naiba, şi pe când avea douăzeci de ani. De fapt, şi săptămâna trecută făcuse destule.

Dar asta nu îi schimba cu nimic dispoziţia.

Avea să stea acolo, pur şi simplu, în biroul lui liniştit, cu picioarele pe masă şi cu scaunul dat pe spate, şi avea să citească. Chiar dacă simţea că murea.

Era o seară obişnuită din timpul săptămânii, ceea ce însemna că era puţin probabil să primească vreun apel care să-l mai învioreze puţin. Nici nu trebuia să fie acolo, dar îi plăceau singurătatea biroului său în timpul nopţii, familiaritatea lui. Şi faptul că putea fi acolo, la birou, în loc să stea în spatele gratiilor.

Nu dăduse drumul la radio, aşa cum făcea de obicei, ca să se bucure de compania muzicii în noapte. Singura lumină era în faţa lui, lampa de birou – îndreptată spre cartea din mână. Cartea pe care nu o citea.

Se gândea să se ridice să-şi facă o cafea, dacă tot nu avea de gând să doarmă. Dar i se părea un efort mult prea mare.

Nu îşi amintea să fi fost vreodată aşa supărat şi obosit, în toată viaţa lui. De obicei, furia îl umplea de energie, îi punea sângele în mişcare. Acum se simţea

secătuit. Poate pentru că era supărat pe el însuşi, deşi era destul de furios şi pe Cassie.

Când o femeie răneşte un bărbat, cel mai firesc lucru e să laşi furia să se adune.

Le mai spusese şi altor femei că le iubea. Nu nega asta. Adevărul era că încercase să iubească pe altcineva. Se străduise să-şi facă o viaţă. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să viseze la ceva ce n-ar putea avea.

Adică exact ce făcea acum.

Tânjea, cum ar fi spus maică-sa, îşi dădu el seama şi se strâmbă. Acum îi simţea lipsa mai mult ca niciodată de când murise. Şi îi simţise mult lipsa în toţi anii ăştia.

Probabil l-ar fi tras de urechi – sau poate ar fi râs. I-ar fi spus să-şi salte fundul şi să facă ceva în loc să se tot frământe pentru ce a făcut. Sau ce nu a făcut.

Ei, nu ştia ce altceva să facă decât să-şi analizeze eşecul. Se mişcase prea repede, forţase prea mult şi se împiedicase în propria lui inimă.

„La naiba cu toate”, se gândi iar Devin şi lăsă cartea pe piept. Se aşeză mai bine pe scaun, închise ochii şi îşi porunci să se gândească la altceva.

Trebuia să vorbească cu primarul ca să pună un indicator de oprire la capăt de Reno Road. Trei accidente într-un an erau un motiv serios să insiste. Şi mai avea de stabilit şi întâlnirea aceea de la liceu pe care o promisese înainte de vacanţă. Şi chiar trebuia să-l ajute pe Shane cu prima recoltă…

Visul îl învălui pe nesimţite, cu viclenie. Cumva, ajunsese de pe câmp la uşa dormitorului ei. Cassie? Nu, nu era Cassie. Abigail. Iubirea şi dorul îi umpleau inima. Cum de nu putea să-şi dea seama că şi ea are nevoie de el? Avea de gând să stea în continuare cu mâinile în poală, peste broderia ei, cu ochii obosiţi şi rătăciţi?

Se părea că nimic din ce îi spunea el n-o putea convinge să vină cu el, să-l lase s-o iubească, cu toate că

erau făcuţi unul pentru celălalt. Nu, ea se încăpăţâna să se închidă în ea, să refuze tot ce ar fi putut să aibă. Tot ce ar fi trebuit să aibă.

Furia se amesteca în iubire, asemenea dorinţei. Obosise să se tot roage de ea, cu pălăria în mână.

E ultima oară când te mai rog, i-a spus el, iar ea nu făcu decât să-l privească. E ultima oară când mai vin la tine şi te mai las să-mi frângi inima. Am aşteptat destul. Dacă aşa stau lucrurile, o să plec din Antietam. Nu pot să mai aplic aici legea când ştiu că nu pot ajunge niciodată la tine. Trebuie să-mi adun cioburile care au rămas din viaţa mea şi să plec.

Dar ea nu scoase niciun cuvânt, iar el se retrase, ieşi pe hol şi coborî scările, ştiind că acesta este sfârşitul. Când ieşi din casă, o auzi plângând.

*

Cassie stătea în faţa biroului, răsucind în mână cureaua genţii. Nu se aşteptase să-l găsească dormind – nu ştia dacă ar trebui să-l trezească sau dacă ar fi mai bine să plece pe nesimţite, aşa cum intrase.

El nu avea deloc un aer liniştit. Aşa ar fi trebuit să fie, judecând după cum stătea, cu picioarele pe masă, cu gleznele încrucişate, cu cartea deschisă pe piept, în lumina slabă a lămpii.

Dar chipul lui era dur şi încordat, gura făcea o grimasă. Ar fi vrut să aibă curajul să alunge încordarea aceea şi să-l facă să zâmbească.

Dar curajul fusese întotdeauna o mare problemă pentru ea.

El deschise ochii, şi asta o făcu să sară ca un iepure.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te trezesc.

— Nu dormeam.

Cel puţin aşa credea, că nu dormise. Creierul lui era

înceţoşat şi învăluit în parfum de trandafiri, şi o clipă i se păru că ea era îmbrăcată cu o rochie lungă şi albastră, cu guler de dantelă.

Evident că nu era aşa. Avea doar o bluziţă curăţică şi pantaloni, observă el, trecându-şi mâna prin păr.

— Doar îmi recapitulam nişte chestii în minte. Probleme urbane.

— Dacă eşti ocupat, pot să…

— Ce vrei, Cassie?

— Eu…

Era tot supărat. Se aşteptase la asta, era pregătită.

— Aş vrea să-ţi spun ceva.

— Bine. Dă-i drumul!

— Ştiu că te-am supărat şi că eşti furios pe mine. Nu vrei să-mi cer iertare. Te superi când îmi cer iertare, aşa că n-o s-o fac.

— Bine. Nu o să-mi faci o cafea?

— A, eu…

Ea deja se întorsese spre filtrul de cafea, dar apoi se adună puţin. Inspiră profund şi se întoarse cu faţa la el. El o privea, cu o sprânceană ridicată.

— Nu.

— Păi, asta-i foarte interesant.

— Sunt obişnuită să servesc lumea. Acum ea era iritată, iar senzaţia nu era chiar neplăcută, chiar dacă nu o mai experimentase până atunci. Dacă te enervează, nu am ce face. Poate îmi place să servesc oamenii. Poate mă face să mă simt utilă.

— Nu vreau să mă serveşti.

Iritarea ei era vizibilă. Ochii ei căpătaseră o sclipire care îl fascina.

— Nu vreau să te simţi obligată faţă de mine.

— Ei bine, mă simt obligată. Şi nici asta n-am cum s-o schimb. Iar faptul că mă simt obligată şi că sunt recunoscătoare… Nu ţipa la mine, Devin!

Surprins de tonul ei hotărât, el închise gura, dar apoi spuse:

— S-ar putea s-o fac, totuşi.

— Măcar aşteaptă să termin.

Nu era chiar aşa greu, îşi dădu ea seama. Era ca atunci când vorbea cu copiii, de fapt. „Trebuie doar să fii corectă şi fermă şi să nu permiţi să fii distrasă.”

— Am motive să mă simt obligată faţă de tine şi să-ţi fiu recunoscătoare, dar asta nu înseamnă că, în afară de asta, sau pe lângă asta... nu înseamnă că nu am şi alte sentimente.

— Cum ar fi.?

— Nu ştiu precis. Nu am avut sentimente pentru un bărbat... poate niciodată, zise ea hotărât. Dar nu vreau să pierd prietenia şi... afecţiunea ta. În afară de copii, nu ţin la nimeni mai mult ca la tine, Devin. Când sunt cu tine... Acum avea să se încurce, şi se ura pentru asta. Cum am stat azi după-amiază, amândoi, înainte să te superi, a fost aşa frumos, aşa special.

Toate astea ajungeau direct la supărarea lui şi o făceau bucăţi: felul în care stătea ea acolo, răsucind în mâini cureaua de la geantă şi chinuindu-se să îndrepte lucrurile.

— OK, Cassie, ce-ar fi să...

— Am venit să mă culc cu tine.

Lui îi pică faţa. Era convins că o auzise picând şi lovindu-se de birou. Până să reuşească să-şi revină, uşa se dădu de perete şi intră Shane.

— Hei, Dev! Bună, Cassie. Ziceam că poate vrei să mergem pe la Duff să facem vreo două partide. De ce nu vii şi tu cu noi, Cassie? Ar fi timpul să înveţi să joci biliard.

— Pleacă, Shane, mormăi Devin, fără să-şi ia ochii de la chipul lui Cassie.

— Hai, Dev, n-ai de ce să stai aici, decât dacă vrei să mai citeşti o carte şi să bei o tonă de cafea. Ridică

demonstrativ cafetiera şi strâmbă din nas. Chestia asta o să te omoare.

— Dispari în clipa asta sau te omor.

— Care-i problema ta? O să facem doar…

Fără să bănuiască nimic, Shane se întoarse spre el. Tensiunea din aer îl lovi ca un pumn, şi observă privirea fratelui său îndreptată spre Cassie.

— A! A, repetă el, abia reuşind să scoată sunetul prin zâmbetul care i se întinsese pe toată faţa. Băi, să fiu al naibii. Cine s-ar fi gândit?

— Ai zece secunde să ieşi pe uşă înainte să te împuşc.

— Păi, la dracu', am plecat. De unde era să ştiu că tu şi Cassie sunteţi…

— Mâine, zise Devin pe un ton egal, reuşind în sfârşit să-şi dea jos picioarele de pe birou. O să te fărâm în mii de bucăţele.

— Da, bine. Înţeleg că nu prea ai chef de biliard, aşa că mă duc. A, vrei să încui uşa? întrebă el făcând cu ochiul, în timp ce Devin începuse să mârâie.

Dar fu destul de amabil să deblocheze yala şi să închidă repede uşa în urma lui.

— Nu ai de gând să te baţi cu el, nu? zise Cassie repede. N-a spus-o cu răutate şi…

Se blocă şi toate vorbele îi zburară din minte când îl văzu pe Devin venind încet spre ea din spatele biroului.

— Ce mi-ai spus înainte de a veni fratele meu cel idiot?

— Că am venit să mă culc cu tine.

— Aşa mi s-a părut şi mie că ai zis. Aşa înţelegi tu să remediezi situaţia şi să păstrezi prietenia cu mine? E un nou mod de a-ţi cere scuze?

— Nu.

Of, iar o dăduse în bară. El nu părea deloc amorezat, mai degrabă curios.

— Da, poate. Nu sunt sigură. Ştiu, sau cel puţin aşa

am crezut, că tu vrei asta. Vrei?

— Eu te întreb ce vrei tu.

— Ţi-am spus. Doamne, nu spusese deja asta, tare şi clar? Am venit la tine, nu? Am chemat-o pe Ed să stea cu copiii, şi eu am venit aici. Închise o clipă ochii. Nu e uşor pentru mine, Devin.

— Văd şi eu asta. Cassie, eu te vreau, dar nu vreau să crezi că asta trebuie să faci ca să îndrepţi lucrurile.

Ea făcu ce mai făcuse şi altă dată. Atunci funcţionase, îi prinse obrajii în palme, se aplecă spre el şi îl sărută.

— Acum te aştepţi să sar pe tine, murmură Devin.

— Of, nu mă pricep deloc la asta. Descurajată, ea îşi aruncă geanta pe scaun. Niciodată nu m-am priceput.

— La sex?

— Normal că la sex. Despre ce vorbeam acum?

— Asta mă întreb şi eu, zise el încet, dar ea era mai pornită decât o văzuse – sau auzise – vreodată.

— Nu ştiu ce vrei – sau nu ştiu eu cum să-ţi dau ce vrei. Dacă vrei să faci ce faci tu de obicei, e foarte bine. Nu se pune problema să nu-mi placă, o să-mi placă. Sunt sigură că o să-mi placă. Nu eşti tu de vină că sunt atât de nepricepută şi de ţeapănă sau că nu am orgasm.

Se întrerupse îngrozită şi îl văzu privind-o cu gura căscată.

— Poftim?

„Altcineva a spus asta”, se gândi ea surescitată, uitându-se oriunde, numai la el nu. Sigur fusese altcineva. Tot ce putea să facă acum ca să depăşească valul acela uriaş de ruşine era să vorbească repede.

— Adică, voiam să spun că vreau să mă culc cu tine. Ştiu că o să fie plăcut, fiindcă e plăcut şi când mă săruţi, aşa că sunt sigură că şi restul va fi la fel. Şi, dacă ai face odată ceva, nu m-aş mai simţi aşa penibilă.

Ce dracu’ se aştepta să facă el? Ştia foarte bine că femeia din faţa lui era mama a doi copii, că fusese zece ani

căsătorită. Iar acum îşi dădea seama că probabil era femeia care se apropia cel mai mult de ceea ce însemna „virgină” din câte atinsese el vreodată.

Iar asta îl speria ca naiba.

A vrut să-i spună că aveau să facă un pas înapoi, că urmau să o ia încet. Dar apoi îşi dădu seama că nu ar fi bine. Era dureros de evident că ea deja se prăbuşise în faţa lui. Ceea ce pentru el ar fi echivalat cu răbdare pentru ea ar fi însemnat respingere.

— Ar trebui să fac ce vreau cu tine?

Peste poate de uşurată, ea zâmbi.

— Da.

Era o ofertă care-i făcea sângele să fiarbă. El ştia că, dacă voia ca lucrurile să meargă bine, trebuia să-şi ţină în frâu nevoile – şi nervii.

— Şi eu îţi spun ce să faci, şi tu faci.

— Da.

O, ce simplu era, într-adevăr.

— Dacă nu te aştepţi la prea mult de la mine, şi dacă tu…

— Ce-ar fi să începem aşa? El îi puse mâinile pe umeri şi îşi apropie uşor gura de buzele ei. E ceva ce vreau foarte mult, Cassie.

— Bine.

— Vreau să spui că nu ţi-e frică de mine, că ştii că n-am să te rănesc niciodată.

— Nu mi-e frică. Ştiu că nu mă vei răni.

— Şi vreau să-mi promiţi ceva.

Trecu uşor cu buzele pe obrazul ei şi simţi cum i se detensionează umerii.

— Bine.

— Că o să-mi spui să mă opresc atunci când vrei cu adevărat să mă opresc, sau atunci când fac ceva ce nu-ţi place.

— N-o să faci.

Buzele lui alunecară spre urechea ei, şi asta o făcu să se cutremure.

— Promite-mi.

— Promit.

O luă de mână şi deschise uşa spre mica odaie în care dormea el uneori. Nu avea altceva în ea decât un pat îngust, o masă şubredă şi o scrumieră pe care în ultimul timp nu prea o mai folosea.

— N-ar trebui să se întâmple aici. Ar trebui să te duc undeva.

— Nu. Dacă nu era acum, altă dată nu avea să-şi mai adune curajul. Ce importanţă avea atmosfera, dacă era întuneric şi ea stătea cu ochii închişi? E în regulă aici.

— O să facem să fie mai mult decât în regulă.

El aprinse una dintre lumânările de urgenţă din dotare, ca măcar să fie o lumină mai plăcută. Ea nu-şi dădea seama de excitarea ce o cuprinsese, stând acolo în picioare, cuminte şi înfricoşată, pregătită să se ofere. „Să se sacrifice”, se gândi el sumbru.

El avea să-i arate altceva.

— Te iubesc, Cassie.

Nu avea importanţă că ea nu credea. Avea să-l creadă. O sărută iar, încet, adânc, răbdător, punând în sărutul acela tot sufletul.

Şi, încet, încet, nu mai existau decât sărutul, gustul sărutului, atingerea buzelor, felul în care ea se înmuiase lângă el.

— Ia-mă în braţe, murmură el.

Docilă, îndatoritoare, ea îl cuprinse cu braţele. Fu puţin şocată când îl simţi aşa tare şi puternic. Ce ciudat era să-l ţină aşa în braţe! Gura lui se plimba pe gura ei, iar ea începu să-l mângâie pe spate.

— Vreau să te văd! Buzele lui se plimbară în continuare pe gâtul ei, chiar dacă mâinile ei se încordaseră pe spatele lui. Nu îl deranja că era timidă. I se părea chiar

excitant. Ai un chip aşa frumos. Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra feţei ei în timp ce îi desfăcea încet nasturii de la bluză. Nişte ochi ca negura şi gura asta sexy.

Ea clipi, îndeajuns de confuză cât să nu protesteze când el îi desfăcu bluza. Nimeni nu-i spusese vreodată că era sexy. Apoi privirea lui coborî mai jos, şi sunetul pe care îl scoase el o făcu să simtă că i se strânge stomacul.

El îi luă sânii în mâini, ţinându-i de parcă ar fi fost făcuţi dintr-o sticlă fragilă, care s-ar fi putut sparge la o atingere mai imprudentă.

— Frumos.

— Sunt mică.

— Perfect. Ridică iar privirea spre ochii ei. Pur şi simplu perfect.

Îi urmări fluturarea genelor în timp ce îi mângâia sânii cu mişcări circulare, atingându-i în treacăt sfârcurile cu degetul mare. Iar sângele lui se înfierbântă când amândoi se încordară, când ea se cutremură, când ochii ei se deschiseră şi se întunecară de surpriză.

Ce făcea el? Cum de n-o strângea şi nu trăgea de ea? Simţi că i se învârte capul, apoi îl lăsă iar să cadă. Îşi auzi, plină de uimire, propriul geamăt.

— Chiar trebuie să ţii ochii închişi? o întrebă el. Nu era totuşi aşa greu să menţină o atingere delicată, nu când pielea ei era fină ca mătasea. Îmi place să văd cum se înnegurează când te ating. Îmi place la nebunie să te ating, Cassie.

— Nu pot să respir.

— Dar respiri. Pot să-ţi aud inima. El se aplecă şi îi sărută un umăr, apoi se îndreptă ca să-şi scoată tricoul. Simte-o şi tu pe a mea.

„Doamne, Dumnezeule”, se gândi Cassie. Arăta exact ca în revistele alea glossy. Numai muşchi şi o piele fermă şi fină. După o uşoară ezitare, îi puse mâna pe piept şi zâmbi.

— Bate tare. Eşti gata?

— O, Cassie…

Înăbuşindu-şi un geamăt, el o trase în braţele lui, o strânse la piept, savurând senzaţia trupului ei lipit de al său.

— Nici măcar nu am început.

Fiindcă ea se gândise la cu totul altceva, ridică din sprâncene, îşi ignoră dezgustul şi întinse mâna curajoasă spre organele lui genitale.

Cu o înjurătură, el se trase înapoi, iar ea se acoperi repede, şocată.

— Am crezut că vrei… am crezut că ai spus…

Doamne, Dumnezeule, el era tare ca o stâncă. Şi enorm.

El se gândi că râsul e mai bun decât ţipatul.

— Iubito, dacă mai faci asta o dată, eu o să mă fac de râs, şi apoi va trebui s-o luăm de la capăt. Dacă pentru tine e totuna, mi-ar plăcea să te mai ating puţin.

— Nu mă deranjează, dar tu eşti…

— Ştiu cum sunt. Ai zis că faci ce vreau eu, îi aminti el, chinuindu-se să-şi păstreze tonul normal, să nu trădeze cât de mult o dorea. Vreau să te uiţi la mine, uită-te în ochii mei!

Când ea se conformă, el începu să-i mângâie din nou sânii. El vedea cum plăcerea uimită îi tulbura trăsăturile, cum îi precipita respiraţia. Aşa că începu să-i şoptească drăgălăşenii, prostioare, urmărindu-i reacţiile.

Când ea închise ochii, el o ridică uşor în braţe şi o ţinu aşa, suspendată, plimbându-şi buzele pe gura ei, pe gât şi apoi pe sâni.

Mâinile ei se încleştară de umerii lui, şi trupul i se arcui ca şi cum nişte săgeţi – sau gloanţe – de senzaţii fierbinţi i-ar fi străpuns carnea şi i-ar fi ars tot abdomenul. Scutură din cap, chinuindu-se să se dezmeticească.

— Devin.

Limba lui se plimba pe tot corpul ei.

— Vrei să mă opresc?

— Nu. Nu.

— Slavă Domnului!

Când ea începu să tremure, când simţi că mâinile ei se strâng şi se agaţă de el, Devin o lăsă din nou jos şi îşi lipi gura de a ei. Ea îl ţinea de păr cu pumnii încleştaţi şi respira precipitat. Buzele îi erau fierbinţi.

Şi totuşi, preţ de o clipă, îngheţă atunci când el îi desfăcu pantalonii.

Nu avea să strice momentul. Asta îşi promisese deja. Indiferent ce avea să urmeze, nu conta, fiindcă fusese aşa frumos până atunci. Niciodată nu simţise asemenea dorinţe, asemenea plăceri. Sau poate cumva le uitase. Mâinile lui erau puternice, palmele lui erau aspre, dar atingerea lui era extrem de delicată. Ar fi fost foarte fericită dacă el ar fi continuat să o atingă aşa pentru totdeauna. S-ar fi cufundat plină de bucurie în valul acela de senzaţii.

Acum el o dezbrăca de tot, şi ea ştia că în curând avea să se termine. Dar o s-o ţină în braţe după aceea. Urma s-o ţină în braţe, şi avea să fie cald, era sigură de asta. Asta trebuia să fie de ajuns.

Când el o ridică şi o strânse la piept, ea zâmbi. Lumina lumânării era atât de frumoasă, şi ea avu un sentiment intens de tandreţe. De drăgălăşenie. O făcea să se simtă dorită. Îşi apropie buzele de gura lui, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi le ţinu acolo, în timp ce el o întinse pe pat, iar arcurile acestuia începură să scârţâie sub greutatea lor.

Deschise ochii confuză când constată că el nu se împinge în ea. În loc de asta, el stătea cuibărit lângă ea, cu ochii la ea, cu mâna mângâindu-i trunchiul.

— Nu mă grăbi, zise el încet. Mă simt foarte bine.

Spre uimirea ei, începu să-i vorbească despre trupul ei, despre pielea ei, despre ochii ei, despre picioarele ei. Iar lucrurile pe care i le spunea stârneau în ea alte valuri de

fierbinţeală.

Îi era recunoscătoare pentru faptul că nu aştepta să-i vorbească şi ea. Iar avea probleme cu respiraţia.

Ea era aşa de incredibil de dulce, aşa de uimitor de inocentă. Asta îl ajuta să-şi ţină dorinţa în frâu, să-şi ţină mâinile, să nu apuce prea repede. „Doisprezece ani”, se gândi el, ascultându-i respiraţia întretăiată, apoi şuierătoare atunci când el ajunse cu degetul pe interiorul coapsei. Când un bărbat aşteaptă atât, poate să fie răbdător ca un sfânt, cu toate că sângele lui curge ca un râu învolburat.

Îşi plecă uşor capul şi începu să-i sărute din nou sânii. Atât de mici, atât de fermi, mirosind a primăvară. Simţi sub buze inima ei bătând ca un tunet, îi simţi pielea înfiorându-se. Şi ştia că îi plăcea.

Voia să-i ofere şi mai mult, să-i dea totul, să ştie că şi ea îl dorea la fel de mult. Aşa că o strânse, o supse, sporind excitarea amândurora, până când ea începu să se zvârcolească sub el, şi el ştiu că era aproape de marginea prăpastiei. Iar el avea să-i arate ce dulce putea fi căderea.

Era mult prea cald. Ea simţea că ardea pe dinăuntru şi nu se mai putea stăpâni. Parcă o durea şi nu putea face nimic să potolească zvârcolirea. Ceva din interiorul ei cerea ceva, iar ea încerca să se îndepărteze. Era prea mult, prea mare, prea înfricoşător. Aerul devenise apăsător, senzaţiile erau prea repezi şi prea multe. Gemu şi îşi muşcă buzele ca să se oprească.

— Poţi să ţipi, îi zise Devin, iar vocea lui era la fel de răguşită. Poţi să ţipi dacă vrei. Nu te aude nimeni în afară de mine. Dă-ţi drumul, Cassie!

— Nu pot.

El îşi afundă degetele în ea, şi îl luă ameţeala. Era fierbinte şi umedă şi mai pregătită decât îşi închipuia ea.

— Nu-mi cere să mă opresc, murmură el, cu gura pe buzele ei. Nu-mi cere asta.

— Nu. Nu îţi cer asta.

Atunci chiar ţipă, un ţipăt care ar fi şocat-o şi pe ea, atât era de sălbatic şi de indecent. Dar corpul ei era mult prea dornic să se lipească de al lui, prins ca de o săgeată de întuneric, luând de acolo o plăcere pe care nu o mai simţise niciodată. Tot interiorul ei se încorda brusc, violent, dureros, apoi explodă şi se eliberă. Se prăbuşi, moale ca o cârpă, şi i se păru că îl aude şi pe el gemând.

— Din nou.

Acum era lacom. Strângea în pumn cearşaful mototolit, încercând să nu se grăbească, şi o trase deasupra lui. Ea se agăţă de braţul lui, se lipi de el, şi braţele care îl strânseseră căzură vlăguite pe saltea.

„Capitulare”, se gândi el. Mai mult, împlinire. Dar acum ea avea să-l primească pe el.

O acoperi cu corpul lui, se strecură în ea şi se înfrână în timp ce ochii ei se deschiseră brusc din cauza şocului. El o luă încet, atent la fiecare mişcare, la fiecare pulsaţie. Inima lui era gata să explodeze din cauza efortului pe care el îl depuse pentru a se stăpâni atunci când ea se zvârcoli din nou. Deliberat, răbdător, o stârni iar şi simţi o bucurie inimaginabilă când ea începu să tremure şi să gâfâie. Fiorul îi cutremură trupul, sfâşiind, revendicând. De data aceasta ştia că avea să pornească odată cu ea. În sfârşit, cu ea. Strânse pumnul ei înfăşurat în cearşaf. Şi apoi căzură.

*

Cassie nu se putea opri din tremurat. Dar nu îi era frig. Nu îi era frig deloc. Aburii fierbinţi care ieşeau din corpul ei şi din al lui Devin, care stătea întins peste ea, păreau a se ridica în valuri invizibile. El respira precipitat, ca un om care alergase, şi toată greutatea lui era pe ea, ţintuind-o pe saltea, astfel încât simţea în spate toate arcurile patului.

Era plăcut.

Înţelese, pentru prima oară în viaţa ei, secretele întunericului.

— Ştiu că te strivesc, reuşi el să articuleze. Încerc să mă mişc.

— Poţi să mai stai. Îşi încolăci braţele în jurul lui, ca să-l reţină. Era încă în ea, încă era acolo. I se părea ceva pervers şi minunat! Îmi place aşa.

— Apreciez că faci efortul ăsta, mai ales când ştiu că nu te dai în vânt după sex.

Tonul lui sec o puse în alertă, dar se simţea mult prea bine pentru a fi stânjenită de gluma lui.

— Nu m-a deranjat, zise ea şi zâmbi, cu gura pe gâtul lui. Devin, a fost minunat! Chiar am…

— Ştiu. De mai multe ori. Am numărat.

Ea râse, şi nu se simţea deloc ruşinată.

— Tu nu.

— Ba da, cu siguranţă. El găsi energia să ridice capul şi să se uite la ea. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Zâmbetul ei se îndulci şi mai mult. Niciodată nu se uitase vreun bărbat aşa la ea, cu ochii umezi, satisfăcuţi şi somnoroşi.

— A fost foarte bine. Teribil de mişcată, ea îl atinse pe obraz. Nu-i aşa?

— A meritat aşteptarea. El întoarse capul şi îi sărută palma. Dar n-o să mai aştept încă doisprezece ani să te am din nou.

— Nici nu vreau. Se simţea visătoare şi confuză. Eşti aşa frumos.

— Blestemul familiei MacKade.

— Vorbesc serios. Ridică şi cealaltă mână şi îi prinse faţa în palme. Acum era aşa simplu să-l atingă, să-i urmărească cu degetele gropiţa pe care o făcea zâmbetul lui.

— Îţi mai aduci aminte că veneam uneori pe la fermă, când eram mică, în vizită la mama ta?

— Normal. Erai o fetiţă drăgălaşă şi slăbuţă, nu prea te băgăm în seamă. Greşeala mea.

— Îmi plăcea să mă uit la tine. Mai ales vara. Când lucrai, fără cămaşă.

El zâmbi.

— Ia te uită, micuţa Cassie…

— Făcusem o pasiune teribilă pentru tine, într-un timp, şi aveam nişte vise foarte îndrăzneţe. Chicoti. În fine, am crezut că sunt îndrăzneţe până acum. Nimic de genul ăsta. Nu-mi vine să cred că îţi spun asta, că vorbesc aşa cu tine.

— În situaţia de faţă, cred că poţi să spui chiar orice.

Spera că avea să o facă. Simţea cum se întărea din nou în ea.

— Aveam cam doisprezece ani, şi tu erai întotdeauna drăguţ cu mine. Toţi eraţi drăguţi. Îmi plăcea să vin acolo, numai să stau puţin. Dar era un bonus când era vară şi tu erai cu pieptul gol şi transpirat. Aşa, ca acum. Experimental, ea îşi trecu un deget peste umărul lui. Toţi muşchii aceia luceau de transpiraţie. Corpul tău… e aşa frumos. Uneori, veneai la Ed, şi, când plecai, dacă erau pe acolo femei, îşi dădeau ochii peste cap şi suspinau.

— Ei, haide!

— Serios! Sigur, dacă venea şi vreunul dintre fraţii tăi, făceau la fel.

— Nu strica momentul.

Ea râse şi îşi îndepărtă de pe obraz părul ciufulit.

— OK. Suspinau mai tare şi mai mult după tine.

— Aşa mai merge.

— Şi Ed spunea ceva de genul: „Devin MacKade ăsta are cel mai tare cur din trei state”. Ea se trezi râzând, cu ochii mari de uimire. Nu ar fi trebuit să spun asta.

— Prea târziu. Şi apoi, cunoşteam deja preferinţa lui Ed pentru partea asta anatomică. Mi-a spus-o.

— N-are pic de ruşine. Cu un suspin lung, Cassie îl

cuprinse din nou cu mâinile şi începu să-l mângâie. Dar chiar ai un posterior de excepţie.

— Acum ai zis-o.

În vreme ce degetele ei se mişcau peste şoldurile lui, el începu să se mişte în ea. Nimic n-ar fi putut să-l încânte mai tare decât să vadă cum ochii ei se măreau de uimire.

— Dar cum poţi să… O, Doamne!

— Nu e niciun efort, o asigură el. E plăcerea mea.

Şi, după aceea, la multă vreme după aceea, el se ghemui lângă ea în pat, cu faţa îngropată în părul ei, cu picioarele împletite cu ale ei. Aşa cum sperase ea, aşa cum simţise ea nevoia, el o ţinu în braţe.

capitolul 8

Era aproape lumină afară când Cassie se strecură în bucătăria ei. Îi venea să râdă prosteşte, ca o adolescentă care se strecoară în casă după ora convenită. Nu că ar fi întârziat vreodată în viaţa ei după ora stabilită, îşi dădu ea seama. Nu că făcuse vreodată altceva decât ce se aştepta lumea de la ea să facă.

Asta făcea ca întoarcerea ei furişă şi grăbită acasă să i se pară un semn de libertate.

Tocmai îşi petrecuse noaptea, toată noaptea, cu cel mai seducător, frumos şi delicat bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Ea, Cassandra Connor Dolin, avea o aventură.

Trebui să-şi pună mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul. Inima încă îi bubuia, capul încă îi vuia, iar corpul ei… parcă fusese acoperit cu petale de flori.

Era convinsă că arată altfel, şi încercă să-şi vadă reflexia în suprafaţa cromată a toasterului. Fiindcă era singură, îşi permise să facă trei piruete rapide înainte de a

pregăti ibricul pentru cafea.

Apoi, fiindcă era mamă, dădu fuga în camerele copiilor să se asigure că dormeau înveliţi. Întorcându-se din camera lui Connor, îşi reprimă o exclamaţie de surpriză când dădu cu ochii de Ed, cu părul ei roşu ca focul înfăşurat pe bigudiuri roz de burete, îmbrăcată cu un halat plin de flori roz şi albastre.

— Iartă-mă, şopti Cassie. N-am vrut să te trezesc.

— Ai fost tăcută ca un şoricel. Mi-am ciulit urechile să te aud. Ed îi aruncă o privire lungă şi cercetătoare şi fu încântată de ceea ce a văzut. Măi, măi, mi se pare că te simţi bine şi eşti destul de satisfăcută în dimineaţa asta. Era şi timpul, de altfel.

Cassie se mai uită o dată la băieţelul ei adormit, apoi ieşi din cameră, pe holul mic care ducea spre bucătărie.

— Copiii nu te-au deranjat, nu?

— Evident că nu. Niciunul n-a ciripit. Zâmbind, Ed o urmă pe Cassie la bucătărie şi se uită la ea cum măsura cafeaua. Ai de gând să-mi povesteşti sau va trebui să-mi pun imaginaţia la bătaie? Şi am o imaginaţie a naibii de bună.

Din obrajii lui Cassie începură să iasă flăcări – de ruşine, dar şi de plăcere.

— Am stat cu Devin.

— Atâta lucru am înţeles şi eu, păpuşă. Simţindu-se ca acasă, Ed puse pâinea în toaster. După faţa pe care o ai, se pare că n-aţi stat de vorbă toată noaptea despre evenimentele de pe mapamond. Cu un suspin uşor, se duse la frigider. Nu sunt pur şi simplu băgăcioasă. Doar că vreau să mă asigur că te simţi la fel de bine pe cât arăţi.

— Mă simt foarte bine.

Cassie se întoarse spre ea, zâmbind. Ed era acolo, cu un borcan de dulceaţă într-o mână şi cu sticla de lapte în cealaltă, cu faţa ei îngustă, lucioasă de la crema de noapte, cu părul ridicat pe bigudiuri ca după o explozie, cu halatul

ei strident atârnat peste picioarele subţiri ca nişte scobitori.

Asta era, îşi dădu seama Cassie, mama din sufletul ei. Cassie lăsă jos ibricul de cafea şi se repezi la Ed s-o îmbrăţişeze.

Uimită şi mişcată, Ed o sărută pe păr.

— Hai, puiule...

— Mă simt... altfel. Arăt altfel?

— Arăţi fericită.

— Stomacul meu e şi acum agitat. Râzând singură de ea, Cassie se trase înapoi şi îşi puse o mână pe burtă. Dar e o senzaţie plăcută. Nu ştiam că poate să fie aşa. Nu ştiam că eu pot fi aşa.

Se uită repede spre hol şi se întoarse la cafea. Copiii ei dormeau şi mai puteau să doarmă încă o jumătate de oră. După atâţia ani, se gândi Cassie, avea şi ea o mamă care s-o asculte.

— N-am fost niciodată decât cu Joe.

— Ştiu asta, puiule.

— Înainte de căsătorie, nu i-am dat voie. Voiam să ne căsătorim mai întâi, voiam să fie aşa cum trebuie. Turnă cafea în căni pentru amândouă, apoi se aşeză la masă. În noaptea nunţii, eram emoţionată, dar şi nerăbdătoare. Tu îmi dăduseşi o cămaşă de noapte albă la petrecerea de dinainte. Era aşa drăguţă, perfectă. Mă făcea să mă simt ca o mireasă. Când am ajuns la motel, i-am cerut lui Joe să-mi dea voie să mă pregătesc o oră. Voiam să fac o baie bună şi... în fine, înţelegi.

— Ritualul feminin. Da, ştiu.

— El s-a întors – trecuseră aproape două ore –, şi era beat. Nu era cum visasem eu. Mi-a rupt cămaşa de noapte şi m-a îmbrâncit pe pat. S-a întâmplat totul atât de repede., şi m-a durut. Ştiam că prima oară te doare puţin, dar pe mine m-a durut tare. Imediat după aceea, a adormit, iar eu am rămas acolo, lângă el. Nu am simţit nimic.

— Un bărbat nu ar trebui să se poarte aşa cu o

femeie. Chiar dacă Ed nu l-ar fi dispreţuit pe Joe până atunci, acum ar fi făcut-o. Nu aşa trebuie să fie.

— A fost cum a fost. Întotdeauna. Nu am simţit nimic niciodată, Ed. Niciodată. Întotdeauna mă durea, dar se termina repede şi cumva penibil. Mi-am închipuit că e din vina mea – asta mi-o spunea el de câte ori avea ocazia. Mai bine a fost când eram însărcinată cu Connor, fiindcă atunci mă lăsa în pace, de cele mai multe ori. Pe vremea aia nu ştiam că mă înşela. Presupun că eram cam proastă.

— Să nu mai spui că ai fost proastă, i-o tăie Ed furioasă. Nu vreau să mai aud asta.

— Poate că nu-mi păsa aşa de mult cât să aflu sau poate nu voiam să aflu. Eram preocupată de faptul că urma să devin mamă, apoi eram ocupată cu copilul. Deja începuse să mă bată. N-a durat mult după ce ne-am căsătorit, dar mi se părea că nu era nimic de făcut. Mama mea spunea… În fine, n-are importanţă ce spunea. Am rămas, apoi a venit şi Emma. După Emma, m-a mai vrut doar de vreo două ori. M-a forţat.

— O, Cassie. Scumpo, de ce nu mi-ai spus?

— Ed, mi-era mult prea ruşine. Era soţul meu, iar eu credeam că avea dreptul să facă tot ce făcea. Acum ştiu că nu era aşa. Inspiră profund. Vezi tu, când m-am dus aseară la Devin, nu am crezut… Ştiam că n-o să mă rănească, cel puţin nu aşa cum o făcea Joe. Am crezut că o să fie fericit că mă culc cu el, iar pentru mine nu conta. Vreau să zic, am crezut că el doar va… că eu voi…

— Ai avut parte azi-noapte de un bărbat adevărat, încheie Ed. Iar asta schimbă lucrurile.

— Da.

Uşurată, Cassie zâmbi.

— A fost aşa delicat, răbdător. Ştii, îl interesa ce simţeam eu. Chiar îl interesa. Şi m-a făcut să mă simt frumoasă. Ed… îşi muşcă buzele, începând să zâmbească din nou. Acum contează şi pentru mine. Deja mă gândesc la

următoarea întâlnire.

Ed începu să râdă şi îi strânse mâna lui Cassie.

— Bravo ţie!

— El spune că mă iubeşte, zise încet Cassie. Ştiu că bărbaţii spun asta atunci când vor să te aibă sau pentru că îşi imaginează că vor s-o auzi. Dar crezi că ar fi posibil?

— Părerea mea e că Devin MacKade este un bărbat care spune ce simte cu adevărat. Dar tu ce simţi?

— Nu ştiu. Partea asta din mine e foarte neclară. Pe Joe nu l-am iubit. Nu l-am iubit niciodată. M-am folosit de el.

— Cassandra…

— Ba da, aşa e. M-am folosit de el ca să plec de acasă, fiindcă îmi doream să am propria familie, iar el era disponibil. Nu am fost corectă cu el. Nu vreau să spun că asta i-ar fi dat dreptul să mă bată, adăugă ea, observând privirea războinică a lui Ed. Nimic nu îl îndreptăţea să facă asta. Dar nu l-am iubit, nu aşa cum ar trebui să-şi iubească o femeie soţul.

— Nimic din ce-a făcut el nu merita iubire.

— Nu, e adevărat. Cu Devin simt aşa multe lucruri, atât de multe lucruri diferite, şi nu îmi dau seama dacă ceea ce simt eu este iubirea care trebuie.

— Atunci n-ai decât să mai laşi timpul să treacă ca să-ţi dai seama. Nu trebuie să permiţi nimănui să te împingă să faci ceva ce nu eşti pregătită să faci. Nici măcar lui Devin.

— Dar cum o să ştiu?

— Păpuşă, când o să vină momentul, o să ştii. Crede-mă pe cuvânt, o să ştii.

*

În timp ce Cassie vorbea cu Ed la cafea, Devin se îndrepta spre fermă. Simţea nevoia să se ducă acasă. Cerul se limpezise din ceaţa dimineţii când intră în încăperea de

muls. Shane şi doi dintre cei patru voluntari de la 4-H[5], la care apela adesea pentru ajutor, încheiau deja ceremonialul de dimineaţă.

Cu răbdare, Shane îi arăta unui băiat cum să scoată o vacă de la mulgătoare fără s-o rănească. Camera mirosea a lapte cald, a animale şi a fân.

— Trebuie să-i verifici ugerul după aceea, exact cum ai făcut şi înainte, ca să te asiguri că nu are vreo infecţie. Verifică el, ca să-i arate. Când e gata, o trimiţi la mâncare. Ridică dintr-o sprânceană spre Devin. Observaţi că şeriful apare când treaba e aproape gata. Acum o să le scoatem afară.

Devin lovi uşor animalul cu palma, apoi îl ajută pe Shane să cureţe şi să dezinfecteze maşinile.

— Mai ţii minte când ne-a pus tata să mulgem cu mâna? întrebă Devin.

— Credea că o să ne prindă bine. Maşinile se mai strică, dar vacile dau lapte regulat. Te-ai sculat devreme, comentă Shane. Şi ai un zâmbet prostesc pe faţă. Se pare că ai avut noroc.

Devin se mulţumi să încline din cap.

— Mă simt prea bine ca să mă cert cu tine în dimineaţa asta.

— Foarte bine, fiindcă, după ce termin aici, trebuie să mă ocup de găini înainte de micul dejun. Tu şi Cassie, zise el, zâmbind din nou. Cine s-ar fi gândit?

— Eu mă gândesc de mult. Devin îl ajută pe Shane să toarne laptele proaspăt în containerele de oţel inoxidabil. Sunt îndrăgostit de ea de mult timp.

Shane îşi îndreptă spatele şi clipi des.

— Frate, nu începe şi tu. Unde mă întorc, cineva se îndrăgosteşte. Am ajuns să am coşmaruri.

---

5 Organizaţie internaţională de tineret, fondată în SUA, care promovează acţiuni de voluntariat care au ca scop, între altele, educaţia experimentală (n.tr.)

— Păi, atunci n-ai decât să te resemnezi. O s-o cer în căsătorie.

Shane îşi frecă obrajii cu mâinile, apoi îşi scoase şapca şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Ce-i asta? E ceva în apa de aici? Mai întâi Rafe, apoi Jared. Acum tu. Mă întorc o secundă cu spatele, şi toată lumea se căsătoreşte şi face copii. Fii serios, Devin!

— Ţi-e teamă că se ia?

— La dracu', o să încep şi eu să caut. Uite ce zic eu, Cassie e dulce foc şi plăcută ca laptele proaspăt, dar să nu ne ambalăm.

— O iubesc, zise Devin, cu atâta delicateţe, încât Shane scoase un geamăt. Se pare că am iubit-o dintotdeauna. Nu pot să fac nimic în legătură cu asta, nici dacă aş vrea.

— Ştii în ce belea o să mă bage pe mine chestia asta? Chiar n-ai puţin respect? se revoltă Shane. O să fiu ultimul care rămâne. Femeile abia aşteaptă o chestie ca asta. N-o să mai am parte de nicio distracţie, că tipa o să se gândească imediat la buchetul de mireasă.

— O să ai viaţă grea.

— Ce dracu' e aşa de plăcut la o căsnicie? Bombănind, Shane ieşi din încăperea de muls. Vreau să zic, gândeşte-te, Dev! Gândeşte-te serios! Să ai o femeie pentru tot restul vieţii tale. Doar una. Când sunt atâtea femei în jur. Înalte, scunde, plinuţe.

Amuzat, Devin îl bătu uşor pe umăr pe Shane, în timp ce se îndreptau spre coteţul găinilor.

— Dacă nu mai sunt eu pe piaţă, o să fie mai multe pentru tine.

— Asta-i adevărat. Cu o abordare filosofică, Shane ridică din umeri. Cred că n-am încotro şi o să trebuiască să menţin legenda MacKade în viaţă de unul singur. Sunt nevoit să mă sacrific.

— Te descurci tu, frăţioare!

*

Cassie nu pierdea niciodată prea mult timp în bibliotecă. Era mult prea conştiincioasă ca să nu facă şi acolo curăţenie, dar de multe ori îşi programa curăţenia când mai era cineva în casă.

Acum nu era nimeni în casă. Copiii erau la şcoală, iar oaspeţii plecaseră într-o plimbare de după-amiază. Îşi găsea tot felul de pretexte să facă mii de alte treburi numai nu aceea. Dar ştia că biblioteca fusese folosită cu o zi în urmă. Ştia că erau acolo cărţi pe care trebuia să le pună la loc în raft, plante pe care să le ude, ferestre pe care să le spele.

Îşi spuse că se comporta prosteşte. Cunoştea emoţiile şi stările de spirit din casă mai bine decât le cunoştea pe ale ei. Nu era nimic acolo care să-i poată face rău. De fapt, casa aceasta îi schimbase viaţa – în bine.

Înarmată cu coşul cu produse de curăţenie, intră în bibliotecă. Lăsă uşa deschisă, dar numai fiindcă voia să audă dacă se întorcea vreun oaspete şi avea nevoie de ceva.

Nu de frică.

Îşi aşeză coşul lângă ea şi începu să aranjeze mai întâi cărţile. Ştia că oaspeţilor le place să ia câte o carte pe care s-o citească într-o după-amiază ploioasă sau înainte de culcare. Rafe şi Regan le puseseră la dispoziţie o mare varietate de cărţi, pentru toate gusturile. Şi ea putea să împrumute ce carte voia şi de câte ori voia. Dar rareori făcea asta.

Nici Connor nu lua cărţi de aici, îşi dădu ea seama deodată; el, care era un cititor pasionat. Acum avea impresia că şi el evita încăperea aceasta, cu toate că se simţea ca acasă în tot motelul.

Era doar o senzaţie, presupuse ea. Ceva care plutea

în aer. Încercă să scape de sentimentul ăsta şi îşi duse coşul lângă cei doi filodendroni gemeni, ale căror frunze se răsfirau peste ghivecele aşezate pe postamente lângă fereastra înaltă care dădea spre grădină.

Trebuia să fie şterşi de praf. Tot amânase până atunci. Cum începu, simţi răceala până în măduva oaselor.

Şi ştiu că de fapt nu era singură.

I se păru că îl vede cu coada ochiului. Trupul mare, aproape gras, faţa lătăreaţă cu trăsături aspre şi cu aerul nemulţumit.

Joe.

Fu atât de rapid cuprinsă de spaimă, încât scăpă coşul din mână când se răsuci speriată.

Nu era acolo. Evident că nu era. Nu era nimeni. Dar era atât de sinistru de frig. Cu degetele amorţite, se întinse spre fereastră s-o deschidă, ca să intre aerul cald de afară.

Se poticnea, nu nimerea deschizătoarea, şi se trezi respirând precipitat.

L-ai lăsat să te atingă, nu-i aşa! Curvă!

Ea se ghemui instinctiv, în aşteptarea unei lovituri care nu veni.

Credeai că n-o să aflu? Credeai că o să-mi pui coarne chiar în casa mea? Tu, cu faţa ta nevinovată şi cu fiţele tale din sud. Nu eşti decât o târfă.

Tremurând, ea se îndepărtă încet de fereastră. Ochii ei începură să caute prin toată camera, prin colţuri. Nu era nimeni acolo. Dar cum era posibil să-i audă aşa limpede vocea?

Un lucru să ştii. N-o să mă părăseşti niciodată! Mai degrabă te omor.

„Nu mă iubeşti”, ar fi vrut să spună Cassie. „Mă dispreţuieşti. Lasă-mă să plec.” Dar nu putea să rostească niciun cuvânt.

O să vă omor pe amândoi. Ţine minte asta! Până când moartea ne va despărţi. Doar moartea e scăparea ta.

— Cassie!

Cu o tresărire violentă, ea se întoarse. Devin stătea în uşă, privind-o îngrijorat, cu ochii mijiţi. Fără să se mai gândească la ceva, ea se repezi în braţele lui.

— Devin. Devin, trebuie să pleci! Pleacă repede, să nu te vadă! O să te omoare!

— Ce tot spui? Doamne, tremuri ca varga. Este frig rău aici.

— Simţi? Ea se trase înapoi cu dinţii clănţănind. Simţi şi tu?

— Sigur că simt. Zici că e congelator.

Îi frecă mâinile uşor, ca să le încălzească.

— Am crezut că e Joe. Pot să jur că i-am văzut pumnul venind spre mine, şi apoi…

Camera se învârti; genunchii i se înmuiară. Ameţeala nu dură decât o secundă, dar Devin o prinsese deja în braţe.

— Mă simt bine. A plecat.

Camera era din nou caldă, însorită şi luminoasă şi mirosea a trandafiri şi a curăţenie. Cu mare atenţie, el o aşeză pe canapeaua moale de piele.

— Dă-mi voie să-ţi aduc nişte apă.

— Nu. Mă simt bine. Se gândea că avea să intre iar în panică dacă o lăsa singură acolo. Numai camera asta e de vină. Se linişti puţin, apoi se îndreptă de spate. Am crezut că e Joe, dar nu era el. Era Barlow.

Încă era foarte palidă, observă Devin, dar acum ochii i se limpeziseră. I se oprise inima când o văzuse cu privirea aceea pierdută.

— S-a întâmplat şi altă dată?

— Nu chiar aşa. Nu atât de intens. Niciodată nu m-am simţit bine în încăperea asta. Până şi în dormitorul lui e mai uşor de suportat. Dar de data asta am auzit… O să crezi că mi-am pierdut minţile.

— Nu, n-o să cred asta! Îi prinse obrajii în mâini.

Aminteşte-ţi cu cine vorbeşti!

— Bine. Expiră repede. L-am auzit vorbind, în capul meu, cred. Semăna aşa mult cu Joe – tonul acela, răutatea care se simţea în voce. M-a făcut – sau pe ea a făcut-o – curvă, târfă. Ştia că era îndrăgostită de altcineva, dar nu avea de gând s-o lase să plece. A spus că mai degrabă o omoară, îi omoară pe amândoi.

— Hai să ieşim de aici! Să mergem sus!

— Nu am terminat de…

— Lasă-le aşa, Cassie! Lasă-le!

El se pregătea s-o ia în braţe, dar ea se ridică. Totuşi, îl apucă de mână.

— În ziua aia, când vorbeai cu cele două doamne mai în vârstă…

— Doamna Cox şi doamna Berman, da.

— Le-ai spus că Abigail era îndrăgostită de cineva. Am crezut că ai inventat tu asta, ca să dai un aer mai romantic poveştii.

— Nu. Nu pot să-ţi explic, Devin. Pur şi simplu ştiu că aşa a fost. L-am văzut.

El se opri la capătul scărilor care duceau spre apartamentul ei.

— Pe cine ai văzut?

— Pe bărbatul de care era ea îndrăgostită. Eram în camera ei, şi, când m-am uitat, el era la uşă. Se uita fix la, mine şi îmi vorbea de parcă aş fi fost Abigail. Simţeam clar că era şi ea acolo. Inima ei era frântă de durere, dar l-a lăsat să plece. L-a făcut să plece. Devin… Devin, cred că ea s-a sinucis.

El o sili să se aşeze pe un scaun din sufragerie.

— De ce crezi asta?

— Nici asta nu pot să-ţi explic. E doar o senzaţie. Nu a găsit altă soluţie să se elibereze. Sau poate pentru că şi eu m-am gândit la un moment dat să fac asta.

Lui i se scurse sângele din obraji.

— Doamne, Dumnezeule, Cassie!

— Nu a durat prea mult, zise ea repede. Şi nu eram, foarte hotărâtă. Aveam doi copii la care trebuia să mă gândesc. Poate, dacă nu i-aş fi avut, m-aş fi gândit mai serios. Când eşti prins în capcană, Devin, îţi vin tot felul de idei nebuneşti, numai ca să scapi.

Nimic nu-l speriase mai mult decât ce îi spunea, acum.

— Te-aş fi ajutat. Voiam să te ajut.

— Nu te-aş fi lăsat. Nu aş fi lăsat pe nimeni. Nici pe tine, nici pe Ed, nici pe Regan. Şi mai erau şi alţii care ar fi fost dispuşi să mă ajute. Nu am făcut bine refuzând ajutorul tuturor, dar acum s-a terminat. Îi prinse mâinile între ale ei. Nu îţi spun asta ca să te întristez, ci ca să înţelegi cum de ştiu că ea a făcut aşa ceva. Ea nu avea pe nimeni care s-o ajute. Avusese el grijă de asta. Avusese grijă s-o izoleze de femeile din oraş, şi făcuse în aşa fel încât servitorii să fie mult prea speriaţi ca să intervină. Undeva în mintea ei, aproape că simţea asta, vedea limpede. A şi bătut-o. Pumnul lui l-am văzut azi. Nu era pumnul lui Joe. Dar e acelaşi lucru, vezi tu. Situaţia noastră seamănă tare bine. Când l-a ucis pe băiatul acela în faţa ei, ea şi-a dat seama că era în stare de orice. A cedat, Devin. Până la urmă, copiii ei nu au fost o motivaţie suficientă ca s-o împiedice să se elibereze în singurul mod pe care l-a ştiut ea.

— Nu eşti tu aceea, Cassie.

— Dar aş fi putut să fiu.

— Dar nu ai fost, sublinie el ferm. Eşti aici, cu mine. Nu are de ce să-ţi fie frică.

— M-am săturat să-mi fie frică. Închise ochii, iar el îngenunche în faţa ei. Sunt bucuroasă că eşti aici. Oftă adânc. Cum de ai venit?

— Am făcut în aşa fel încât să mă eliberez pentru o oră. Voiam să te văd. Voiam să fiu cu tine.

— Toată dimineaţa m-am gândit la tine. Eram gata să

pun cafea în termosul Emmei pentru la şcoală, fiindcă, în loc să mă gândesc la ce aveam de făcut, mă gândeam la tine.

— Serios?

Nu-şi imagina un compliment mai frumos. Când ea înălţă capul, văzu că îi revenise culoarea în obraji.

— Te gândeai că ai vrea să mai faci dragoste cu mine din nou?

— Da.

— Aş mai avea aproape o oră, murmură el, ridicându-se şi ajutând-o şi pe ea să se ridice.

Ea clipi des.

— E mijlocul zilei.

— Îhî.

O trase după el pe hol.

— Devin, e lumină afară.

— Aşa e.

El îşi scoase centura de care erau agăţate pagerul şi arma şi o atârnă de mânerul uşii.

— Este… Inima ei parcă se oprise când el începu să-i desfacă nasturii de la bluză. Nici nu e prânzul.

— Da, o să ratez masa. Îi trase bluza peste cap, o sărută şi zâmbi. Vrei să mă opresc, Cassie?

Ea îşi lăsă capul pe umăr.

— Cred că nu, spuse ea slab, plină de dorinţă.

Uitase că soarele strălucea şi că păsările ciripeau. Uitase că maşinile treceau în goană pe şosea şi că toată lumea din oraş era ocupată cu serviciul.

Era atât de simplu, extraordinar de simplu, să lase să se întâmple iar. Era atât de simplu să se bucure de mâinile lui care o mângâiau delicat, de gura lui care îi înfierbânta buzele. Era atât de plăcut să-i simtă atingerea în timp ce îl îmbrăţişa, iar el era aşa puternic, încât uitase să se mai ruşineze, cu toate că lumina soarelui pătrundea nestingherită prin ferestre.

El o dezbrăcă de tot, fără să se grăbească, profitând de fiecare secundă să se uite la ea. Să se uite la femeia care era în sfârşit a lui. La moliciunea ei. La dulceaţa ei. O sărută, o mângâie şi o înfierbântă, în timp ce îşi scotea şi el hainele. Mâinile lui o atingeau delicat, pentru că ştia că ea avea nevoie de delicateţe. Gura lui era răbdătoare şi îi permitea ei să stabilească ritmul. Iar ritmul era lent şi visător.

O aşeză pe patul pe care ea îl aranjase cu atâta grijă în dimineaţa aceea şi îşi făcu plăcerea de a-i răsfira părul cu mâinile, până când toată cuvertura albă a patului fu acoperită de buclele ei aurii. Ea ţinea ochii închişi, iar obrajii aveau deja îmbujorarea stârnită de pasiune.

Noaptea trecută nu fuseseră decât lumina care venea de la o lumânare ordinară, neparfumată, un pat îngust şi o cameră care mirosea a cafea veche.

Azi erau soarele, cântecul păsărilor şi parfumul florilor de la fereastră. Şi azi, îşi dădu el seama, ea ştia că avea să simtă plăcere.

Îi oferi plăcere. Râuri de plăcere. Ea pluti în ele, alunecă pe valurile plăcerii şi se cufundă în ele fără rezerve. Toate ezitările, toată timiditatea se făcură nevăzute în ceaţa caldă a senzaţiilor care o dezmierdau.

Asprimea degetelor lui bătătorite… mişcarea lor pe pielea ei îi provoca tresăriri neaşteptate care îi accelerau pulsul. Gustul buzelor lui, aşa cum se mişcau pe carnea ei şi din nou pe buze, era ca un drog. Auzea cum respiraţia lui devenea tot mai rapidă sau micile mârâieli de plăcere pe care le scotea el, de câte ori o atingea în altă parte. I se părea că era aşa frumos – nu numai înfăţişarea lui exterioară. Era ceva mai mult, era frumuseţea lui interioară, care o atrăgea şi o seducea – delicateţea, puterea, răbdarea.

Îi plăcea la nebunie să-i strângă bicepşii, să-i simtă încordarea muşchilor, încordarea spatelui. Adora forma şi

greutatea corpului său, felul în care o lipea de saltea. Muşcătura lui uşoară pe umărul ei o înfioră, o făcu să se încordeze. Ca răspuns, îi prinse şi ea umărul cu gura, iar mâinile îi deveniră mai îndrăzneţe şi se îndreptară spre partea de jos a corpului său.

El respiră şuierător, cutremurat. Ea deschise ochii când el dădu capul pe spate. Pentru o clipă, care păru o eternitate, văzu în ochii lui verzi ca muşchiul de pădure ceva întunecat, îndrăzneţ şi periculos. Ceva care îi făcu pe dată sângele să clocotească şi pulsul să o ia razna.

El îşi recăpătă stăpânirea de sine, aşa cum s-ar calma un câine sălbatic în lesă. Muşchii lui se încordară. Putea să jure că simţea cum îi ieşea transpiraţia prin pori.

— Nu-ţi face griji, spuse el răguşit şi o sărută din nou pe buze cu delicateţe. Să nu-ţi fie frică!

Ea ar fi vrut să-i spună că nu îi era frică, nu ar putea să-i fie frică de el. Că nu îi era frică de nimic din ceea ce se întâmpla între ei. Că ar fi vrut să ştie ce văzuse în ochii lui. Dar el o sărută din nou, şi ea se pierdu în locul acela ceţos, unde nu mai era nimic altceva decât o plăcere caldă şi liniştită.

Geamătul ei fu prelung şi adânc în clipa când el o aduse pe culmile plăcerii. Prelung şi adânc atunci când el îi dădu mai mult. Ea se lăsă în voia curentului, se deschise pentru el, îi permise s-o umple. Nu era nimic mai uimitor decât să se mişte împreună cu el, să-i simtă corpul unit cu al ei.

Apoi gura lui i se apropie de ureche, şi, printre propriile ei suspine de plăcere, îl auzi rostindu-i numele. Doar numele, şi apoi o duse cu el.

— Te iubesc. Încă o dorea, chiar şi după ce îşi luase greutatea de pe trupul ei şi se ghemuise lângă ea. Vreau să te obişnuieşti să auzi asta.

— Devin…

— Nu, nu vreau să-mi spui încă. O să vreau, dar nu

mă aştept s-o spui acum. Îşi îngropă faţa în părul ei şi inspiră parfumul părului şi al ei, parfumul acela care îl făcea de fiecare dată să se gândească la o pajişte însorită. Doar să te obişnuieşti s-o auzi. O să îmi spui şi tu atunci când o să te obişnuieşti, fiindcă atunci o să te cer în căsătorie.

Ea deveni încordată.

— Nu pot. Cum pot să mă gândesc la aşa ceva? Se întâmplă totul mult prea repede.

— Pentru mine, nu.

Nu se înfurie şi nici măcar nu îşi permise să se lase descurajat de şocul care se citea în vocea ei. Preferă să-i mângâie braţul şi îi spuse cu o încredere liniştită:

— Am început să mă pricep la aşteptat, aşa că pot să mai am răbdare. Dar am zis că trebuie să ştii cam ce vreau de la tine. Te vreau pe tine, îi vreau pe copii, vreau o viaţă împreună, dar pot să aştept până vei fi pregătită.

— S-ar putea să nu fiu niciodată pregătită, Devin, trebuie să înţelegi. Nu ştiu dacă voi mai putea să fac vreodată promisiuni.

— Mie nu mi-ai făcut nicio promisiune. Asta este tot ce contează.

Se ridică într-un cot ca s-o poată privi mai bine. O speriase, îşi dădu el seama. Dar nu avea ce face.

— Te iubesc. Tu nu trebuie decât să înţelegi asta, şi pe urmă mai vedem ce se întâmplă.

— Tu nu vezi că…

— Eu nu te văd decât pe tine, Cassie. Începu s-o sărute din nou, seducător, până când mâna pe care o pusese ea pe umărul lui, ca să-l ţină la distanţă, se înmuie. Numai pe tine.

*

La câţiva kilometri distanţă, Joe Dolin aduna gunoiul de pe câmpul de luptă, în zona unde se organizau

picnicurile. În timp ce muncea, ochii lui scrutau câmpul, dealurile, şoseaua. Erau copaci mari şi umbroşi, ziduri de piatră. Avea să-şi găsească momentul potrivit şi locul potrivit. Nu acum.

Până la urmă, echipa de muncitori urma să ajungă şi la podul pe care fusese înfrânt generalul Burnside în timpul Bătăliei de la Antietam. Acolo terenul era denivelat, stâncos şi plin de arbuşti. Era şi un râu acolo, care să-i acopere urma, şi copaci printre care să se ascundă.

Hălăduise de multe ori prin pădurea aceea, vânând ilegal căprioarele ţintuite în lumina farurilor cu amicii lui de pahar. Acum avea suficient timp să calculeze cam cât i-ar lua să treacă de pădure, să se gândească unde s-ar putea ascunde, la cine ar putea să apeleze.

Între timp, făcea pe furnicuţa harnică, adunând de pe jos cutiile de suc şi ambalajele aruncate de turiştii nesimţiţi sau de copiii care chiuleau de la şcoală. Supraveghetorul lui nu era vreun prost, dar Joe nu-i dăduse niciodată vreo bătaie de cap, nu îi vorbise niciodată urât şi avea grijă să fie mereu în prima linie şi să se ofere tot timpul pentru muncile mai grele şi mai murdare.

Îşi câştigase o reputaţie a dracului de bună în puşcărie, o reputaţie pe care afară n-o avusese niciodată. Asta, se gândi el, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, avea să-l ajute să scape din colivie.

Şi să se întoarcă la Cassie. Să pună mâna pe Cassie.

Ticăloasa aia avea să plătească pentru fiecare zi pe care şi-o petrecuse el în spatele gratiilor. Pentru fiecare oră în care nu putuse el să aibă parte de băutură sau de vreo femeie.

Când avea să termine cu ea, urma să se ducă după MacKade. Poate chiar după toţi cei patru MacKade, fir-ar ei să fie. Urma să aibă destul timp să-şi facă planul, să evite să facă vreo greşeală, să viseze la asta.

Spera să-l poată omorî măcar pe unul dintre ei. Spera

să-l omoare pe Devin. Şi, după ce avea să termine şi cu asta, urma să plece în Mexic şi s-o ia şi pe nevastă-sa cu el, indiferent de halul în care avea să fie.

Nu-i trebuiau decât nişte bani, o maşină şi un pistol. Ştia precis de unde avea să le ia pe toate.

capitolul 9

Connor încercă să le facă pe toate deodată. Ştia că Bryan îşi pierduse răbdarea cât se plimbase prin biroul şerifului, încercând să vadă şi celulele din spate. În ceea ce îl privea, nimic nu era mai fascinant decât să se uite la şerif cum răspundea la apeluri şi redacta rapoarte.

Voia să scrie o poveste despre asta, aşa că trebuia să observe totul cât mai bine. Felul în care arăta biroul, cu firişoarele de praf care pluteau în lumina soarelui ce pătrundea pe ferestre, urmele de pe birou, de la picioare sau de la ţigări, felul în care scârţâia ventilatorul din tavan.

Inspiră adânc, încercând să-şi întipărească în minte mirosul acela de cafea – foarte puternic, cumva dur – şi mirosul de praf care parcă îi gâdila nasul.

Încercă să-şi întipărească în minte soneria telefonului care se afla pe biroul şerifului, hârşâitul de la scaunul şerifului pe podea, felul în care se scărpină în cap ajutorul de şerif, apoi pe obraz, în timp ce punea nişte hârtii în dulap.

Deja cunoştea sunetul vocii şerifului. Era grav şi lent, cu o urmă de ceva în el. „Umor”, se gândi Connor, ascultând cum răspundea la apeluri. Alteori era dur, cumva oficial. O dată sau de două ori văzu cum între sprâncenele şerifului se formează nişte cute.

„Cu siguranţă a băut o grămadă de cafea”, se gândi Connor şi îşi notă în minte o mulţime de lucruri. Connor

avea un milion de întrebări, dar se abţinu, fiindcă văzu că şeriful e ocupat.

Devin ridică privirea şi îl văzu pe băiat uitându-se la el. „Ca o bufniţă”, se gândi el. „înţelept şi răbdător.” După o privire aruncată spre ceas, îşi dădu seama că îi ţinuse aici pe copii aproape toată dimineaţa de sâmbătă. Se gândi că băiatul ar fi putut sta acolo, tăcut ca un şoricel, ore bune. Dar la Bryan se observau clar semne de agitaţie.

Era timpul să ia cu toţii o pauză.

— Donnie, te ocupi tu mai departe. Noi ne ducem să mâncăm ceva la Ed.

— Fain.

— Dacă sună băieţii de la poliţia statală să întrebe de cazul Messner, le spui că luni le trimit raportul.

— Fain, zise iar Donnie şi se apucă de scris, cu sprâncenele unite într-o încruntătură.

— O să iau ceva de mâncare şi pentru Curtis. Să-i spui, dacă începe să facă scandal.

— Aveţi un prizonier? Plictiseala lui Bryan dispăru brusc din cauza fascinaţiei. Nu ne-a ţi spus.

— E doar un tip care a deranjat liniştea oraşului azi-noapte. Aproape că îi părea rău că nu putea să le spună că era un psihopat. Mi-ar prinde bine un burger.

— Perfect! Bryan se repezi la uşă. Mor de foame. Porţie dublă de cartofi prăjiţi, nu, Con?

— Cred că da. Connor nici nu se putea gândi la mâncare când avea atâtea întrebări în cap. Ăă, domnule şerif, de ce ţineţi tot timpul staţia deschisă? Adică, am auzit chestii de la pompieri sau altele care nu intră în jurisdicţia dumneavoastră.

— Fiindcă nu poţi să ştii niciodată ce se poate întâmpla, dacă nu eşti atent.

— Vă simţiţi ciudat să băgaţi la închisoare pe cineva cunoscut?

— Uneori, când cunoşti persoana, e mai simplu să

rezolvi situaţia înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— S-a întâmplat să evadeze cineva? vru Bryan să ştie, înaintând cu spatele. Adică, să-ţi dea cu ceva în cap şi după aia să fugă?

Devin îşi trecu uşor limba peste dinţi. Îşi amintea foarte bine de amărâtul ăla de Curtis sărind gardul.

— Nu, nu pot să spun că s-a întâmplat aşa ceva.

— Dacă ar face asta, i-aţi împuşca, nu? Ochii lui Bryan erau plini de surescitare. În picior.

— Dacă ar face asta, ar fi normal să ştiu cine sunt, aşa că m-aş duce la ei acasă şi i-aş aduce înapoi.

— Şi dacă s-ar împotrivi?

Devin ştia ce aştepta băiatul să-i spună.

— Atunci i-aş lua pe sus.

— Zang, cu cătuşele, ţipă Bryan. Şi înapoi în cuşcă. Pac!

— Oraşul e liniştit, spuse Connor, fiindcă şeriful îl păstrează liniştit.

Impresionat, Devin îşi plimbă încet un deget pe cozorocul şepcii lui de baseball.

— Mersi. Misiunea noastră e să ne facem datoria.

— Şerifule.

Devin se întoarse şi îl văzu cu un suspin interior pe bătrânul şi pisălogul patron de magazin şi restaurant apropiindu-se. Avea o voce care te zgâria pe creier.

— Bună ziua, domnule Grant. Cum merge treaba?

— Ei, când mai bine, când mai rău, şerifule, şi bine, şi rău. Domnul Grant făcu o pauză, apoi îşi scutură o scamă de pe cămaşa maronie boţită. Am zis că ar trebui să-ţi spun şi ţie, şerifule… nu că vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala… Principiul meu e: trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască…

Devin mai auzise acest principiu, bărbatul îl enunţa mereu. Mintea domnului Grant ajungea pe unde nici nu te-ai fi gândit.

— Ce voiaţi să-mi spuneţi, domnule Grant?

— Păi, să vezi, mă plimbam, să iau puţin aer, şi s-a întâmplat să trec prin faţa băncii. După ce se închisese, ştii.

— Da, ştiu.

— Mi s-a părut că jefuia cineva banca.

— Poftim?

— Mi s-a părut, repetă domnul Grant, cu tonul lui domol, că jefuia cineva banca. Avea un pistol, de asta sunt sigur. Mie mi s-a părut că e de .45. Poate mă înşel. O fi fost un .38.

Până să apuce băieţii să spună ceva, Devin le puse câte o mână pe umăr.

— Mergeţi înainte la Ed. Staţi acolo!

— Dar, Devin…

— Fă aşa cum îţi spun, Bryan. Duceţi-vă acolo amândoi. Staţi acolo şi nu mai spuneţi la nimeni, li privi pe Connor cu intensitate. Nu mai spuneţi la nimeni, repetă el. Nu vrem să se sperie lumea şi să ne încurce.

— Ce o să faceţi? întrebă Connor, cu stupoare în voce.

— O să mă ocup de asta. Mergeţi la Ed! Hai, daţi-i drumul! Acum!

Băieţii o luară la fugă, şi Devin se uită după ei, ca să se asigure că se duceau acolo.

— Domnule Grant, nu vreţi să veniţi cu mine? Să vedem despre ce e vorba.

— N-am nimic împotrivă.

Banca era peste drum, ceva mai departe. O clădire veche de cărămidă, cu grilaje sofisticate de fier forjat, în diagonală cu Cafeneaua lui Ed. O privire rapidă spre cafenea îi confirmă lui Devin că băieţii plecaseră într-adevăr acolo. Acum stăteau cu nasul lipit de geam.

Devin privi atent strada. Era sâmbătă, şi traficul era destul de intens. Îndeajuns de intens, în orice caz, încât să devină o problemă dacă s-ar fi întâmplat ceva. Nu intenţiona să fie careva rănit.

— Aţi putut vedea şi persoana, domnule Grant?

— Puţin. Tânăr, cam ca tine, zic eu. Nu pot să zic că l-am recunoscut. Semăna puţin cu băiatul ăla, Harris, dar nu era el.

Devin încuviinţă din cap. Observase o maşină mică, albă şi murdară, cu număr de Delaware, parcată în faţa băncii.

— Ştiţi maşina aia?

Domnul Grant se gândi o clipă.

— Nu pot să zic că o ştiu. N-am mai văzut-o niciodată pe aici.

— Aşteptaţi aici un minut.

Devin îşi desfăcu tocul pistolului şi porni spre bancă. Uşa era prevăzută cu grilaj. Prin el reuşi să o vadă pe casieră, în spatele ghişeului mare. Şi în faţa ghişeului stătea un bărbat, agitând nervos o armă.

Era un .45, remarcă el. Grant fusese foarte precis.

Se îndepărtă de uşă.

— Domnule Grant, aş vrea să mergeţi la secţie şi să-i spuneţi lui Donnie că am nevoie de întăriri la bancă. Avem un jaf în plină desfăşurare. Şi nu vreau să vină încoace cu sirenele pornite sau să încerce să intre. Nu vreau să intre deloc. Aţi înţeles?

— Păi, da, am înţeles, şerifule. Mă bucur că pot să te ajut.

— Şi rămâneţi şi dumneavoastră acolo, domnule Grant. Să nu vă întoarceţi aici.

Tocmai se pregătea să plece, când îl văzu pe Rafe apropiindu-se. Până să apuce fratele lui să ridice mâna să-l salute, Devin îl abordă:

— Te fac adjunct.

— Fir-ar să fie, Devin, Regan m-a trimis după scutece. N-am timp să mă joc de-a ajutorul de şerif.

— Vezi maşina aia? Aia mică, din Delaware?

— Normal. Am şi eu ochi.

— Fă-o să nu mai meargă.

Acum, Rafe ridică din sprâncene şi începu să zâmbească.

— Doamne, Devin, nu ştiu dacă îmi mai amintesc cum se face.

— Fă-o, insistă Devin, abia stăpânindu-şi nervozitatea.

— Ce se întâmplă?

— Cineva jefuieşte banca. Scoate maşina aia din funcţiune, în caz că nu pot să-l opresc. Şi fă tot ce-ţi stă în putere să ţii oamenii la distanţă, fără să se sperie.

— Nu te duci acolo singur.

— Eu am armă, tu n-ai, argumentă Devin. Şi mai am şi insignă. Fii drăguţ, Rafe, şi ocupă-te de maşină. Din ce am văzut eu, e un singur hoţ. Eu intru. Dacă iese cumva, ameninţând cu arma, să nu faci pe deşteptul. Te dai la o parte.

„Ei, cum să nu", se gândi Rafe, dar porni ghemuit spre maşină, în timp ce Devin îşi scoase pistolul.

Devin voia să procedeze simplu şi fără prea multe riscuri. Îşi băgă pistolul la spate, la betelia pantalonilor, scoase insigna şi o puse în buzunar. Intră în bancă şi îi zâmbi funcţionarei.

— Bună, Nancy. Credeam că e prea târziu ca să mai fac o depunere. Norocul meu că încă e deschis.

Cu toate că faţa funcţionarei era împietrită de groază, ea reuşi să bâlbâie ceva:

— Dar... dar...

— Nevastă-mea îmi pune pielea pe băţ dacă uit să depun banii. Avem retragere din aia automată pentru asigurarea noastră, ştii.

Se îndreptă spre ghişeu şi duse mâna spre buzunar.

— Eşti nebun? ţipă omul cu arma, şi nervozitatea lui se simţea în fiecare silabă. Nu eşti zdravăn la cap? Culcă-te la podea! Jos! Acum!

— Hei, nu am vrut să mă bag în faţă, zise Devin

împăciuitor. Vreau doar să-mi rezolv treaba.

Se uita fix la chipul bărbatului, tot ducând mâna în spate, acolo unde se ţine de obicei portofelul.

— Îţi arăt eu treabă!

Spre uşurarea lui Devin, bărbatul încetă s-o mai ameninţe pe Nancy cu arma, îndreptând-o spre el.

— Pune-ţi dracului banii pe tejghea. O să-i iau şi pe ăia.

Ca şi cum abia atunci ar fi observat pistolul, Devin ridică o mână, în semn de pace.

— Să fiu al naibii, tu jefuieşti banca?

— Dar tu ce-ai crezut până acum, Einstein? Hai, scoate banii!

— OK, OK. Nu vreau să am probleme. Ţi-i dau. Dar, în loc de portofel, Devin scoase pistolul. Acum ce zici, stăm aici şi ne împuşcăm unul pe altul sau ce?

Ochii bărbatului căpătară o expresie de nebunie.

— Te omor! Jur că te omor!

— E o posibilitate. Una destul de slabă, din moment ce idiotul îşi flutura pistolul ca pe un steag de 4 Iulie. Dar la fel de posibil e să te omor eu pe tine. Lasă pistolul jos şi îndepărtează-te de el. Deja ai comis un jaf armat, nu vrei să mai adaugi la asta şi împuşcarea unui ofiţer de poliţie.

— Eşti poliţai, un nenorocit de poliţai! Atunci o s-o împuşc pe ea!

Furios, bărbatul întoarse iar arma spre funcţionară.

Devin nu ezită nicio clipă, nici măcar nu mai stătu să înjure. Nancy era chiar la locul potrivit. Pe podea, în afara razei de acţiune a pistolului. Şi, fiindcă era suficient de aproape, Devin preferă să folosească pumnul, nu pistolul.

— Idiotul naibii!

Bărbatul apucă să tragă un glonţ spre tavan înainte ca arma să-i zboare din mână. Fără să tresară, Devin îi lipi ţeava pistolului de frunte.

— Acum nu faci altceva, zise el calm, decât să te

întinzi pe burtă şi să pui mâinile la ceafă. Dacă nu faci asta, o să fiu nevoit să-ţi zbor creierii, iar covorul ăsta n-are decât un an.

— Poliţai nenorocit! Oraş nenorocit, de doi bani!

— Ai nimerit-o aici. Cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost necesar, Devin răsuci la spate mâinile bărbatului şi îi puse cătuşele. Nu trebuie să pui la încercare oraşele mici. Avem foarte mare grijă de ele. E cineva rănit acolo? Eşti bine, Nancy?

Ca un cor, vocile speriate şi agitate izbucniră din spatele tejghelei, iar el se uită în spate, ştiind că Rafe venise după el. Şi zâmbi când îl văzu cum bate cu o rangă în palmă.

— Ţi-am zis că mă descurc singur.

— Eram pregătit pentru orice eventualitate. Ce i-ai făcut, Dev, l-ai scalpat?

Devin ridică încet peruca bărbatului, care căzuse în timpul încăierării.

— Se pare că da. Aş putea să-l şi rad, dacă tot m-am apucat.

Fără pic de delicateţe, săltă capul bărbatului şi îi dezlipi mustaţa falsă.

— În caz că n-ai înţeles, eşti arestat. Ai dreptul să nu spui nimic... începu el să spună, ridicându-l. Termină de înşirat drepturile pe care le avea în timp ce se îndrepta spre uşă. Acum ieşiţi de acolo! O să-l trimit pe Donnie să vă ia declaraţiile.

Din postul lor de observaţie de la cafeneaua lui Ed, cei doi băieţi îl priviră pe Devin cum ieşea târând după el un bărbat chel, cu buza însângerată.

— L-a prins, zise Bryan, uimit. Devin a prins un jefuitor de bancă de-adevăratelea.

— Normal că l-a prins, spuse Connor. El e şeriful.

*

Nu se mai vorbea despre nimic altceva în afară de tentativa de jaf de la bancă. Aşa cum se întâmplă de obicei în oraşele mici, rapoartele neoficiale se transmit mult mai repede decât cele oficiale. În numeroasele discuţii purtate la telefon sau peste gard, se povestea cum Devin dăduse buzna în bancă, cu pistolul în mână şi cu ochii scăpărând. În altele se spunea că-l pusese la pământ cu mâinile goale pe hoţul înarmat până în dinţi cu pistoale automate.

Până spre seară, Devin se trezi cu atât de multe bunătăţi făcute în casă, încât ar fi putut să-şi deschidă un restaurant. Asta venea ca o recompensă pentru nesfârşitele rapoarte oficiale pe care trebuia să le redacteze şi pentru dosarele pe care trebuia să le întocmească. Aproape că recompensau şi apelurile la care trebuia să răspundă, de la cetăţeni alarmaţi, de la primar, de la directorul băncii şi de la mai multe femei care credeau că avea nevoie de puţină relaxare după calvarul prin care trecuse.

Tocmai refuza o asemenea ofertă, când fraţii lui intrară în birou.

— Nu, Annie, nu am fost rănit. Îşi dădu ochii peste cap, văzându-i pe cei trei vizitatori rânjind. Nu, nu m-a împuşcat. Sharilyn exagerează. Ah… Puţin surprins de oferta prezentată, îşi drese glasul. Asta-i foarte frumos din partea ta, Annie, apreciez că te-ai gândit la asta, dar… Nu, nu cred că o să sufăr de tulburare de stres posttraumatic. Da, am auzit de el, dar… Nu, nu, sincer, mă simt bine. Şi acum sunt cana ocupat. Da, chestii oficiale. Exact. Ai grijă de tine. Îhî. Neapărat. Pa. Expiră adânc, scuturând repede din cap în timp ce aşeza receptorul în furcă. Fir-ar să fie!

— Era Annie Linstrom, „Trupul”? se interesă Shane.

— Se dădea la mine, zise Devin izbucnind în râs.

Femeile sunt un mister. N-ai cum să le înţelegi.

Jared stătea pe colţul biroului lui Devin.

— După cum a ajuns la urechile mele, săreau

gloanţele din pieptul tău.

— Nici gând. Shane adulmecă o plăcintă de pe raftul încărcat. Eu am auzit că mănâncă gloanţe. Betty Malloy ţi-a făcut merengul ăsta cu lămâie?

— Da. Devin clipi des când auzi iar telefonul. Unde dracu' e Donnie?

— Ultima oară când l-am văzut, se vântura pe Main Street, chinuindu-se să arate ca Supercop. Rafe ridică dintr-o sprânceană. N-ai de gând să răspunzi, şerifule?

Nu se mai vorbea despre nimic altceva în afară de tentativa de jaf de la bancă. Aşa cum se întâmplă de obicei în oraşele mici, rapoartele neoficiale se transmit mult mai repede decât cele oficiale. În numeroasele discuţii purtate la telefon sau peste gard, se povestea cum Devin dăduse buzna în bancă, cu pistolul în mână şi cu ochii scăpărând. În altele se spunea că-l pusese la pământ cu mâinile goale pe hoţul înarmat până în dinţi cu pistoale automate.

Devin trase o înjurătură şi ridică receptorul.

— Biroul şerifului. MacKade.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Iar cei de la presă. Toate ziarele şi canalele de ştiri de pe o rază de optzeci de kilometri voiau să scrie despre jaful ratat de la bancă. El recită varianta oficială, repetată de atâtea ori, se eschivă în faţa propunerii pentru un interviu şi închise.

— Te pricepi la asta, decise Jared. Cu adevărat sobru şi autoritar.

— Încep să regret că nu l-am pocnit în cap pe nemernicul ăla, bombăni Devin. Mi-a făcut o groază de probleme. Acum trebuie să stau aici, să răspund la telefonul ăsta nenorocit şi să scriu rapoarte despre un idiot din afara oraşului care n-a fost în stare de un jaf ca lumea. Se văicăreşte întruna.

— Cel puţin n-o să mori de foame, spuse Shane şi luă o prăjitură de pe farfuria de lângă plăcintă. Ne gândeam să te scoatem la Duff, să-ţi facem cinste.

— Nu pot să las prizonierul nesupravegheat.

— Nasol, spuse Jared, fără pic de compasiune. Ştii că Bryan era extrem de surescitat când a venit acasă. Eşti mai bun ca Rambo.

Amuzat, Devin îşi frecă obrazul.

— Nu-i spune că ultimul jaf cu care am avut de-a face a fost când doi copii au furat chiloţii de pe frânghia doamnei Metz. Puse hârtiile de pe birou. Pe la motel ai fost, Rafe? E totul în regulă acolo?

— Toate bune. Cassie era puţin tulburată. Vorba zboară, adăugă el inutil. Dar i-am spus că sunt numai exagerări şi că de fapt n-ai făcut mai nimic.

— Mersi mult.

— Cu plăcere. Connor deja se apucase de scris o poveste despre tine.

— Pe bune?

Un zâmbet larg i se lăţi pe toată faţa.

— O zi din viaţa şerifului MacKade. Rafe îşi puse o cafea. Băiatul e mort după tine.

— Asta-i bine.

Shane mai luă o prăjitură.

— Din moment ce Devin o să se căsătorească cu mami…

Rafe scuipă cafeaua de surpriză, o vărsă pe mână şi trase o înjurătură.

— Cu Cassie? Micuţa Cassie?

— Shane vorbeşte aiurea, zise Devin pe un ton blând, care contrasta cu sclipirea din ochii lui. Ca de obicei.

— Hei, tu ai spus! Eu chiar m-am gândit că ţi-ai pierdut minţile. La fel ca ăştia doi.

— Taci din gură, Shane!

Jared nu-şi lua ochii de la Devin.

— Tu şi Cassie?

— Şi ce-i cu asta?

— Este… interesant.

— Vorbeşti în calitate de avocat al ei?

Devin se ridică de la birou. Dacă mai suna o dată telefonul, avea să-l arunce de perete. Ca să-şi recapete controlul, se duse să-şi pună o cafea.

— Nu i-a picat bine, observă Rafe. Parcă ai avut tu o chestie pentru ea acum vreo zece, doisprezece ani? Când văzu că Devin nu răspunde, ci îşi toarnă cafeaua încet şi o bea cu ochii întunecaţi, Rafe începu să zâmbească. Nu ţi-a trecut nicio clipă, este? Să fiu al naibii! Păi, asta-i de-a dreptul poetic, frăţioare! Mă atinge drept aici.

Se lovi cu mâna în piept.

— Dacă mă mai enervezi mult, s-ar putea să iasă altceva.

— Ajungem să avem Sfântul Valentin în fiecare zi în Antietam. Dezgustat, Shane mai îndesă în gură o prăjitură. Niciun bărbat nu mai e în siguranţă.

— Cassie e o dulce, zise Rafe apăsat.

— Sigur că da. Cu umor, Shane înghiţi în sec, ca să se facă înţeles. Este cum nu se poate mai bună şi mai frumuşică. Dar asta înseamnă că trebuie să se însoare cu ea? Vezi tu toate chestiile astea? Arătă cu mâna spre plăcintele, prăjiturile, tartele şi biscuiţii de pe masă. Femeile sunt topite după el, iar el le ţine la distanţă fiindcă a pus ochii pe una singură. Nu e numai stupid, este şi, în fine, egoist.

Rafe îi trase o scatoalcă peste ceafă, care ar fi putut ameţi şi un urs.

— Fraţilor, îl iubesc pe tipul ăsta. O să ducă legenda MacKade până în mileniul următor.

— Normal că da, încuviinţă Shane. Nicio femeie n-o să mă lege pe mine. Păi, cum, când sunt atâtea flori, de ce să iei una singură, când poţi să faci un buchet?

— Ei, asta, da, poezie! Rafe îl mai pocni o dată. Hai să mergem la berea aia.

— Luaţi-o voi înainte! Jared rămăsese nemişcat.

Trebuie să-i spun ceva lui Devin.

Cei doi plecară, contrazicându-se în legătură cu cine ar trebui să plătească. După ce se aşternu din nou liniştea în încăpere, Devin îşi luă cafeaua şi se aşeză iar la birou.

— Ai vreo problemă?

— Nu. Jared se întoarse ca să stea faţă în faţă cu el. Tu s-ar putea să ai. Ai vorbit cu Cassie despre căsătorie?

— Puţin. De ce?

— Joe Dolin.

— Sunt divorţaţi. S-a terminat.

— Sunt divorţaţi. Cu privirea îngrijorată, Jared îşi puse mâna pe genunchi. Cât priveşte partea cu „s-a terminat", asta-i de discutat. Până la urmă, o să iasă din puşcărie, Devin. O să se întoarcă.

— Mă descurc.

— Mda, îmi imaginez că i-ai face faţă lui Joe într-o luptă corp la corp. Dar mai există şi legi.

Devin îşi trecu involuntar mâna peste insignă.

— Să încerce numai s-o atingă pe Cassie, numai să încerce, şi o să-l arunc iar după gratii, înainte să apuce să clipească.

— Şi asta e o problemă. Tu eşti şerif, dar n-o să fii obiectiv. N-ai cum.

Devin îşi puse deoparte cana de cafea şi se aplecă în faţă.

— Aproape toată viaţa mea am fost îndrăgostit de ea. Cel puţin aşa mi se pare. Şi a trebuit să stau deoparte şi să nu fac mai nimic, în timp ce el o făcea să sufere. Când eu ştiam ce se întâmpla în casa aia. Ea nu mi-a permis s-o ajut, aşa că legea mă ţinea legat de mâini. Acum lucrurile stau altfel, şi nimic n-o să mă împiedice să am grijă de ea. Să ridice doar mâna asupra ei, şi e mort. Problema rezolvată!

Jared încuviinţă din cap. El lua în serios afirmaţia lui Devin. Ştia cum era să simţi nevoia s-o protejezi de orice

rău pe femeia pe care o iubeşti. Şi mai ştia că Devin era omul care vorbea foarte serios.

— Mă refer la situaţia în care el ar fi destul de deştept încât să nu ridice mâna asupra ei. Ce faci dacă, după ce iese, se mută aici şi se fereşte de belele. Cum o să te descurci atunci?

— Văzând şi făcând, Jared, ca întotdeauna. Bineînţeles că primul lucru pe care trebuie să-l fac e să-l ţin pe Rafe departe de el, ca să nu se răzbune pentru ce a vrut să-i facă lui Regan.

Era şi asta adevărat, admise Jared. Iar Rafe nu era singurul din comunitate care nu l-ar fi primit pe Joe cu braţele deschise.

— Dev, ştiu prin ce a trecut Cassie. Ştiu exact. Ştiu pentru că sunt avocatul ei. Eu m-am ocupat de divorţ. Vorbim despre un caz clar de violenţă domestică. O expresie jalnică pentru o asemenea oroare. Terapia a ajutat-o, oraşul a ajutat-o şi tăria ei de caracter a ajutat-o. Dar a rămas cu nişte cicatrici de care n-o să scape niciodată.

— Sunt foarte atent, zise Devin încet. Pentru numele lui Dumnezeu, Jared, i-am dat destul timp – chiar şi după divorţ, am aşteptat şi i-am dat timp. Încerc să-i mai dau şi acum.

— Devin, eu vreau doar să-ţi arăt cum stau lucrurile. Crede-mă, nici nu pot să-mi imaginez că există altcineva mai potrivit pentru tine decât Cassie. Sau că există altcineva mai bun pentru ea decât tine. Dumnezeu ştie că merită un bărbat la locul lui. Dar aici nu e vorba numai despre voi. Mai sunt şi doi copii. Copiii lui Joe Dolin.

Ochii lui Devin se mijiră şi se întunecară.

— Tu îmi spui lucrurile astea, când îl ai pe Bryan? Şi poţi să-mi spui că are vreo importanţă că nu sunt sânge din sângele tău, când eu ştiu foarte bine că pentru tine Bryan e la fel de mult al tău ca Layla?

— Nu asta am vrut să spun. Vocea lui Jared era joasă şi liniştită. Te-am văzut cum eşti cu ei. Habar n-aveam ce simţi pentru Cassie. Asta ai ascuns-o foarte bine. Dar oricine are ochi să vadă a văzut că eşti nebun după copiii ăia şi că te-ai purtat frumos cu amândoi. Şi ei merită un bărbat ca tine, adăugă el, potolindu-i furia lui Devin înainte de a izbucni. Merită un tată care să-i iubească şi o casă în care să poată trăi ca nişte copii normali.

— Foarte bine. Exact asta o să încerc să le ofer eu.

— Dar nu e la fel ca în cazul lui Bryan, Dev. Tatăl lui adevărat nu mai există, nu mai e o problemă. Dar Dolin este.

— Nu dă doi bani pe copiii ăia, nu l-a interesat niciodată.

— Nu, dar o să aibă drepturi asupra lor. Ştiind că frustrarea pe care o simţea nu ajuta la nimic, Jared îşi întinse mâinile în lături şi inspiră adânc. Legea spune că are drepturi. Şi, dacă n-o să poată ajunge la Cassie, s-ar putea să-i vină ideea să ajungă la ei. Odată ieşit din puşcărie, o să aibă dreptul legal să-i viziteze, să facă parte din viaţa lor. N-o să poţi împiedica asta.

Devin nu se gândise la asta. Poate că nu voise să se gândească. Acum, când era nevoit, simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

— Tu eşti avocat. Tu poţi să împiedici asta.

— Drepturile părinţilor sunt o treabă spinoasă, Dev. Ştii şi tu asta. Numai când şi dacă o să facă ceva care să le pună viaţa în pericol… Dacă nu putem să dovedim nu numai că nu e adecvat ca părinte, ci că este un pericol pentru ei, atunci legea va fi de partea lui.

Devin deja începuse să se gândească serios cum ar putea face asta.

— Am putea să facem presiuni ca să aibă dreptul doar la vizite supravegheate, dar relaţiile de sânge atârnă foarte greu la tribunal.

— L-a bătut pe Connor.

Sprâncenele lui Jared se uniră de mirare.

— N-am ştiut nimic despre asta.

— Connor nu i-a spus lui Cassie, nu a vrut să-i facă mai multe necazuri.

— Aş putea să folosesc asta la momentul potrivit. Dar, odată ce a fost considerat reabilitat, foarte multe din păcate i se şterg. O să mai stea destul la puşcărie, dar voiam doar să ştii la ce te expui.

— Mi-e foarte clar la ce mă expun. Nimic nu mă poate opri să îi iau pe Cassie şi pe copii. Nici Joe Dolin, nici legea, nimic.

— Bine, atunci. Jared se ridică. Nu pot decât să accept inevitabilul. Sunt alături de tine. Rafe şi Shane sunt alături de tine.

— Sunt recunoscător pentru asta.

— Dacă reuşeşti să te rupi o oră de la birou, vino la Duff! Îţi fac cinste cu o bere. Satisfăcut, Jared se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Este o femeie minunată, Dev. Dulce, cum spune Shane, dar mai tare decât crezi tu. Mai tare decât crede şi ea. Dacă reuşeşti s-o convingi că te vrea şi ea la fel de mult cum o vrei tu, o să vă descurcaţi în orice situaţie. Am un sfat pentru tine.

— Tu ai întotdeauna sfaturi, spuse sec Devin.

— Pentru Cassie, n-o să fie de ajuns s-o convingi că o iubeşti şi că o vrei. Va trebui să creadă că ai nevoie de ea. Ea e o femeie care ar trece şi prin foc pentru un bărbat care are nevoie de ea.

El chiar avea nevoie de ea, îşi dădu seama Devin, după ce Jared închise uşa în urma lui. Dar nu ştia cum să-i arate asta şi nici nu era prea sigur că ar fi trebuit. Nu ar fi fost asta o presiune asupra ei, adică exact ce încerca să evite el?

Nu voia ca ea să treacă prin foc pentru el. Nu voia decât s-o ştie în siguranţă şi fericită. Nu, depindea doar de

el ca ea să nu mai sufere vreodată, s-o protejeze, să-i apere pe ea şi pe copii.

Nevoile lui puteau să mai aştepte.

capitolul 10

Cassie îşi repeta că era o prostie să-şi facă griji. Devin era bine. Rafe îi spusese povestea cu gura lui, şi ea ştia că versiunea lui despre jaful eşuat de la bancă era mult mai precisă decât ce auzise ea la telefon. Chiar şi relatarea lui Connor, lăsând la o parte exagerările cauzate de surescitarea lui, fusese mult mai puţin dramatică decât zvonurile care umpleau oraşul.

Aşa că nu avea de ce să fie alarmată.

Era aşa îngrijorată încât sărea în sus ori de câte ori suna telefonul. Dacă ar fi putut să lase motelul şi copiii pentru o oră, ar fi dat fuga în oraş să-l verifice ea însăşi pe Devin, centimetru cu centimetru.

Un singur gând, o singură realitate se învârteau în creierul ei neîncetat. El înfruntase un bărbat cu o armă.

Se cutremură iar şi renunţă să mai încerce să blocheze imaginea aceea în capul ei. Intervenise într-un jaf armat, îşi riscase viaţa ca să-i protejeze pe alţii. Insigna lui parcă nu avusese până atunci o dimensiune aşa colosală în ochii ei. Îşi riscase viaţa. Într-un oraş ca Antietam, treaba unui şerif ţinea mai mult de diplomaţie decât de risc – sau cel puţin aşa îşi închipuise ea.

Sigur, acum îşi dădea seama că ideea ei era o prostie. Erau bătăi, beţivi, spargeri, certuri aprinse între vecini sau în familie. Ea ştia din experienţă proprie ce periculoase pot fi disputele domestice – expresia asta insipidă pentru violenţa care putea să aibă loc în spatele uşilor închise.

El se ocupa de toate astea. Şi, dacă băiatul ei,

Connor, putea să-l vadă ca pe un erou, ea începu să îşi dea seama cât de vulnerabil îl făcea insigna aceea.

Şi, dându-şi seama de asta, înţelese şi că îngrijorarea care o chinuise toată lunga după-amiază şi toată seara nu era numai pentru un prieten, un amant, nu numai pentru un om pe care îl admira şi la care ţinea. Era pentru omul pe care îl iubea.

Fusese necesar să se întâmple ceva neaşteptat, şocant, ca să deschidă ochii. Acum, că-i deschisese, putea să privească în urmă. Oricât de departe mergea cu gândul în urmă, în trecutul ei, Devin era mereu acolo. Se bazase pe el, îl admirase şi, într-un fel, presupunea, considerase că locul lui era, în mod firesc, în viaţa ei.

Fusese umilitor să se ducă la el şi să recunoască tot ce îi făcuse Joe, să-i arate urmele loviturilor, să-i relateze cum se ajunsese acolo. Nu numai fiindcă el era şeriful, înţelese ea acum. Ci pentru că era Devin.

Întotdeauna ea fusese mai timidă cu el decât cu fraţii lui. Şi asta, se gândi ea din nou, doar pentru că era Devin. O parte din inima ei fusese întotdeauna păstrată pentru el. Aşa că nu reuşise niciodată să se uite la el doar ca la unul dintre fraţii MacKade sau ca la un prieten, sau ca la un şerif, pur şi simplu.

Întotdeauna simţise ceva mai mult. Acum era liberă, şi putea da frâu liber acelor sentimente. Putea să admită că nu doar o parte din inima ei îi aparţinea lui, ci toată.

Ea îi aparţinea cu totul.

Prin îngrijorarea pe care o simţea se strecură uimirea – şi, odată cu ea, bucuria. Iubea.

Când sună telefonul, alergă la el ca o nebună, apoi încercă să pară calmă auzind-o pe Savannah.

— Bună, presupun că până acum ai auzit şi tu vestea cea mare.

— Toată lumea vorbeşte numai despre asta. Ca să se calmeze, Cassie se întinse spre frigider şi scoase carafa cu

suc. L-ai văzut pe Devin după toate astea?

— Eu, personal, nu. Jared l-a văzut. Zice că şeriful nostru mare şi rău e iritat de toată gloria. A venit şi o echipă de televiziune din Hagerstown, a fost şi presa la el. Pentru că înţelegea perfect tăcerea lui Cassie, ea îşi îndulci puţin vocea. El e bine, Cassandra. N-are nicio zgârietură. E doar nemulţumit că toată treaba asta o să-l ţină ocupat o vreme. Tu eşti bine?

— Eu? Cassandra rămase cu privirea la sucul pe care îl turna în pahar. Sunt foarte bine. Doar că sunt puţin îngrijorată.

— Ştiu. Trebuie să recunosc că şi eu am fost destul de îngrijorată până când a terminat Bryan să-mi povestească scenă cu scenă ce s-a întâmplat. Dar singurul lucru de care putem fi convinşi cu toţii e că Devin MacKade se descurcă singur.

— Da. Cassie ridică paharul, apoi îl puse iar pe masă. Poate. Presupun că Devin e ultima persoană pentru care trebuie să ne facem griji.

Dar de ce n-o sunase?

— Ascultă, de fapt am sunat pentru că am nevoie să-mi faci o favoare.

— Sigur. Ce pot să fac pentru tine?

— Ai putea să mă ajuţi să-mi liniştesc nervii şi să-l trimiţi pe Connor la mine să doarmă. Bryan mă bate la cap de când a ajuns acasă după marele jaf bancar.

— Ah. Cassie privi pe fereastră, în curte, unde Connor şi Emma se jucau cu pisica. Dacă vrei tu, sunt convinsă că i-ar plăcea.

O bufnitură, şi Cassie o auzi pe Savannah ţipând:

— Bryan MacKade, dacă spargi geamul cu mingea aia de baseball, nu numai că n-o să te duci la meci, dar nu mai joci tot sezonul!

— Da, vreau, îi zise ea lui Cassie, afectuos, când reveni la convorbire. Dar mai e ceva. Poţi s-o trimiţi şi pe

Emma?

— Pe Emma? Vrei să doarmă Emma la voi?

— Lui Jared i-a venit ideea că ar trebui să ne antrenăm şi cu fetiţele. Cu băieţii ne-am obişnuit, dar acum a început să-şi pună problema că, atunci când va creşte Layla, o să fim pierduţi. Râse, şi Cassie auzi gânguritul copilei. Deci ce-ai zice să ne-o dai şi pe Emma, ca experienţă? Jurăm să ţi-o înapoiem vie şi nevătămată.

— Ar fi încântată. Dar, Savannah, o să ai patru copii pe cap.

— Mda. Ne-am gândit că ăsta ar fi numărul norocos. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Patru? Fu rândul lui Cassie să râdă. Ei, atunci înseamnă că o să aveţi nevoie de mult antrenament.

— Deocamdată să vedem cum reuşim să supravieţuim o noapte. Pregăteşte-i tu, Cassie, bine? Jared o să vină prin pădure să îi ia.

— Cu o singură condiţie. Să suni, la orice oră, dacă vezi că nu mai rezişti.

— Ai cuvântul meu.

Altă pocnitură, apoi zgomot de sticlă spartă.

— Bine, Bryan, acum chiar că te omor. Grăbeşte-te, Cassie – am impresia că numărul ăla poate să-mi aducă şi siguranţă.

Cu o strângere de inimă, Cassie îşi supraveghe copiii împachetându-şi lucrurile pentru noapte, în timp ce ei debordau de fericire. Erau aşa nerăbdători să plece, şi ea încerca să nu intre în panică, pentru că Emma îşi petrecea pentru prima dată noaptea în altă parte.

Avu grijă să-şi ia hăinuţe curate, periuţele de dinţi, îi sfătui cum să se poarte. Luară chiar şi pisica. Când porniră tropăind cu Jared spre pădure, ea se trezi singură-singurică.

Cu prea mult timp la dispoziţie să mediteze, să se frământe, să se îngrijoreze.

Intră din nou în motel şi îşi găsi puţinii oaspeţi

preocupaţi şi mulţumiţi. Totuşi, mai aduse în salon prăjituri şi cafea şi, în plus, le oferi şi vin celor care jucau cărţi pe verandă.

Văzând că nu avea nimeni nevoie de ea, se apucă să aşeze masa pentru micul dejun, verifică frigiderul şi cămara, să vadă dacă aveau destule rezerve, deşi ştia că aveau provizii pentru copiosul mic dejun duminical pentru care motelul devenise celebru.

Din când în când, ieşea pe afară. Nu era obişnuită să nu aibă nimic de făcut, să nu aibă pe cineva căruia să-i poarte de grijă. Sigur, visase de multe ori la cum şi-ar petrece ea o seară dacă ar fi singură. O baie cu spumă, o carte, un film la televizor, târziu în noapte.

Asta ar trebui să facă, îşi dădu ea seama. Imediat după ce dădea o fugă în oraş să vadă cu ochii ei că Devin era bine.

Urcă scările grăbită… şi scoase un ţipăt când văzu în întunericul verandei silueta din leagăn.

— Am văzut că ai treabă, zise Devin. M-am gândit să te aştept.

Ea încă îşi ţinea mâna în dreptul inimii, care îi bătea nebuneşte.

— Credeam că va trebui să rămâi în oraş.

— I-am dat lui Donnie misiunea de a sta la birou. Măcar atâta lucru poate să facă şi el, după ce m-a lăsat singur să răspund la telefoanele alea nenorocite toată după-amiaza. Avea în mână un buchet de trandafiri galbeni. Ţi-am adus flori. Am trecut pe lângă florărie şi mi-am dat seama că nu ţi-am adus niciodată flori. Ştiu că îţi plac.

— Sunt superbe.

— Ai de gând să stai lângă mine?

— Bine.

Ea se aşează cu florile în braţe, de parcă ar fi ţinut un copil.

— Sunt superbe, repetă ea. Ar trebui să le pun în apă.

— N-o să se usuce un minut. Curios, el o prinse cu mâna de bărbie şi îi întoarse chipul spre el. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am fost îngrijorată, izbucni ea. Nu puteam să plec de aici, şi aşteptam să mă suni. Devin, de ce nu m-ai sunat? Îmi pare rău, adăugă ea repede. Nu ar trebui să te bat la cap.

„Una dintre cicatrici”, medita el şi îi ţinu strâns bărbia când ea vru să întoarcă iute capul.

— Să nu-ţi pară rău. Am sunat de mai multe ori. Telefonul tău suna ocupat.

— Toată lumea m-a sunat. Am auzit zeci de variante diferite.

— Adevărul probabil e mai puţin interesant.

— Avea pistol, nu-i aşa? Ştiai că are pistol de când ai intrat în bancă.

— Trebuia să-mi fac datoria, Cass. Nu putea să scape de acolo, şi, chiar dacă ar fi reuşit, în cutia cu bani era un recipient cu vopsea care ar fi împrăştiat vopsea roşie şi pe el, şi pe bani. Zâmbi mai larg. De fapt, parcă îmi pare rău că nu s-a întâmplat aşa. Ar fi fost un spectacol frumos. Dar putea să rănească pe cineva.

— Putea să te rănească pe tine.

— A, păi, înseamnă că nu ai auzit că gloanţele ricoşează din mine.

În loc să râdă, ea îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Sunt aşa fericită că n-ai păţit nimic. Sunt aşa fericită că n-ai fost rănit. Sunt aşa fericită că eşti aici.

— Şi eu sunt fericit pentru toate astea. O cuprinse de mijloc şi făcu vânt leagănului, să se pună în mişcare. Veneam mai repede dacă puteam.

— Ştiu. Te-am văzut la ştiri.

— Mda. Am auzit şi eu.

— Dar n-ai văzut. Întoarse capul spre el. O să mai dea şi la unsprezece.

— Ştiu deja cum arăt.

Studiindu-i chipul, ea descoperi ceva înduioşător.

— Te-ai ruşinat.

— Nu e adevărat. Se foi în leagăn. Poate. Puţin.

„Nu doar înduioşător”, îşi dădu ea seama. „Adorabil.”

— Sunt extraordinar de mândră de tine, şopti ea şi îi atinse uşor gura cu buzele. De fapt, am şi înregistrat emisiunea. Connor era aşa încântat. Putem să ne uităm, dacă vrei.

— Mă lipsesc. Nu vreau…

Ea îl întrerupse din nou cu un sărut, şi faptul că-i simţi inima tresăltând stârni în ea o putere ciudată şi dulce.

— M-am uitat de trei ori. M-am gândit că arăţi ca o vedetă de cinema.

— Nu ieşi destul în lume. Palmele lui erau umede, aşa că le şterse de ţesătura leagănului. „Mai la distanţă, MacKade, altfel explodezi”, se avertiză singur. M-am gândit şi la asta. Nu te-am scos niciodată în oraş. La restaurant sau în altă parte.

— Astă-primăvară ne-ai dus la grădina zoologică, iar vara trecută am fost la târg.

De ce se uita aşa la el? Niciodată nu se mai uitase aşa la el. Cu… Ce era asta, amuzament sau dorinţă, sau…? Doamne!

— Vreau să zic noi doi. Îmi place să merg şi cu copiii, dar…

— Nu trebuie să ies la întâlniri cu tine, Devin. Mă simt foarte bine şi aşa.

— Şi totuşi… Parcă nu putea să judece foarte clar, nu când ea stătea acolo lângă el şi îi zâmbea, cu un buchet de flori în mâini. Eu, hmm, am adus o groază de mâncare. Plăcinte, prăjituri, biscuiţi. Toată după-amiaza a trecut lumea pe la birou să mi le aducă.

— Oamenii îţi sunt recunoscători. Cu bătăile inimii cam precipitate, ea se ridică. Vor să-ţi arate asta.

— Ei, da, dar n-o să reuşesc să mănânc eu toate astea. I-am dat câteva şi lui Donnie, dar m-am gândit că pentru copii ar fi... El se trase în spate când ea făcu un pas spre el. Am zis că le-ar plăcea. Nu i-am văzut când am intrat. E cam devreme pentru ei să se culce, mai ales că e sâmbătă, nu?

— Nu sunt aici. Le mulţumi în gând lui Savannah şi lui Jared, şi sorţii. Rămân în noaptea asta la cabană.

— Nu sunt aici.

— Nu. Suntem singuri.

El era pregătit să plece, să stea puţin cu ea şi apoi să se retragă. Nu s-ar fi gândit să rămână la ea peste noapte, cu copiii în camera de alături. Niciunul dintre ei nu era încă pregătit pentru asta.

Acum erau singuri, şi noaptea era abia la început. Biciul dorinţei îl plesni dureros. Reuşi să reziste şi zâmbi uşor.

— Atunci, o să te scot în oraş.

— Nu vreau să mă scoţi în oraş, şopti ea. Vreau să te culci cu mine.

El simţi un nod în gât

— Cassie. Mâna lui o atingea delicat pe obraz. Nu mă aştept la asta de fiecare dată când vin la tine. Nu e ăsta singurul motiv pentru care vreau să fiu cu tine.

— Ştiu. Întoarse capul şi îi sărută palma. Dar în seara asta vreau eu. Mă duc să pun florile în apă.

Plecă de lângă el, lăsându-l uluit şi mut pe veranda întunecată. Mai mult decât surprins, o urmă în cameră.

— Am cumpărat asta de la magazinul lui Regan. Vioaie, Cassie umplu cu apă un vas verde de sticlă. Mai că m-am obişnuit să am nişte bani în plus ca să cumpăr lucruri frumoase. Nici nu mă mai simt vinovată pentru asta.

— N-ar trebui să te simţi vinovată de nimic.

— Ei, sunt câteva lucruri. Cu mişcări delicate şi pricepute, aranjă trandafirii în vază. Dar de asta, nu. Şi nici

din cauza ta. Ridică ochii spre el Ştii ce simt în privinţa ta, Devin? În privinţa noastră?

El se gândi că ar fi mai bine dacă n-ar încerca să vorbească acum, când parcă i se golise mintea.

— Uimire, murmură ea. Tu mă uimeşti. Mă faci să simt nişte lucruri, să vreau nişte lucruri pe care niciodată n-am crezut că le pot simţi. Am aproape douăzeci şi nouă de ani, şi tu eşti singurul bărbat care m-a atins cu adevărat. Vreau să mă atingi.

Voia şi el s-o atingă, de îndată ce avea să simtă că mâinile şi nevoile lui erau sub control. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de Cassie, ar fi crezut că voia să-l seducă.

Fiindcă el nu spunea nimic şi nu făcea nicio mişcare, ea se temu că procedase greşit. Nu nervii o chinuiau acum, ci nesiguranţa. Şi nesiguranţa o făcu să-şi întoarcă din nou ochii spre flori.

— Dacă nu ai chef acum… dacă nu mă vrei…

— Doamne! Cuvântul explodă din gura lui, făcând-o pe ea să ridice capul alarmată şi pe el să-şi reţină cuvintele care se pregăteau să iasă. Hai să facem o plimbare, zise el repede. E o seară frumoasă, apare luna. Mi-ar plăcea să fac o plimbare cu tine.

Ea era convinsă că făcuse vreo greşeală prostească, dar nu putea să-şi dea seama ce. Tot ce putea să spună era că se simţea ameţită de atâta pasiune – spre deosebire de el. Ca amantă, era o amatoare jalnică, îşi dădu ea seama.

— Bine, dacă vrei.

El recunoscu imediat tonul acela, voioşia ei stridentă şi falsă. Mai degrabă şi-ar fi tăiat gâtul decât să provoace asta.

— Cassie, nu-i vorba că nu vreau să fac dragoste cu tine. Vreau. Atâta că… Poate că m-a afectat mai mult decât am crezut evenimentul de azi-dimineaţă. Simt nevoia să mă mai liniştesc puţin înainte de a… Nu pot să te ating

acum, încheie el, şi cuvintele lui sunară prea ascuţit, prea precipitate.

— De ce?

— Fiindcă în clipa asta sunt prea plin de dorinţă, şi faptul că tu te uiţi aşa la mine nu mă ajută deloc. N-o să fiu în stare să… o să te rănesc.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu.

Trase o înjurătură, demonstrându-i amploarea frustrării pe care o simţea prin felul în care se răsuci pe călcâie şi începu să se plimbe prin cameră.

— Când o să fiu supărat pe tine, o să-ţi dai seama. Mă înnebuneşti. Uită-te cum stai, cu mâinile strânse la piept şi urmărindu-mi fiecare mişcare cu ochii ăia mari şi superbi. Nu pot să respir când te uiţi aşa la mine. Înainte puteam. Aruncă vorbele aproape acuzator. Dar asta era înainte, acum nu mai pot s-o fac la fel de bine, de când am fost împreună. Trebuie să ieşim de aici înainte să te mănânc de vie.

— Nu ne ducem nicăieri.

Tonul ei calm şi ferm veni ca o surpriză pentru amândoi.

— Eu îţi spun că…

— Da, înţeleg ce vrei să-mi spui. Crezi că sunt prea fragilă ca să fac faţă. Să-ţi fac faţă. Ei bine, nu e aşa.

— Nu ai idee despre ce e vorba, nu ştii cum sunt.

— Poate nu. Poate că nu mi-ai dat voie să văd. Dintr-odată puternică, sigură pe ea, Cassie păşi spre el. De fiecare dată când am făcut dragoste, n-ai făcut-o pentru tine.

— Nu fi ridicolă! Bineînţeles că am făcut-o pentru mine.

— Ai făcut-o pentru mine, zise ea ferm.

„Puternic”, se gândi ea. Un chip puternic, ochi puternici, mâini puternice. Nicio imagine dintr-o revistă, şi

niciun cavaler pe cal alb. Un bărbat puternic, cu nevoi puternice.

— Ai fost atent, răbdător. Nimeni nu a fost aşa atent cu mine până acum.

— Ştiu.

Şi, fiindcă ştia, mâna lui mângâie cu delicateţe buclele ei aurii.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji în legătură cu asta.

— Nu mă trata ca pe un copil, Devin. Curajoasă, îi cuprinse faţa în mâini, faţa aceea atât de cunoscută şi de irezistibilă. Te-ai abţinut. De fiecare dată te-ai abţinut. Am fost prea ameţită ca să-mi dau seama atunci.

— Cassie, ai nevoie de tandreţe.

— Nu-mi spune mie de ce am nevoie. Vocea ei căpătă un accent strident, iar ochii îi scăpărau. Mi s-a spus destul până acum. Da, am nevoie de tandreţe, dar mai am nevoie şi de încredere şi respect, şi să fiu tratată ca o femeie. Ca o femeie normală.

Cu toată delicateţea de care era în stare, el îi prinse încheieturile în mâini.

— Nu mă forţa, Cassie!

Îşi lipi buzele de una din sprâncenele ei, ceea ce o înfurie.

— Sărută-mă de-adevăratelea, îi ceru ea, apoi îi strivi gura cu buzele.

Simţi cutremurarea lui, explozia de fierbinţeală şi apoi chinul lui de a se stăpâni.

— Arată-mi cum e, ceru ea, cu gura pe gura lui. Vreau să ştiu cum e, cum eşti tu când nu te mai gândeşti.

Cu un geamăt, el începu să-i devoreze gura; Era la fel de zguduitor ca primul sărut, îşi dădu ea seama, simţind cum sângele începea să-i alerge prin vene. Prima şi singura dată când el îi permisese să vadă ceva din adevărata lui foame.

Apoi simţi din nou fiorul acela de putere, senzaţia

aceea ciudată şi plăcută că putea să facă orice, că putea să fie oricum. Se lipi de el când simţi că el voia să se îndepărteze.

— Fir-ar, Cassie!

— Din nou. Cu o putere surprinzătoare, trase spre ea capul cu plete întunecate, Sărută-mă iar aşa!

Ochii ei se uitau fix în ai lui, nemişcaţi, atenţi.

— Arată-mi cum este, şopti ea. Toată viaţa am aşteptat să ştiu.

Îşi trecu mâinile peste pieptul lui, îi simţi bătăile nebune ale inimii şi înţelese că era gata să-şi piardă controlul.

— Ia-mă! Nu fi blând în seara asta, Devin! Ia-mă, pur şi simplu. Aşa vreau eu.

Mâinile lui, care acum tremurau, se afundară în părul ei, încordate şi aspre, dându-i capul pe spate. Se repezi asupra gurii ei, strivind-o cu buzele, cu dinţii, cu limba. O mică parte din el încă se reţinea şi aştepta ca ea să protesteze. Îşi spuse că urma să se oprească – că se putea opri – în clipa în care ea avea să se sperie.

Dar când simţi pe deplin gustul ei, îi fu teamă că nu era decât o minciună. „Numai uită-te la ea”, se gândi el. „Părul ei ca razele de soare, ochii înneguraţi, pielea ca petalele de trandafir.”

— Cassie…

— Nu. Doar arată-mi! Era aproape în delir din cauza senzaţiilor noi pe care le încerca, din cauza forţei propriei sale dorinţe şi a ciudatei absenţe a fricii. Arată-mi!

El ar fi putut să jure că se auzise explozia din el, că se auzise ecoul sfărâmării controlului său. Fu copleşit de sălbăticie, primitiv, aproape brutal, desfiinţând într-o clipă toţi anii ăia de răbdare. În foamea lui de a gusta carnea ei, îi rupse bluza. Sunetul materialului sfâşiat era gata să-l trezească, dar ea gemea şi îl strângea în braţe. Instinctiv, îşi dădu seama că tremurul ei venea din dorinţă, nu din

frică. Simţea că se sufoca.

— Nu… pot să mă opresc.

— Atunci nu te opri, murmură ea, înfiorându-se când braţele lui o strânseră, când o ridică pentru a o lipi de el, corp fierbinte lângă corp fierbinte. Atinge-mă! Ea îşi încleşta pumnii firavi în părul lui întunecat, uimită de foamea pe care o simţea. Înnebunesc dacă nu mă atingi.

Aproape împiedicându-se, sărutând-o năvalnic pe obraji şi pe gât, el porni spre dormitor. Dar ea îşi încolăci picioarele strâns în jurul coapselor lui, şi asta îl aprinse şi mai tare. Aproape de uşă, o lipi de perete şi se împinse în ea. Gura lui disperată o prindea de sâni, sărutând-o apăsat prin bluza sfâşiată. Reacţia ei fu să-şi lase capul pe spate şi să se împingă în el.

— Mai mult!

Nu îi venea să creadă ce cuvinte îi ieşeau din gură, nu îi venea să creadă că această dorinţă nebună era împărtăşită. Cu un geamăt, îşi dădu singură bluza la o parte, ca gura lui s-o atingă.

Ajunse pe culmea plăcerii când dinţii lui o muşcară şi fu şocată de intensitatea trăirilor. O clipă, se simţi ca un fluture prins în ac, tremurând neputincioasă, după care învie, debordând de vitalitate.

Iraţionali, ca două animale aflate în perioada de împerechere, se traseră unul pe altul la podea.

Ea îi scotea tricoul, el îi desfăcea pantalonii. Erau incapabili să vorbească, rostogolindu-se pe podeaua holului îngust, pipăindu-se. Nu se auzeau decât respiraţii precipitate şi gemete. Nu mai erau suspine, nu mai erau şoapte, numai respiraţia şuierătoare şi pulsul care bubuia.

Era mânat de dorinţă, de o dorinţă îndelung reprimată şi refuzată. Îi ridică iute coapsele şi îi făcu praf lenjeria simplă de bumbac. Apoi o făcu să ţipe cu gura lui lacomă.

Ea se încovoie, apoi se încordă, ca un arc tremurător, lăsându-şi braţele în lături, în timp ce corpul ei se arcuia

spre el. El o posedă brutal, până când ea începu să scoată nişte icnete profunde.

— Mai mult!

De data aceasta el cerea mai mult, el era cel care gemea, în timp ce unghiile ei se înfigeau în spatele lui şi îi zgâriau umerii. Când îl cuprinse în braţe, privirea lui se înceţoşă, iar pulsul bubuitor se precipită şi mai tare.

Ea se mişca sub el, se foia. Ochii ei erau acum aproape negri, orbi de plăcere, atunci când el îşi lipi din nou buzele de gura ei. Lăcomia, nu controlul, era cea care îl împiedica să termine, care îl făcea să alunece încet în trupul ei din nou, gustând-o, strângând-o şi atingând-o până când amândoi ajunseră în pragul nebuniei.

Se dădu înapoi, îi prinse umerii cu palmele şi intră în ea. Fără niciun gând, împinse şi se izbi de ea, desfăcându-i coapsele care se mişcau odată cu el, ca s-o pătrundă adânc, tot mai adânc. Mintea i se întunecase, nu mai avea decât senzaţii animalice cufundându-se în acea plăcere fierbinte, umedă cu o forţă feroce care le tăia amândurora răsuflarea.

Ea nu putea să se oprească. Încercă, pentru el. De unde putea să ştie că el o dorise aşa? Că ea era capabilă de o asemenea dorinţă? De unde să fi ştiut dacă el nu i-ar fi arătat? Dar acum fusese azvârlită mult prea sus ca să încerce să se mai întoarcă. Mâinile îi alunecară de pe pielea lui umedă şi se izbiră cu zgomot de podeaua de lemn. Cedă bucuroasă ultimului tremur de plăcere sălbatică şi se înmuie, în timp ce el continua să se zbată în ea.

Apoi trupul acela superb şi tare se încordă, deveni rigid. Îl văzu cum îşi dă capul pe spate parcă de durere, văzu cu uimire cât era de absorbit. Când se cutremură, o strigă pe nume, iar ea ţipă de bucurie.

*

El îi simţi lacrimile pe umăr în clipa în care trupul lui epuizat se prăbuşi peste ea. Vru să se ridice imediat, dar ea îl cuprinse cu braţele.

— Nu. Te rog, nu te mişca!

— Îmi pare rău! Nimic din ce i-ar fi putut spune ei nu era îndeajuns de blând, nimic din ce şi-ar fi putut spune lui nu era îndeajuns de dur. Te-am bruscat. Ţi-am promis că n-o să te bruschez.

— Ştii ce ai făcut? Buzele ei se curbară într-un zâmbet, dar el nu putea să vadă asta. Nu putea să vadă decât lipsa de delicateţe cu care se purtase cu fiinţa cea mai preţioasă din viaţa lui. Ai uitat.

— Am uitat.

Încercă să se ridice, dar ea îl ţinu din nou pe loc.

— Ai uitat să fii atent, ai uitat să-ţi mai faci griji, ai uitat de toate. Nu ştiam că pot să te fac să uiţi. Asta mă face să mă simt – scoase un oftat lung şi satisfăcut – puternică.

— Puternică?

Gâtul lui era uscat ca iasca. Ar fi vrut s-o ridice de pe podea. Dumnezeule, o posedase pe podea. Ar fi vrut s-o ducă în pat şi s-o mângâie. Dar cuvintele pe care le rostea ea, tonul ei îl dezorientau.

— Puternică, sexy. Îi dădu drumul în sfârşit şi îşi puse mâinile sub cap cu o mişcare lentă, leneşă. Puternică. Niciodată nu m-am simţit puternică până acum. Îmi place. O, chiar îmi place.

Cu ochii închişi, zâmbind, ea mârâi uşor.

Şi primul lucru pe care îl văzu el când înălţă capul fu zâmbetul ei senzual şi strălucirea erotică a femeii care tocmai descoperise un secret periculos şi excitant. Sângele lui începu din nou să fiarbă. Arăta… triumfătoare, observă el. „De fapt, cine pe cine a agresat?” se întrebă el.

— Îţi place, repetă el.

— Mmm… Vreau să mai simt asta. Iar şi iar. Vreau să

mă simt şi preţuită, aşa cum mă faci tu să mă simt când eşti atent cu mine. Vreau să simt totul. Te-am făcut să uiţi. Deschise din nou ochii şi începu să râdă când îi văzu expresia şocată şi obosită. Te-am sedus, Devin. Nu-i aşa?

— M-ai distrus. Ţi-am sfâşiat hainele.

— Ştiu. A fost aşa excitant! Ai să mai faci asta?

— Eu… Scutură din cap, dar, văzând că tulburarea nu dispărea, renunţă şi se pierdu în ochii ei. Oricând.

— Pot să ţi le rup şi eu?

Nu-şi găsea cuvintele. Reuşi doar să scoată nişte sunete gâtuite, apoi îşi drese vocea.

— Ar trebui să ne ridicăm de aici.

— Îmi place aici. Îmi place să ştiu că m-ai vrut aşa mult încât n-ai putut să aştepţi. Ridică mâna şi se jucă cu buclele negre care îi căzuseră, ude de transpiraţie, pe frunte. Îmi place cum mă priveşti acum. Poate că nu este bine, şi nu îmi pasă că nu e bine, dar îmi place să ştiu că m-ai dorit de ani întregi. Că m-ai urmărit, că m-ai vrut. Aşa ca acum.

— Nu chiar aşa îmi imaginasem eu.

Ea zâmbi din nou, cu un aer pervers şi atotştiutor, care îi punea sângele în mişcare.

— Nu aşa?

— În fine, poate. Creierul lui era încă amorţit. Era singura parte din el care parcă nu mai funcţiona. Câteodată.

Ea strânse buzele şi le umezi cu limba.

— Încă îţi mai simt gustul.

— O, Doamne! Un tremur rapid şi încântător o cuprinse când îl simţi mişcându-se din nou în ea. Iar am făcut-o.

— Ce?

— Te-am sedus.

El simţea că nu avea aer.

— Aşa se pare.

Ea se simţea o femeie puternică, o femeie normală, capabilă şi iubită.

— Spune-mi că mă iubeşti, Devin! În timp ce mă umpli, în timp ce mă vrei, spune-mi că mă iubeşti.

El nu putea să se abţină, se întărea din nou, intra adânc în ea şi gemea când corpul ei se ridica şi cădea odată cu al lui.

— Te iubesc. Neajutorat, el îşi îngropă faţa în părul ei. Ea reuşise cumva să preia controlul. Nu putea să facă nimic altceva decât s-o posede. Nu pot să mă opresc.

Ea îi absorbea totul – iubirea, pasiunea, puterea –, potrivindu-şi mişcările voluntar după ritmul lui rapid şi disperat. Când îşi dădu seama că el cădea împreună cu ea, când amândoi erau lipsiţi de apărare, ea îi şopti la ureche:

— Te iubesc, Devin. Te iubesc. Cred că te-am iubit dintotdeauna.

Când se simţi capabil să vorbească din nou, el o trase de jos şi o aşeză pe picioarele lui.

— De mult aşteptam să aud asta.

— Am vorbit serios. N-aş fi putut s-o spun dacă nu era adevărat.

— Ştiu. Iar asta îl făcea să tremure lipsit de apărare. Mi-ai aruncat toate planurile pe fereastră, Cassie.

— Cum aşa?

— Păi, vezi tu, eu îmi făcusem planuri. După estimările mele, te-ai fi îndrăgostit de mine pe la Crăciun. Apoi urma să păstrez un ritm frumuşel şi constant, ca până la primăvară să te conving să te măriţi cu mine.

— Hai să nu vorbim despre căsătorie, Devin! Nu încă. Nu acum.

El îi săltă capul spre el.

— Atunci când?

— Nu ştiu. În ochii şi în vocea ei apăruse din nou îngrijorarea. Căsătoria nu e întotdeauna cea mai bună soluţie.

— Este, pentru oameni ca mine şi ca tine. Fu cât pe ce să aducă vorba despre copii, dar se opri. Nu era deloc corect să se folosească de ei ca să pună presiune. Te-aş face fericită.

— Ştiu asta. Ea îşi cuibări capul în curbura gâtului său. Să ne mulţumim cu asta deocamdată. E mult mai mult decât am avut vreodată. Să ne mulţumim cu asta.

— Deocamdată. El inspira încântat parfumul părului ei. Ce-ar fi să facem aşa: să aducem puţin vin, plăcintă şi să facem un picnic?

— Mi-ar plăcea. Se lăsă pe spate şi îi zâmbi. Aduc nişte farfurii.

Dar, când se întinse să-şi ia pantalonii, el îi strânse mâna în palma lui.

— Nu ai nevoie de ăştia, zise el, cu ochii întunecaţi şi perverşi.

Ea râse.

— N-o să servesc plăcintă goală puşcă. Apoi clipi repede şi simţi cum i se accelerează pulsul. Nu?

— Ce-ar fi să vedem?

capitolul 11

Şcoala se terminase, ceea ce pentru doi băieţi de zece ani însemna că viaţa ajungea aproape de perfecţiune. Pădurea bântuită care separa cabana lui Bryan de motel era plină de atracţii. Acolo puteau să pornească în căutarea fantomelor, să încerce să audă bubuitul de mortiere sau să scotocească după vestigii mai tangibile ale războiului, în pământ sau prin tufişuri. Chiar şi acum, după mai bine de un secol, puteai descoperi cartuşe vechi.

Connor avea o colecţie pentru care Bryan îl invidia,

cartuşe turtite care păreau făcute din pământ, un nasture vechi de alamă, care supravieţuise uniformei de la care se desprinsese, şi, cel mai tare, triunghiul metalic de la o scară de şa pe care Cassie o găsise în pământ în grădina motelului.

Băieţii decretaseră că toate acestea le aparţinuseră unui general unionist şi armăsarului său de încredere.

Connor privea această vacanţă de vară cu totul altfel decât până atunci. Ultimul an fusese interesant, fiindcă se mutaseră în noul apartament, însă tot fusese îngrijorat de ce avea să urmeze. Acum nu mai avea îngrijorări, acum aştepta cu nerăbdare lungile zile fierbinţi, compania prietenului său cel mai bun şi casa unde nu se mai împleticea nimeni de băutură, cu pumnii ridicaţi.

Totuşi, o supraveghea atent pe mama lui. Ochii ei nu mai aveau acum aerul acela obosit, şi râdea mult mai mult decât răsese vreodată. Îi plăcea cum decora ea casa cu lucruri frumoase, cu flori, sticlăria de un verde palid pe care începuse s-o colecţioneze, cumpărată de la magazinul lui Regan. Dar nu vorbea nimănui despre asta, fiindcă ştia că băieţii l-ar fi luat peste picior dacă

Inima lui Devin MacKade ar fi spus că-i plac lucruri aşa penibile precum florile şi vazele de sticlă.

Nu şi Bryan. Bryan era cel mai bun dintre prietenii lui, şi nu îl deranja nici măcar că Emma se mai ţinea după ei. Lui Bryan îi plăcea să asculte poveştile lui Connor. Bryan putea să păstreze un secret. Bryan era fratele lui, fratele lui de sânge. Făcuseră o ceremonie solemnă în pădure, unde se înţepaseră la deget şi îşi amestecaseră sângele ca să pecetluiască legătura.

Câteva zile de la începutul acelei perioade de eliberare de cărţi şi de şcoală şi le petrecură în căsuţa din copac pe care Jared o construise la marginea pădurii, lângă cabană. Uneori stăteau în curtea motelului, făcând antrenamente la baseball. Puteau să o taie prin pădure şi

să se ducă în vizită la Shane, la fermă. Aşa cum spunea Bryan, Shane era un tip foarte mişto şi nu se supăra niciodată dacă voiau să se joace cu câinii şi cu puii lor sau dacă se suiau în podul hambarului vechi.

Dar, aproape zilnic, atracţia cea mai mare era pădurea. Iar în seara asta primiseră în sfârşit permisiunea să doarmă în cort, numai ei doi, în mijlocul pădurii bântuite.

Puseseră mâna pe cortul vechi al lui Devin. Connor ştia că Devin îi convinsese pe toţi. Mama lui era speriată la gândul că băieţii aveau să-şi petreacă noaptea singuri în pădure, dar Devin îi vorbise despre ritualuri de trecere, despre amintiri, despre prietenie. Îi datora cea mai importantă noapte din viaţa lui şerifului MacKade.

Aprinseră cu grijă un foc, într-un cerc de pietre, pe pământ curat, aşa cum le arătase Devin, şi aveau la ei crenvurşti şi bezele pe care să le frigă. Cassie le dăduse o cană mare cu suc, dar Devin le strecurase un bax cu şase cutii de suc, spunându-le să adune cutiile şi celelalte resturi, să le aducă dimineaţa la fermă şi să le arunce acolo.

Sacii de dormit erau întinşi în cort, luna era sus pe cer, strălucitoare, şi bufniţele ţipau. Focul trosnea, şi mirosul de carne friptă umplea aerul nopţii. Gustul minunat al bezelelor cleioase îl desfătase pe Connor. Era în paradis.

— E cea mai tare chestie, zise el.

— E super mişto! Bryan se uita cum se înnegrea la foc un crenvurşti înfipt în băţ, exact aşa cum îi plăcea lui. Ar trebui să facem asta în fiecare noapte.

Connor ştia că ar fi fost super dacă ar fi făcut asta în fiecare noapte, dar nu o zise.

— E ca lumea aici! Şeriful MacKade spunea că el şi fraţii lui plecau tot timpul cu cortul în pădure.

— Lui tata îi place să se plimbe prin pădure. Lui Bryan îi plăcea la nebunie să folosească cuvântul acela: „tata”. Încerca să-l pronunţe cât putea de des, fără să pară că îi

dădea prea multă importanţă. Şi mamei îi place. Se sărută toată ziua. Începu să ţocăie din buze, ca să-l facă pe Connor să râdă. Nu pricep de ce sărutatul ăsta e considerat aşa o plăcere. Eu cred că aş borî dacă o fată ar încerca să-şi pună gura pe mine. Greţos!

— Groaznic! Mai ales faza cu limba.

La asta, Bryan imită foarte realist nişte icnete de vomă, care îi făcură pe amândoi să se tăvălească pe jos de râs.

— Shane sărută mereu fete. Connor îşi dădu ochii peste cap. Pe bune, mereu. L-am auzit pe taică-tău zicând că are o obsesie.

Bryan pufni.

— E ciudat! Adică Shane ştie totul despre animale, maşini şi toate cele, dar îi place să aibă mereu fete în preajma lui. Şi capătă şi privirea aia ciudată. Ca Devin cu mama ta. Eu zic că unele fete pot să-ţi distrugă creierul. Ca un fel de rază laser.

— Cum adică?

Connor înlemnise.

— Uite-aşa, pac!

Bryan demonstră cu degetele transformate în pistol.

— Nu, ce ai zis de şeriful MacKade şi de mama.

— Doamne, zici că e lipit de ea. Crenvurstul se fripsese suficient. Concentrat, Bryan începu să sufle peste el, înainte să muşte şi să-şi umple gura de arsură. Stă cu ea toată ziua şi îi aduce flori şi toate prostiile. Aşa a făcut şi tata cu mama. I-a adus flori, şi ea s-a amorezat de el. Clătină din cap. Tâmpenii!

— El vine pe la noi fiindcă vrea să aibă grijă de noi, zise Connor, dar deja gustul dulce din gura lui se amărâse. Fiindcă e şerif.

— Sigur că are grijă de voi. Preocupat de crenvurstul lui, Bryan nu observă panica din ochii prietenului său. Poate de-asta s-a şi îndrăgostit de ea, dar, frate, acum e dus.

Aseară i-am auzit vorbind pe mama şi pe tata, şi mama zicea că a fost şocată să-l vadă pe şeriful cel mare şi rău – aşa îi zice ea – cum se uită la Cassie cu ochi de viţel. Ochi de viţel. Bryan chicoti amuzat. Hei, dacă s-ar căsători, noi doi am fi veri şi fraţi de cruce. Ar fi super.

— Mama nu se căsătoreşte.

Vocea lui Connor a izbucni rapid şi furios, încât Bryan aproape că scăpă din mână mâncarea.

— Hei…

— N-o să se mai căsătorească cu nimeni, niciodată. Connor sări în picioare, cu pumnii încleştaţi. Nu e aşa cum spui. Sunt invenţiile tale.

— Ba nu. Ce ai?

— El vine fiindcă e şerif, şi are grijă de noi. De-asta. Retrage-ţi cuvintele!

Poate ar fi făcut-o, dar sclipirea belicoasă din ochii lui Connor trezi războinicul din el.

— Fii serios! Toată lumea a văzut că lui Devin i s-au aprins călcâiele după mama ta.

Connor se repezi la el ca un taur şi îl trânti pe Bryan, rostogolindu-se cu el pe pământ. Surpriza şi panica îi oferiră un avantaj, aşa că lovi nestingherit cu pumnii în coastele lui Bryan. Dar el era la prima bătaie, iar Bryan era veteran.

După câteva secunde fierbinţi, Bryan îl ţintuise deja pe Connor la pământ. Amândoi erau plini de zgârieturi şi de praf şi gâfâiau. Din reflex, Bryan îi însângerase buza lui Connor şi acum mârâia ca un lup tânăr.

— Te dai bătut?

— Nu.

Connor îi trase un cot şi îl făcu pe Bryan să icnească. Se rostogoliră în tufişuri, şuierând printre dinţi ameninţări şi înjurături.

Din nou, Bryan îl ţintui la pământ şi ridică iarăşi pumnul. Se opri, înlemnit. Ar fi putut să jure că auzise ceva, ceva care semăna cu sunetul pe care îl scoate un om care e

pe moarte, dar un sunet din altă lume.

— Ai auzit?

— Da.

Connor nu îşi desprinse mâinile de pe tricoul sfâşiat al lui Bryan, dar se uită repede în stânga şi în dreapta.

— Dar nu părea ceva real, zici că a fost…

— Fantome. Cuvântul abia se strecură printre buzele îngheţate ale lui Bryan. Doamne, Con! Chiar sunt aici. Cei doi caporali.

Connor nu mişcă niciun muşchi. Nu mai auzi nimic, doar bufniţele şi foşnetul micilor animale prin iarbă. Dar îi simţea, şi deodată înţelese. „Asta înseamnă războiul”, se gândi el. „Străin contra străin, frate contra frate. Luptă. Crimă. Moarte.”

Şi se ruşină, fiindcă Bryan era fratele lui, iar el ridicase pumnul împotriva lui. Ridicase pumnul, se gândi el în timp ce lacrimile îi înţepau ochii, la fel cum Joe Dolin făcuse cu mama lui şi cu el.

— Îmi pare rău! Nu putea să-şi oprească lacrimile, pur şi simplu nu putea, nu când îl vedea pe Bryan cum se uita în jos la el. Îmi pare rău!

— Hei, nu-i nimic. Ai lovit bine.

Stânjenit, îl bătu uşor pe umăr pe Connor, apoi se ridică. Începu să se cureţe meticulos de frunze şi de scaieţi, de pe haine şi de pe corp.

— Nu vreau să mă bat. Urăsc bătaia.

Connor se aşeză în fund şi se ghemui nefericit. Bryan încerca să găsească ceva de spus.

— Frate, suntem varză! O să trebuiască să inventezi o poveste ca lumea ca să explicăm cum de ne-am rupt hainele. Am putea să zicem că ne-au atacat nişte câini sălbatici.

— E o tâmpenie. Nimeni n-ar crede aşa ceva.

— Inventează tu ceva, Con, încercă Bryan să-l convingă. Tu te pricepi la poveşti.

Connor oftă, fără să-şi ridice capul de pe genunchi. Nu voia să mintă. Ura minciuna la fel cum ura şi bătaia. Dar nu credea că ar putea suporta să vadă în ochii mamei lui dezamăgirea.

— O să zicem că am pierdut mingea de baseball în rugii de mure şi ne-am agăţat în spini.

Era simplu, conchise Bryan. Şi, uneori, simplitatea era mai potrivită.

— Dar buza ta? O să se umfle bine de tot.

— O să spun că am căzut.

Bryan îşi şterse mâinile de blugii murdari.

— Doare? Poţi să pui o cutie de suc acolo.

— E OK.

— Uite, Con, n-am vrut să zic nimic cu asta. Adică, n-am vrut să zic ceva rău de mama ta. Este super. Dacă mi s-ar părea că cineva ar vrea să zică ceva rău de mama mea, l-aş bate de i-ar suna apa în cap.

— E OK, spuse din nou Connor. Ştiu că n-ai vrut să zici ceva rău.

— Păi, atunci de ce ai sărit aşa la mine?

Mai calm acum, Connor îşi sprijini bărbia de genunchi.

— Eu am crezut că şeriful MacKade vine la noi fiindcă îi place de mine.

— Păi, îi place sigur de tine.

— Vine la noi pentru mama. Poate o sărută sau chiar mai mult de-atât. Înţelegi?

Bryan ridică din umeri.

— Păi, dacă e îndrăgostit de ea…

— Totul era foarte bine. Totul se schimbase, şi era aşa bine. Aveam apartamentul, şi mama era fericită, şi s-a băgat el. Acum o să se strice totul. Dacă se mărită cu şeriful, o să se strice totul.

— De ce? Devin e super.

— Nu mai vreau niciodată un tată. Ochii întunecaţi ai lui Connor străluceau pe faţa lui murdară şi brăzdată de

lacrimi. O să preia el comanda, şi lucrurile o să se strice la loc. O să înceapă să bea, să urle şi să ne bată.

— Devin n-o să facă aşa.

— Asta se întâmplă, zise Connor cu o şoaptă fioroasă. Nimic n-o să mai fie al nostru, totul o să fie al lui, şi o să facă numai cum vrea el. Şi, dacă ea n-o să vrea, o s-o bată şi o s-o facă să plângă. Avea în minte imaginea lui Devin făcând legământul, oferindu-i mâna, chiar aici, în pădurea asta. Dar o alungă din minte. Aşa fac toţi taţii.

— Al meu nu face aşa, zise Bryan. N-ar lovi-o niciodată pe mama. Ţipă la ea, dar şi ea ţipă la el. Uneori ea ţipă mai întâi. E destul de mişto.

— Nu a lovit-o încă. Pur şi simplu ea nu l-a înfuriat îndeajuns de tare.

— Ba câteodată îl înfurie tare. Odată l-a supărat aşa rău, că am crezut că o să scoată fum pe urechi, ca la desene. A ridicat-o de jos şi a aruncat-o pe umărul lui.

— Vezi!

Bryan clătină din cap.

— Nu a bătut-o. Au început să se tăvălească prin iarbă, şi ea ţipa la el şi îl bombănea. Apoi au început să râdă. Şi după aia au început să se sărute. Bryan îşi dădu ochii peste cap. Frate, de toată jena!

— Dacă ar fi fost furios de-adevăratelea…

— Îţi zic sigur că a fost. Faţa lui se făcu dură şi ochii, la fel. Fierbea, pe bune.

— Te-a speriat?

— Nu! Apoi Bryan ridică iar din umeri. În fine, poate câteodată mă sperii puţin, când ştiu că am făcut ceva care îl înfurie pe bune. Dar nu mă sperii c-o să mă bată cu cureaua sau ceva. Bryan expiră lung, apoi veni mai aproape de Connor, ca să-i pună braţul peste umeri. Uite, Con. Devin nu e ca Joe Dolin.

— Se bate.

— Da, dar nu se bate cu fetele sau cu copiii.

— Care-i diferenţa?

Connor era cel mai deştept băiat pe care îl cunoştea, îşi aminti Bryan, dar câteodată era tare nătărău.

— Tu m-ai pocnit pe mine adineauri, nu? O să te duci acum acasă s-o baţi pe Emma?

— Normal că nu. Niciodată n-aş… Se întrerupse, gânditor. Poate că e altceva. Trebuie să mă gândesc.

— Super. Satisfăcut, Bryan îşi frecă uşor coastele dureroase. Hai să desfacem un suc, şi tu poţi să născoceşti o poveste cu fantome. Una de groază.

*

Devin se trezise devreme şi dădea de mâncare la porci când îi văzu pe cei doi băieţi venind dinspre pădure cu tot echipamentul şi cu un sac de gunoi în mână. Flutură o mână în semn de salut, apoi ridică dintr-o sprânceană când văzu zgârieturile, vânătăile şi tricourile lor rupte.

— Cred că a fost o noapte specială, zise el domol. Ce-aţi găsit, urşi?

Bryan chicoti şi se duse direct la exuberanţii Fred şi Ethel.

— Nu. Lupi.

— Îhî. Se uită cu atenţie la buza umflată a lui Connor. Se pare că te-ai bătut pe viaţă şi pe moarte.

Dădu să-l apuce de bărbie pe Connor, dar băiatul se trase repede înapoi.

— Am pierdut mingea în tufişuri, zise Connor liniştit. Ne-am agăţat în spini, şi eu am căzut.

— S-ar putea ca maică-ta să creadă asta, decise Devin. Taică-tău… nu, îi zise el lui Bryan. Dar o să lase de la el.

Răsturnă în troacă găleata cu grăunţe, şi porcii începură să grohăie lacomi. Altfel, cum a fost?

— A fost mişto. Bryan se sui pe gard ca să se uite la

porci. Am mâncat crenvurşti şi bezele şi am spus poveşti cu fantome. Ba chiar am şi auzit nişte fantome.

— Pare ceva deosebit.

— Mulţumesc pentru cort, zise Connor ţeapăn.

— Cu plăcere. Nu vrei să-l păstrezi tu? Îmi închipui că o să-l foloseşti mai des decât mine.

— Nu vreau, răspunse Connor cu o lipsă de delicateţe atât de neobişnuită pentru el, încât Devin îl privi cu ochii mari. Nu vreau nimic. Lăsă cortul să cadă pe jos. Trebuie să plec.

Rămase o clipă pe loc, cu bărbia ridicată sfidător, aşteptându-se ca Devin să-i arate ce se întâmplă când eşti obraznic.

Dar Devin doar se uita la el, şi în ochii lui se vedea mai degrabă nedumerire decât furie.

— Să pui nişte gheaţă pe buza aia.

Cu spatele ţeapăn, Connor se întoarse şi se îndepărtă repede, fără să-i spună un cuvânt prietenului său.

— Ţin eu cortul, Devin. Ruşinat şi iritat, Bryan aruncă o privire ucigătoare spatelui lui Connor. N-a vrut să fie aşa nesimţit.

— E supărat pe mine. Ai idee de ce? Când văzu că Bryan rămâne cu capul în pământ şi cu mâinile înfundate în buzunare, Devin oftă. Nu vreau să-ţi trădezi prietenul, Bry. Dacă am făcut ceva care l-a supărat pe Connor, aş vrea să pot îndrepta.

— Cred că eu sunt de vină. Simţindu-se mizerabil, Bryan scormonea în pământ cu vârful pantofului. Am zis ceva de genul că ţie ţi s-au aprins călcâiele după mama lui, şi el a luat-o razna.

Devin îşi frecă gâtul, care i se încordase brusc.

— De asta v-aţi bătut?

Iar niciun răspuns, şi Devin încuviinţă din cap.

— OK. Mersi că mi-ai spus.

— Devin.

Loialitatea nu fusese până atunci o problemă pentru Bryan. Acum se simţea încolţit din mai multe motive.

— El e doar... e speriat. Adică, nu că ar fi vreun plângăcios sau ceva, dar e speriat că, ştii, dacă tu ai avea vreo chestie cu doamna Dolin, lucrurile ar fi iar ca înainte. Ştii tu, ca atunci. Şi-a băgat în cap că o s-o loveşti şi tu pe mama lui la fel cum făcea jigodia aia – adică aşa... ca Joe Dolin. Bryan se uită în jurul lui, dar Connor dispăruse în pădure. Am încercat să-i spun că nu are dreptate, dar am impresia că nu prea m-a crezut.

— OK. Am înţeles.

— Probabil o să mă urască fiindcă ţi-am spus.

— Nu, n-o să te urască. Ai făcut bine, Bryan. Eşti un prieten bun.

— Nu eşti supărat pe el că ţi-a răspuns aşa?

— Nu, nu sunt supărat pe el. Ştii cât de mult ţine Jared la tine, Bryan?

Un amestec de ruşine şi de plăcere îi coloră obrajii lui Bryan.

— Da.

— Cam aşa ţin şi eu la Con şi la Emma. Numai că trebuie să le dau puţin timp pentru a se obişnui cu asta.

*

Încercase să nu-şi facă griji. Chiar încercase. Dar, când se uită pe fereastră şi îl văzu pe Connor venind spre motel, uşurarea pe care o simţi fu uriaşă. Cassie puse deoparte făina pe care o scosese pentru clătite şi ieşi.

— Sunt aici, Connor. Ai avut... îi văzu faţa învineţită, hainele rupte, şi inima îi îngheţă în piept. Se năpusti la el ca din puşcă, simţind groaza ieşindu-i prin toţi porii. Ce s-a întâmplat? Puiul meu, cine te-a lovit? Dă-mi voie să...

— Sunt bine.

Încă furios, Connor se feri de atingerea ei. Privirea pe

care i-o aruncă era una pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Plină de furie şi de dispreţ.

— Sunt foarte bine. Nu ziceai tu aşa mereu când te lovea el? Am căzut, am alunecat. M-am lovit cu capul de uşa aia afurisită.

— Connor.

— Ei, o să-ţi spun adevărul. M-am bătut cu Bryan. L-am lovit şi eu, m-a lovit şi el.

— Scumpule, nu vrei să…

El se feri iar de mâinile ei.

— E treaba mea de ce. Nu trebuie să-ţi spun ţie tot, că nici tu nu-mi spui mie.

Se întâmpla rar, foarte rar, să fie nevoită să-şi pună la punct băiatul.

— Nu, nu trebuie, zise ea calmă. Dar va trebui să-ţi controlezi tonul când vorbeşti cu mine.

Buza lui umflată tremură, dar nu îşi plecă privirea.

— Lui de ce nu i-ai spus asta niciodată? De ce nu i-ai spus niciodată că te deranjează tonul lui, când vorbeşte cu tine? L-ai lăsat să-ţi spună tot ce a vrut el, să facă tot ce a vrut.

Se simţi copleşită de ruşine auzind adevărul gol-goluţ rostit de fiul ei.

— Connor, dacă e vorba despre tatăl tău…

— Nu-i mai spune aşa. Să nu-i mai spui niciodată tatăl meu. Îl urăsc, şi mi-e ruşine cu tine.

Ea scoase nişte sunete neinteligibile, fiindcă lacrimile îi umpluseră ochii, dar nu putu să spună nimic.

— O să permiţi asta din nou, continuă Connor înfuriat. Pur şi simplu o să permiţi să se întâmple asta din nou.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Connor! Hai să mergem în casă, să stăm puţin şi să clarificăm problema asta!

— Nu am nimic de spus. Dacă te măriţi cu şeriful MacKade, eu n-o să mai stau aici. N-o să stau să mă uit cum te bate. Nu-ţi dau voie să mă obligi să am iar un tată.

Ea trase aer în piept cu dificultate şi se chinui să expire.

— N-o să mă căsătoresc cu el, Connor. M-am gândit o clipă la asta, dar n-aş fi luat niciodată o decizie aşa importantă înainte de a vorbi cu tine şi cu Emma. Şi nu m-aş căsători niciodată împotriva voinţei voastre. N-aş putea face asta.

— El vrea să te măriţi cu el.

— Da, el vrea. Mă iubeşte şi vrea să fim o familie. Merită şi el o familie. Spunând asta, îşi dădu seama cât era de adevărat şi cât de egoistă fusese când îi ceruse să aştepte. El ţine la noi. Am crezut că şi tu ţii la el, Connor.

— Nu vreau un tată. N-o să mai am niciodată un tată, orice ai face tu. Totul e foarte bine acum, dar tu vrei să strici.

— Nu, n-o să stric nimic. Clipi, ca să-şi reţină lacrimile. Du-te sus, acum, Connor, şi spală-te!

— Nu o să…

— Fă cum ţi-am spus eu, zise ea cu fermitate. Indiferent de ceea ce simţi faţă de mine, sunt mama ta, şi trebuie să mă asculţi. Trebuie să pregătesc micul dejun. Tu te duci să te aranjezi şi o supraveghezi pe Emma până termin eu aici.

Se întoarse şi intră din nou în bucătărie.

Cumva, reuşi să-şi revină, cu gătitul, cu servitul, cu discuţiile. După ce strânse masa, se duse să vadă ce făceau copiii şi le sugeră să iasă în curte la joacă până termina ea curăţenia în camere.

Refuză oferta formală de ajutor a lui Connor şi îi lăsă să se joace. Tocmai schimba lenjeria în camera lui Abigail, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se.

Ştia că era Devin. Ştiuse că avea să vină.

Nu ştia însă că băiatul auzise maşina şi, după ce o pusese pe Emma să jure că nu avea să spună nimic, se

strecurase în hol.

— Pot să-ţi dau o mână de ajutor? întrebă Devin.

— Nu. Cassie netezi cearşaful şi se întinse să-l ia pe cel de deasupra. Mă descurc.

— I-am văzut dimineaţă la fermă pe Con şi pe Bry. Nu eşti supărată pe el, nu? Aşa se hârjonesc băieţii.

— Nu, nu sunt supărată din cauza asta.

— Dar de ce?

Ea a inspirat adânc o gură mare de aer. Repetase de nenumărate ori în minte toată dimineaţa ce avea să spună. Tot timpul până atunci îi dezamăgise pe copii. Oricât de mult ar costa-o, nu avea să mai facă asta niciodată.

— Devin, trebuie să-ţi spun ceva.

— Sunt aici.

— Connor este foarte supărat, suferă foarte mult. Îşi făcea de lucru cu mâinile, împacheta cearşaful, îl plia, îl netezea. El a simţit sau a aflat de la cineva despre noi şi…

— Ştiu. Ţi-am spus că l-am văzut dimineaţă. Îţi spun eu cum e, Cassie. E furios.

— Da, aşa e. Şi supărat şi îndurerat. Speriat, adăugă ea, strângând buzele ca să le potolească tremurul. Mai ales speriat. Nu pot să-l las să fie speriat, Devin. Nu după ce-a trecut prin atâtea.

— Dar nu eşti tu de vină.

— Nu sunt eu de vină? Cu multă atenţie, începu să bată pernele şi să le înfoaie. Faptul că atâţia ani n-am făcut nimic să pun capăt situaţiei ăleia… Primii opt ani din viaţa lui au fost un coşmar, iar eu n-am făcut nimic să îndrept lucrurile. Mi se părea că îl protejam. Aşa îmi spuneam eu. Dar el ştia. Îi e ruşine cu mine.

— Nu e adevărat, Cassie. Devin se apropie de ea şi o prinse de mâini. Dacă ţi-a spus asta… a fost numai fiindcă era supărat pe mine, iar tu erai o ţintă mai la îndemână. Te adoră.

— L-am făcut să sufere, Devin, mai mult decât mi-am

dat eu seama. Poate şi pe Emma. Acum văd că abia am început să îndrept puţin lucrurile, să mă revanşez faţă de ei. Şi tot acum încerc să schimb situaţia, când ei nici nu au avut timp să se acomodeze, să capete încredere. Nu pot să fac asta, Devin. Nu putem să ne mai întâlnim.

Panica îl cuprinsese şi i se citea în voce.

— Ştii că nu asta e soluţia. O să vorbesc cu el.

— Nu vreau să faci asta. Cassie îşi trase mâinile din mâinile lui. Eu trebuie să rezolv situaţia, Devin. Trebuie să-i demonstrez lui Connor că pot s-o rezolv şi că el şi Emma sunt cele mai importante persoane pentru mine.

— Dar eu nu îţi cer să mă pui pe mine înaintea lor, fir-ar să fie! Vreau doar să fac parte şi eu din viaţa ta. Din viaţa lor. Te iubesc, Cassie.

— Ştiu. Şi eu te iubesc. Întotdeauna te voi iubi. Dar nu pot să fiu cu tine. Nu-mi cere să aleg.

— Ce îmi ceri tu mie? întrebă el. Să plec, pur şi simplu? Am visat la tine timp de doisprezece ani. Nu pot să aştept până când totul va fi perfect. Niciodată nu va fi perfect, e de ajuns să fie bine. Relaţia noastră e normală, Cassie. Tu eşti totul pentru mine. La fel şi copiii. Am nevoie de tine. Am nevoie de voi toţi.

Asta îi sfâşia inima.

— Devin, dacă lucrurile ar fi stat altfel…

— O să le facem noi să fie altfel, insistă el, apucând-o de umeri. O s-o facem să meargă.

— Nu am de gând să-ţi cer să aştepţi. Făcu un pas în spate şi se întoarse cu faţa spre fereastră. Ai nevoie de mine, şi este minunat să aud asta, şi mai minunat decât a fost atunci când mi-ai spus prima oară că mă iubeşti. Dar şi Connor are nevoie de mine. Iar el este doar un copil. E copilaşul meu şi e speriat. Ea inspiră profund, ca să poată spune clar ce avea de spus: Tu vrei o căsnicie, o familie şi ai tot dreptul să îţi doreşti asta. Ai dreptul să ai pe cineva care e liber să-ţi dea ce vrei şi ce îţi trebuie. Dar eu nu sunt

liberă şi s-ar putea să nu fiu niciodată liberă. Nu pot să-ţi ofer ceea ce ai dreptul să ceri, aşa că nu pot să fiu cu tine, Devin.

— Te aştepţi să dau pur şi simplu înapoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi? Pur şi simplu să fac un pas în spate şi să aştept?

— Nu, e timpul să nu mai aştepţi.

— Nu există nimeni în viaţa mea în afară de tine.

Inima ei se rupsese în două bucăţi dureroase – una pentru bărbat, una pentru băiat.

— Pentru că nu ai vrut tu, Devin. Te-am lăsat să te agăţi de mine, Devin. Cred că undeva, în adâncul sufletului, am ştiut mereu că o să fii lângă mine. Şi asta nu a fost deloc corect. Acum încerc să fac ce e corect, pentru toată lumea.

— Corect? E corect să mă alungi aşa, să dai deoparte tot ce a fost între noi, fiindcă aşa vrea un băiat de zece ani? Când dracu' o să preiei şi tu controlul, Cassie?

Era prima oară când o jignea. Ea se uită la el şi acceptă jignirea.

— Asta încerc să fac acum. A prelua controlul nu înseamnă neapărat să faci ce vrei tu. Uneori înseamnă să faci ce trebuie pentru oamenii pe care îi iubeşti.

— Să fiu al naibii dacă o să încep să te implor. Brusc furios, scuipă cuvintele apăsat: Al naibii să fiu dacă o să te mai rog vreodată, Cassie. M-am săturat să stau pe margine şi să sufăr pentru tine. A fost ultima oară când mi-am aşezat inima pe tavă în faţa ta.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te fac să suferi, Devin. Dar nu pot să-ţi dau ce îţi trebuie cu adevărat, deci nu pot să-ţi dau nimic.

Ochii lui o săgetară cu o privire la fel de dură şi de tăioasă ca vocea.

— Se pare că am ajuns la situaţia totul sau nimic. Tu ai ales. Se pare că am ales şi eu.

Ea ascultă paşii lui îndepărtându-se, auzi uşa trântindu-se la parter. Asta simţise şi Abigail, înţelese ea, atunci când îl izgonise pe bărbatul pe care îl iubea. Această senzaţie de pustietate nesfârşită care îi secătuise lacrimile.

Cassie se aşeză pe marginea patului, îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă cu sughiţuri.

Pe hol, într-un colţ, Connor o ţinea strâns de mână pe sora lui.

— Mama plânge, şopti Emma.

— Ştiu.

Şi nu era Joe Dolin care o făcuse să plângă. Şi nici şeriful MacKade.

Era el şi numai el.

*

În timp ce Cassie plângea, iar Connor se strecura la parter cu umerii îngreunaţi de suferinţă şi de vinovăţie, Joe Dolin îşi încercă norocul. Aşteptase, o, aşteptase aşa răbdător, exact momentul potrivit.

Râul curgea năvalnic pe sub Burnside Bridge, cu un zgomot asurzitor. Supraveghetorul lui gesticula spre unul dintre oamenii din echipă, cu atenţia îndreptată spre cuibul de şerpi pe care îl descoperiseră.

Exact asta aştepta.

Joe se aplecă să adune gunoiul şi se duse cu el spre maşină, păşind atent. Şi apoi dispăru printre copaci. Mergând repede prin pădure, îşi scoase vesta portocalie şi o azvârli într-un tufiş de pe malul râului.

Nu fugi, nu imediat. Încă mai avea probleme cu vederea periferică la ochiul drept, după lovitura pe care o primise când o atacase pe Regan MacKade. Aşa că la început păşi atent, aplecând capul din când în când, ca să vadă pe unde mergea şi unde se afla.

Apoi o luă la fugă, ca un câine sălbatic, peste stânci,

prin tufişuri şi apoi prin apă. Respirând cu greutate, urmă cursul apei, toate coturile pe care le făcea ea. Nu trecu mult şi era ud până la mijloc, dar continuă să înainteze, forţându-şi limitele.

Gâfâind, se căţără pe malul râului, agăţându-se de stânci şi de rădăcini ca să iasă din apă. Apoi trase adânc în piept aerul libertăţii. Avea posibilitatea să se orienteze după soare şi după cursul râului ca să ajungă acolo unde voia.

*

Când Devin lua o hotărâre, era mai greu de clintit decât o maşină de şase tone. Aşa că, atunci când Rafe veni în birou la el şi îl găsi la masă, bătând furios maşina de scris, cu chipul încordat de încăpăţânare, îşi dădu seama că apăruseră probleme.

— Teoretic, ar trebui să te invit la cină, zise Rafe domol.

— Şterge-o de aici!

— Regan ar fi vrut să invite la masă toată familia, plus Cassie cu copiii.

— O să fiu ocupat. Acum pleacă dracului de aici.

— Nici nu ţi-am spus la ce oră, continuă Rafe şi se apropie să se uite peste umărul lui Devin.

— Ce dracu’ e asta?

— Exact ce pare că e.

— Mie mi se pare o demisie. Ce prostie mai e şi asta?

— Pleacă de pe capul meu!

Rafe făcu un gest frăţesc şi smulse foaia din maşina de scris.

— Calmează-te! Până să apuce Devin să se ridice de la birou, Rafe îi trânti o mână pe umăr. Uite, am putea să ne luăm la bătaie, nu mă deranjează, dar ce-ar fi să trecem peste preliminarii? Ce dracu’ ţi-a venit de vrei să

demisionezi din funcţia de şerif?

— Trebuia să fac asta mai demult. Vreau să plec naibii din oraşul ăsta. M-am săturat să zac aici, să fac mereu aceleaşi lucruri, cu aceiaşi oameni afurisiţi.

— Dev, nimic nu-ţi place mai mult decât rutina asta. Rafe azvârli hârtia deoparte. Ce s-a întâmplat cu Cassie?

— Nimic. Las-o baltă!

— Nu tu ai venit la mine să mă împingi de la spate ca să mă dumiresc ce simt pentru Regan? A fost o mişcare bună.

— La mine nu e cazul să aflu ce simt pentru Cassie. Am ştiut de ani de zile. Tot ce trebuie să fac acum e să trec peste asta.

— Te-a refuzat? Strălucirea agresivă din ochii lui Devin nu îl sperie pe Rafe, ci îl înduioşă. Hai, dă-mi un pumn! Te las să dai unul gratis.

— Las-o baltă!

Dezumflat, Devin se trânti la loc pe scaun.

— Nu vrei să discutăm despre asta?

— M-am săturat de vorbit. Îşi frecă faţa cu mâinile. Am obosit. Connor nu are încredere în mine, ea nu are încredere în mine. Până la urmă, toate astea înseamnă că niciunul nu prea mă vrea. Nu pot să mă chinuiesc permanent să demonstrez ceva.

— Băiatul ăla a trecut prin multe, Dev. Şi Cassie la fel. Mai dă-le puţin timp.

— Nu mai am timp. Vreau şi eu să primesc ceva în schimb. Devin inspiră profund. Nu pot să sufăr întruna aşa. Mă omoară. Trebuie să ies din starea asta. Înainte ca Rafe să apuce să spună ceva, sună telefonul. Devin îl smulse din furcă şi scuipă cuvintele: Biroul şerifului. MacKade. Într-o fracţiune de secundă, era în picioare, înjurând teribil. Când? A trecut mai mult de o oră, fir-ar să fie! De ce dracu’ nu am fost anunţat? Nu-mi spune mie rahaturile astea. Mai ascultă un minut, apoi trânti receptorul în furcă. Dolin a scăpat. Se

duse la dulapul cu arme, îl descuie şi scoase de acolo o puşcă. Acum eşti ajutor de şerif.

capitolul 12

Joe stătu ghemuit în râpa din faţa micii ferme unde locuia soacra lui. Se îndoia că aveau să-l caute aici – cel puţin nu deocamdată. Aveau să se ducă mai întâi la prietenii lui, apoi la Cassie. În cel mai rău caz, poate MacKade sau vreunul dintre adjuncţii lui cu faţă de cal urma să treacă pe aici mai târziu.

Dar soacra lui nu era acasă. Nu era nicio maşină pe alee, iar draperiile erau trase la fereastră.

Casa de lemn se afla în capătul unui drum înfundat şi era perfectă pentru ce avea el de gând să facă. Scrută atent împrejurimile, apoi ieşi din râpă, mergând ghemuit. Latura cealaltă a casei nu avea în faţă decât copaci, aşa că pe acolo urma să intre. Trase un cot în geam şi îl sparse.

Odată intrat, se duse direct spre dormitorul mare. Avea nevoie de haine curate, şi el ştia că ea mai avea în şifonier hainele bărbatului ei mort, acoperite cu pânză.

Baba aia era macabră.

Mai era şi paranoică.

De asta ştia că avea să găsească şi un pistol încărcat în sertarul de la noptieră. Singura chestie pe care nu avea cum s-o găsească în casă era băutura. Dar urma să facă el rost şi de asta rapid.

Până atunci, îmbrăcat cu nişte haine prea strâmte pentru el, se puse pe aşteptat.

Îi auzi maşina, auzi cum se chinuia să descuie uşa din faţă. Se ridică zâmbind şi intră în sufrageria întunecată.

Ea avea într-o mână o sacoşă cu cumpărături şi în cealaltă o geantă ieftină. Făcu ochii mari când îl văzu.

— Joe, ce Dumnezeu faci…

Făcea ce visase de atâţia ani să facă. Se repezi la ea şi o puse la pământ cu un dos de palmă.

De fapt, îi trecuse prin cap s-o omoare. Dar voia să se păstreze pentru scumpa lui nevastă. În timp ce ea gemea şi se zbătea neputincioasă, el o legă cu o frânghie de rufe şi îi puse un căluş în gură. După ce o imobiliză, lăsând-o să se zbată ca un peşte pe uscat, dădu iama în geanta ei.

— Douăzeci de parai amărâţi, se plânse el. Trebuia să-mi imaginez. Îndesă bancnotele în buzunar şi îi luă cheile de la maşină. O să-ţi împrumut puţin maşina, vreau să fac o excursie. O mică excursie cu nevasta mea. Datoria unei neveste e să meargă unde îi spune bărbatul ei, nu?

Rânji când o văzu că-şi dă ochii peste cap, îngrozită.

— A fost foarte drăguţ din partea ta să trimiţi scrisorile alea la puşcărie. Foarte drăguţ. De-asta n-o să te caftesc prea tare. Vreau să-ţi arăt cât îţi sunt de recunoscător. Râse când o auzi pe Constance gemând şi bolborosind prin căluş. Dar cu Cassie e altă treabă, nu? Ea nu a fost de partea bărbatului ei, cum ar fi trebuit să facă o nevastă adevărată, este? Dar o să am eu grijă de asta! O să-i dau eu o lecţie ca lumea. Vrei să-ţi spun ce o să-i fac lui fii-ta, băbăciune? Vrei să auzi ce planuri am pentru ea?

Fiindcă îi plăcea groaza pe care o vedea în ochii ei, Joe se lăsă pe vine lângă ea şi îi zise.

*

Devin frână brusc în faţa motelului. Ochii lui cercetau fiecare tufiş, fiecare copac, în timp ce înconjură în grabă casa şi urcă scările. Se rugă încontinuu, până când o găsi pe Cassie lângă plită.

Nu se putu abţine. O prinse în braţe, o trase repede spre el şi o ţinu aşa, strâns.

— Devin.

— Iartă-mă! Stăpânindu-şi emoţiile, făcu un pas în spate şi redeveni poliţist. Trebuie să vorbesc cu tine.

Aruncă o privire spre sufragerie, unde Connor şi Emma se uitau fix la el. Voia să îi spună lui Connor să o ia pe Emma şi să se ducă amândoi în cameră şi să stea acolo, dar îşi dădu seama că gândea ca un tată, nu ca un poliţist.

— Joe a scăpat de la muncă acum vreo oră.

Genunchii lui Cassie se înmuiară. Devin o susţinu şi o aşeză pe un scaun.

— Stai jos şi ascultă! Am oameni care îl caută pe la cunoştinţele lui, în toate locurile pe unde obişnuia să se ducă. O să-l prindem, Cassie! Ştie că stai aici?

— Nu ştiu, zise ea amorţită. Poate i-a spus mama… nu ştiu.

— Nu putem să riscăm. Vreau să îţi aduni tot ce crezi că îţi trebuie. O să vă duc la cabană.

— La cabană?

— O să staţi cu Savannah. Am nevoie de Jared. Am nevoie şi de Shane, altfel v-aş fi dus la fermă. Adună-te, Cassandra, zise el, destul de aspru ca ea să îl privească mai atentă.

— Nu pot să merg la cabană, Devin. Nu pot să-i pun în pericol pe Savannah şi pe copiii ei.

— Savannah se descurcă.

— Şi eu mă descurc. Lasă-mă o clipă. Simţea nevoia să respire adânc. Connor şi Emma o să meargă cu tine oriunde crezi tu că vor fi în siguranţă.

— Ba nu, mamă. Connor strânse cu degetele tremurânde mânuţa Emmei. Nu mă duc nicăieri fără tine. Nu te părăsesc.

— Nimeni nu părăseşte pe nimeni. Toată lumea o să meargă acolo unde zic eu. Luaţi-vă lucrurile, izbucni Devin. Sau mergeţi fără ele.

— Savannah nu este responsabilă pentru mine şi pentru problemele mele, zise încet Cassie. Eu sunt

responsabila.

— Nu am timp să fiu răbdător cu tine. Nu pot să stau aici ca să te păzesc, aşa că vă duceţi.

Se răsuci pe călcâie. Connor, cu stomacul strâns, văzu în ochii lui un fel de furie pe care n-o mai văzuse niciodată, nici măcar la Joe Dolin.

— Ieşiţi afară şi urcaţi-vă în maşină.

— Pot să am eu grijă de mama.

— Pe asta mă şi bazez, dar nu aici. Fă cum îţi spun eu, Connor!

— Devin, ia copiii şi…

— Fir-ar să fie! Se răsuci spre ea, o săltă în braţe şi o aruncă pe umăr. Afară! strigă el la Connor, şi putea să jure că văzuse cum i se scurgea tot sângele din obraji băiatului. La naiba, băiete, tu nu vezi că mai degrabă aş muri decât să-i fac ei rău? Decât să fac vreun rău oricăruia dintre voi?

Şi Connor văzu, văzu aşa clar, încât obrajii i se colorară de ruşine.

— Da, domnule. Haide, Emma!

— Lasă-mă jos, Devin! Cassie nu mai încercă să se împotrivească. Te rog, lasă-mă jos! O să mergem.

El o aşeză cu picioarele pe pământ şi o clipă continuă s-o ţină de umeri.

— Trebuie să mă laşi să am grijă de tine. Trebuie să mă laşi să fac măcar asta. Ai încredere în mine, Cassie!

— Am. Îl luă de mână pe Connor. Avem.

— Trebuie să ne grăbim. Întinse mâna spre plasa de la uşă şi privi cu atenţie afară, înainte de a deschide. Am pus filtre pe şosea, începu el. Trebuie să apară şi elicopterele. Sunt şanse mari să-l găsim înainte de lăsarea serii. Câţi oameni sunt în motel?

— Nu e nimeni. Avem o familie care trebuie să vină diseară, dar…

— Mă ocup eu de asta. Numai să nu…

Zgomotul împuşcăturii fu atât de neaşteptat, atât de

şocant, încât Cassie nu putu decât să icnească. Devin se prăbuşi la picioarele ei.

— Bună, scumpete. Joe veni spre ei, cu un rânjet pe faţă şi cu un pistol în mână. Am venit acasă.

Ea nu făcu decât singurul lucru pe care îl putea face. Îi înghesui pe copii în spatele ei şi se întoarse cu faţa la el.

Văzu că se schimbase. Chipul lui era mai tras, mai dur, la fel ca trupul. Lângă ochiul drept, până sub el, avea o cicatrice zimţată şi albă. Dar ochii în sine erau aceiaşi. Brutali.

— Vin cu tine, Joe. Ştia că Devin încă respira, dar tâmpla pe lângă care glonţul trecuse razant era mânjită de sânge. Avea nevoie de ajutor, de o ambulanţă. Singurul mod în care putea să-i salveze pe el şi pe copii era să se sacrifice ea. Vin cu tine unde vrei tu. Numai nu le face rău copiilor.

— O să fac ce vreau eu cu plozii tăi, curvă! Iar tu o să faci exact ce-ţi zic eu. Se uită în jos la Devin şi rânji. Nu mai e aşa tare acum, nu? Trebuia să ţintesc mai precis. Se uită pieziş la el şi izbucni în râs. Am o mică problemă la ochi, dar de aproape mă descurc mai bine.

Ca într-un vis, ea îi văzu faţa, văzu pistolul îndreptându-se în jos. Se simţi cuprinsă de răceală, o răceală amestecată cu convingerea că asta se mai întâmplase cândva. Numai că atunci era vorba despre un tânăr soldat rănit şi despre o femeie prea slabă şi prea speriată ca să îl poată salva.

— Nu! ţipă şi se aruncă peste corpul lui Devin. E rănit! Ştia că vorbele ei erau inutile şi se chinuia să găsească altele. Dacă îl omori, Joe, şi eşti prins, n-o să mai ieşi niciodată. Ştii ce se întâmplă când omori un ofiţer de poliţie? Nu merită. Ţi-am spus că vin cu tine.

— Dacă stai acolo, o să trag prin tine. După aia, poate…

Zâmbi din nou şi îndreptă pistolul spre Connor.

— Lasă-mi copiii în pace!

Ca o femeie posedată, ea se ridică şi se aruncă asupra lui cu o disperare şi o furie care aproape îl puseră la pământ. Nici când o lovi nu se desprinse de el. Apoi Connor se repezi la el, izbindu-l cu pumnii şi ţipând.

Joe îl dădu la o parte ca pe o muscă.

— O să te învăţ eu să te porţi, obrăznicătură! Era gata să îl lovească cu patul pistolului, când auzi sirenele maşinilor de poliţie. Mai târziu, zise el, în timp ce Connor încerca să se ridice. După tine vin mai târziu.

O apucase de gât pe Cassie şi o strângea, cu arma la tâmpla ei. Singura lui scăpare, îşi dădu el seama, era prin pădure.

— O s-o omor! strigă el la oricine ar fi fost acolo să audă. Dacă vine careva după mine, o omor!

O târî după el peste florile din curte.

Jos, pe pământ, Emma îi strângea mâna lui Devin.

— Te rog, trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

Connor se apropie şi el de Devin, în timp ce Rafe şi adjunctul lui începură să caute în jurul casei.

— L-a împuşcat, l-a împuşcat şi a luat-o pe mama!

Cu faţa împietrită, Rafe se aplecă asupra fratelui său.

— Nu e chiar aşa rău cum pare. Se simţi mai bine după ce spuse asta. Scoase din buzunar o bandană şi opri sângerarea. Îşi revine, murmură el şi, când îl văzu pe Devin mişcându-se, se simţi inundat de o senzaţie de uşurare. Connor, du-te şi cheamă o ambulanţă! Repede!

— Nu. Ochii lui Devin se deschiseră încet. Dădu la o parte mâna fratelui său. N-am nimic. Cassie…

— Ai fost împuşcat, idiotule!

Dar, cu toate sforţările lui Rafe de a-l face să stea jos, Devin se ridică.

Ochii i se împăienjeneau, se tulburau. Un val scurt de înjurături îl ajută să-şi focalizeze privirea.

— Unde putea s-o ducă?

— În pădure. Connor îşi muşcă buzele. A dus-o în pădure. A lovit-o. Am încercat să-l opresc.

— Ai grijă de sora ta, îi porunci Devin. Vreau oameni în jurul pădurii. Anunţă-l pe Jared, spune-i să se întoarcă la cabană. S-ar putea duce acolo. Tu stai cu copiii ăştia, îi ordonă el adjunctului. Du-i în casă!

— Vin cu tine, declară Rafe.

— Poţi să vii. Cu o privire rece, Devin îşi scoase pistolul. Dar e al meu.

*

Cassie făcu tot ce-i stătea în putere să-l mai ţină pe loc, acum că era departe de copii şi de Devin. N-avea să mai fie şi de data asta o victimă amuţită. Îl zgârie, îl muşcă, îl lovi.

— Ai uitat cine-i şeful, este? Ai crezut că poţi să mă bagi în cuşcă şi să uiţi cine ţine frâiele.

Înjurând-o, el îşi îndesă pistolul la curea, ca să poată s-o tragă cu ambele mâini. O să mă distrez bine când o să-ţi aduc aminte.

— O să te găsească. O să te prindă, şi de data asta n-o să-ţi mai dea drumul.

— Poate o să mă prindă, poate nu. Se împletici mai departe, trăgând-o după el şi rătăcindu-se din cauza furiei. Ura pădurile astea afurisite, pădurile MacKade. Am avut o groază de timp să mă gândesc la asta. Ştiu exact ce o să faci. O să faci rost de o maşină. Asta o să faci.

Înjură iar, de ciudă că fusese nevoit să abandoneze maşina pe care o găsise.

— Am prieteni, bolborosi el. Am o groază de prieteni care o să mă ajute.

— Nu ai pe nimeni. N-ai avut niciodată. Devin o să vină după tine, Joe, şi nimic n-o să-i stea în cale.

— Zace la pământ şi o să sângereze până o să moară.

— Nimic n-o să-i stea în cale, zise ea din nou. Ce îmi faci tu mie nici nu se compară cu ce o să-ţi facă el.

— Ţi s-au cam aprins călcâiele după el, este?

Joe se opri, cu răsuflarea tăiată, şi o trase de păr ca să-i dea capul pe spate. I se păru că aude în cap nişte voci care spuneau cuvintele pe care apoi le rostea el.

— Curvă ce eşti! Îmi aparţii. Să nu uiţi asta! Îmi aparţii. Până când moartea ne va despărţi.

— Eşti un golan nenorocit şi beţiv! Sfidarea izbucnea din ea ca un fulger. Nimic nu-ţi aparţine, nici măcar persoana ta. Eşti jalnic! Aproape că nu clipi când el o trase şi mai tare de păr. Nu poţi să baţi pe nimeni, doar pe cineva mai slab ca tine. Hai, Joe, loveşte-mă! E singurul lucru la care te pricepi. Dar, de data asta, nenorocitul dracului, să ştii că o să mă lupt cu tine.

El îi dădu drumul la păr şi o puse la pământ cu o lovitură. Durerea nu făcu decât s-o mobilizeze. Cu ochii aprinşi, fioroşi, se ridică, cu pumnii strânşi.

El făcu un pas spre ea, iar ea aşteptă pregătită, ba chiar nerăbdătoare să se apere.

— Dacă o atingi, dacă încerci să sufli măcar în direcţia ei, te ciuruiesc.

Joe se răsuci încet. Devin era la nici trei metri pe cărare, cu arma îndreptată spre el. Rafe MacKade era în spatele lui. În timp ce Joe se uita în toate părţile, căutând un loc pe unde să fugă. Din spatele copacilor apăru şi Jared, care se apropia pe cărare în spatele lui Cassie.

— Aruncă pistolul, Dolin, scoate-l încet şi aruncă-l, altfel te omor!

— Te dai mare acum, MacKade!

Joe îşi umezi buzele, scoase pistolul cu două degete, se aplecă şi îl puse jos.

— Cu patru pistoale îndreptate asupra mea şi cu fraţii tăi să te apere.

— Împinge pistolul spre mine!

— Da, mare erou, dacă nu trebuie să te baţi parte în parte. Joe lovi pistolul cu piciorul, îndepărtându-l. Ai pus laba pe nevastă-mea, nu-i aşa?

— N-ai nicio nevastă.

Devin se întoarse şi îi dădu pistolul lui Rafe.

— Nu te băga, îi ceru el, apoi se uită la ceilalţi fraţi. Niciunul să nu se bage.

Se uită în treacăt la Cassie şi îi observă vânătăile. Şi se simţi copleşit de ură.

— Mergi la cabană, Cassie! Savannah o să te ducă la copii.

— Nu trebuie să faci asta.

— O, ba da. Trebuie. Zâmbi. Haide, Joe! Aştept de mult clipa asta.

— Şi ce i-ar opri pe fraţii tăi să mă împuşte în spate după ce te bat măr, MacKade?

— Nimic. Acum zâmbetul lui era fioros. E ultima ta şansă să mă baţi, jigodie ordinară! Aşa că profită de ea.

Joe scoase un urlet animalic şi se repezi. Devin nu avu altceva de făcut decât să se ferească şi să îi repeadă un pumn care să-l pună la pământ pe Joe.

— E mai greu când te baţi cu cineva pe măsura ta, nu-i aşa? îl ironiză Devin. Este mai greu când nu ai de-a face cu o femeie sau cu un băieţel. Haide, nenorocitule! Mai încearcă!

Cu sângele prelingându-i-se din buză, Joe se repezi spre el orbeşte. Pădurea se umpluse de zgomotul oaselor trosnite şi de icnete. Cassie făcu eforturi să nu-şi acopere ochii cu mâinile.

Era pentru ea. Fiecare lovitură pe care o dădea sau o primea Devin era pentru ea. Aşa că trebuia să se uite.

Şi toată frica pe care o simţise din cauza lui Joe dispăru pe măsură ce privea. Era exact cum îi spusese ea. Un golan jalnic. Statura sa şi sălbăticia atacurilor îl impulsionară să dea şi el câteva lovituri. În mod sigur

numai dimensiunile lui îl ajutară să-l dezechilibreze pe Devin şi să-l pună la pământ.

Dar, chiar şi aşa, chiar copleşit de mărimea lui Joe, Devin domina. Pumnii lui cădeau repede, brutal, iar expresia lui era aşa de concentrată, încât Cassie îşi dădu seama că nu simţea deloc loviturile primite.

Nu îşi feri ochii din faţa sângelui, nu îşi astupă urechile ca să nu mai audă. Ăsta era finalul, în sfârşit, şi ea trebuia să fie martoră.

Furia lui faţă de Joe era atât de mare, de rece, încât nu vedea în faţa ochilor decât chipul lui. La fiecare pumn pe care îl dădea, furia îi alimenta forţa, iar el nu simţea decât o întunecată plăcere morbidă. Nodurile pumnilor erau carne vie, cămaşa îi era mânjită de sânge – parţial, chiar sângele lui dar nu putea să pună capăt loviturilor.

— Ajunge! Jared se apropie de ei ca să-l tragă pe Devin, şi fu cât pe ce să încaseze un pumn în faţă din cauza asta. Ajunge, repetă el, dar fu nevoie de toţi trei fraţii ca să-l ia pe Devin de acolo.

— Asta-i o imagine satisfăcătoare, comentă Rafe, studiind faţa umflată a bărbatului care zăcea inconştient. Cred că n-ar trebui să mă supăr prea tare că nu m-ai lăsat şi pe mine să-i dau vreo două.

— Se pare că s-a opus arestării, nu, Jared?

Shane îşi aşeză mai bine puşca pe umăr şi îşi scărpină bărbia.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Hai, Dev, să încărcăm în maşină carcasa asta! Ai nevoie de o bere şi de o pungă cu gheaţă.

Dar furia lui Devin nu dispăruse, nu de tot. Îi împinse mâna lui frate-său de pe umăr.

— Lasă-mă în pace! Se întoarse şi se uită la Cassie, care rămăsese nemişcată, palidă, învineţită, cu ochii larg deschişi din cauza şocului. Am terminat. Îşi scoase insigna şi o aruncă în praf.

— Luaţi-l! Mă duc acasă.

— Devin!

Când Cassie dădu să se apropie de el, Jared o prinse de mână şi o opri.

— Dă-i puţin timp, murmură el, uitându-se după Devin care plecase prin pădure spre fermă. Suferă.

*

Ea se strădui. Se duse la copii şi îi linişti. Acceptă ca Regan şi Savannah să vină la ea şi să se agite îngrijindu-i vânătăile. Vorbi puţin cu mama ei la telefon şi se linişti singură, spunându-şi că nu era nimic grav cu maică-sa, cu toate vânătăile şi spaima ei. Şi, poate, de data asta, ele două împărtăşeau un fel de înţelegere, cum nu se mai întâmplase până atunci.

În cele din urmă cedă, luă sedativul care i se dădu şi dormi buştean toată noaptea.

Dar a doua zi dimineaţă ştiu că nu îşi înfruntase încă toţi demonii. O lăsă pe Regan să se descurce cu micul dejun şi se pregăti să se ducă la fermă să dea ochii cu Devin.

Băgă în buzunarul pantalonilor singurul lucru pe care trebuia să-l ia la ea.

— Te duci să-l vezi pe şeriful MacKade.

Connor apăru în uşa dormitorului. Ochii lui erau umflaţi şi încercănaţi, pe obraz avea o mică vânătaie, dar chipul îi era încă foarte palid. Cassie simţi nevoia să-l strângă tare la piept, dar el stătea ţeapăn în uşă.

— Da, trebuie să vorbesc cu el, Connor. Trebuie să-i mulţumesc pentru ce a făcut.

— O să spună că nu şi-a făcut decât datoria.

— Da. Ştiu că aşa va spune. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să-i mulţumesc. Putea să fie mort acum, Connor, pentru noi.

— La început am crezut că a murit. Vocea lui tremură puţin, dar luă o gură de aer şi se adună. Când a căzut şi l-am văzut plin de sânge, am zis că o să ne omoare pe toţi.

Ea se cutremură şi încercă să-şi înăbuşe plânsul.

— Îmi pare rău, Connor, pentru ce am făcut, pentru ce ţi-am făcut. Sper că mă vei ierta într-o bună zi.

— N-a fost vina ta. Niciodată n-a fost. Nu trebuia să-ţi spun toate lucrurile alea. Ar fi vrut să se uite în altă parte, dar ştia că ar fi părut laş. Acum ştia cum arată laşii. Nu era adevărat, şi nici nu am crezut cu adevărat ce am spus. Am spus-o numai ca să te rănesc, fiindcă mă simţeam rău.

— Connor! Întinse braţele spre el şi, când el veni la pieptul ei, strânse ochii cu putere. Episodul ăla din viaţa noastră s-a încheiat acum. Îţi promit că s-a încheiat.

— Ştiu. Ai fost destul de curajoasă.

Impresionată până la lacrimi, îl sărută pe creştet.

— Şi tu la fel.

— De data asta. Trase adânc aer în piept. Şeriful MacKade ne-a apărat. Eu şi Emma vrem să mergem cu tine. Am vorbit despre asta. Vrem să-l vedem pe şerif.

— Poate ar fi mai bine să mă duc numai eu. El se simte puţin… E supărat.

— Trebuie să vorbesc cu el. Te rog!

Cum ar fi putut să-i interzică băiatului aceeaşi încheiere a traumei de care ea însăşi avea nevoie?

— Bine. Mergem împreună.

*

Stând pe scaunul lui de pe veranda din faţa casei, Devin îi văzu de departe venind din pădure. Era gata să se ridice şi să intre în casă, dar i se păru o răzbunare meschină şi penibilă.

Arătau ca o echipă, avu el brusc revelaţia, şi se gândi că, oricât de mult îl durea asta, aşa şi trebuia să fie.

Încă îi zvâcnea capul, iar mâinile îl ardeau. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu durerea pe care o simţea în suflet, uitându-se la Cassie şi la copii apropiindu-se de el peste pajiştea largă.

Pe faţa ei şi a băiatului se vedeau vânătăi. Furia îl cuprinse iar ca un fulger. Apoi Emma se desprinse de mâna lui Cassie şi dădu fuga la el.

— Am venit să-ţi mulţumim fiindcă l-ai gonit pe omul cel rău. Se căţără pe genunchii lui, de parcă acolo era locul ei. Ai bube. Cu solemnitate, îi atinse uşor cu buzele ţuguiate tăieturile şi vânătăile, până la pansamentul alb de pe tâmplă. E mai bine acum?

El cedă o clipă şi îşi înfundă faţa în părul ei.

— Da, mersi. Până să apuce Cassie să spună ceva, el o aşeză mai bine pe Emma pe genunchi. Dacă nu au luat legătura cu tine până acum, pot să-ţi spun eu că l-au transferat deja la închisoarea statală. Cu noile acuzaţii – evadare, atac, furt de maşină, posesie de arme, atac cu armă mortală şi… — îşi trecu degetele peste pumnul zdrobit – şi împotrivire la arestare, n-o să mai vadă lumina zilei. Tu şi familia ta nu mai aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Te simţi bine? fu tot ce putu Cassie să spună.

— Sunt bine. Tu?

— Da, bine. Degetele ei strângeau convulsiv mâna lui Connor. Noi am venit să-ţi mulţumim…

— Mi-am făcut datoria.

— I-am spus eu că aşa o să zici, zise Connor, şi asta îi aduse o privire blândă de la Devin.

— Deci sunt previzibil. Se uită iar la Cassie. Te-ai descurcat foarte bine, Cass! Să ţii minte asta! Am multă treabă acum.

Când el vru s-o dea jos din braţe pe Emma, Cassie făcu un pas înainte.

— Devin, te rog, nu!

— Te-a făcut să suferi. Cuvintele ţâşniră din gura lui.

Pe toţi v-a făcut să suferiţi, iar eu nu am făcut nimic să-l opresc.

— Ai fost împuşcat, pentru numele lui Dumnezeu. Ai zăcut acolo inconştient, mânjit de sânge.

— Omul cel rău a vrut să te mai împuşte o dată, zise Emma. Dar mama nu l-a lăsat. S-a suit pe tine ca să nu-i dea voie.

Fiecare gram din sângele lui fierbinte se răci când auzi asta.

— La naiba, Cassie, ai înnebunit?

— Aveai nevoie de mine. Respiră întretăiat. Nu puteam să stau deoparte, Devin. Am făcut ce trebuia să fac. Iar acum o să-ţi cer şi ţie să faci ce ştii şi tu că trebuie să faci. Scoase din buzunar insigna lui. Nu renunţa, Devin! Nu pleca!

El se uită lung la insigna din mâna ei, apoi privi iar în ochii ei.

— Ştii cum e să te uiţi la cineva pe care îl vrei, de care ai nevoie, zi după zi, şi să ştii că nu poţi avea niciodată persoana aceea? Nu am de gând să mai trăiesc aşa de acum, nici măcar de dragul tău. Nu vrei să-mi permiţi să fac parte din viaţa ta. Nu vrei să te măriţi cu mine, iar eu nu pot să rămân în continuare un prieten şi atât.

— Mă mărit eu cu tine. Emma se ghemui iar la pieptul lui. Te iubesc.

Inima lui se făcu pur şi simplu bucăţi. O strânse tare pe Emma, apoi o puse jos cu delicateţe.

— Nu pot să fac faţă, Cassie! Se ridică, orbit de lacrimi. Du-te acasă şi lasă-mă!

— Şerifule MacKade. Connor se repezi la el, dar apoi se opri. Îmi pare rău!

— Ai dreptul să simţi ceea ce simţi, zise Devin stăpânit. Şi nu e nevoie să-ţi ceri scuze pentru asta.

— Domnule, vreau să vă spun ceva.

Devin îşi trecu mâna peste faţă şi îşi lăsă braţele jos.

— Bine, atunci spune!

— Ştiu că sunteţi supărat pe mine. Da, domnule, sunteţi, insistă Connor, când simţi că Devin voia să-l contrazică. Şi eu am fost supărat, fiindcă eu credeam că veniţi la noi pentru mine, sau, oricum, mai mult pentru mine, şi apoi am aflat că veneaţi pentru mama. Şi m-am gândit că, dacă ea permite, o să se schimbe totul, şi iar o să fie rău, chiar dacă v-aţi dat cuvântul. Bryan mi-a spus că nu se schimbă nimic, dar eu nu l-am crezut. Nu am vrut să cred. Simţi nevoia să tragă mult aer în piept. Ieri, când aţi venit la noi să ne ducem la cabană şi mama a zis că nu vrea, v-aţi înfuriat. Eraţi furios dinainte, şi după aia aţi fost şi mai furios. Nu-i aşa?

— Aşa e.

— Aţi ţipat.

— Da, aşa e.

— Am crezut că, gata, acum o s-o loviţi. Ştiaţi că asta credeam eu, dar nu aveaţi de gând s-o loviţi. Mi-aţi spus că n-o s-o loviţi niciodată, pentru niciun motiv. Şi mi-am dat seama că vorbeaţi serios. Mi-am dat seama că o să faceţi orice ca s-o salvaţi, atunci când aţi plecat după ea în pădure. Nu numai fiindcă asta era datoria dumneavoastră, ci pentru că era vorba despre ea.

Despre noi. Băiatul îşi adună tot curajul tremurător pe care îl avea şi urcă treptele până în faţa lui Devin. Chiar şi după ce ea v-a gonit, după ce am făcut-o eu să vă gonească, tot n-aţi lovit-o.

— Nu aş lovi-o niciodată, Connor, nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. Ăsta e adevărul.

— Da, domnule. Şi ea a plâns. Nu luă în seamă murmurul de protest al mamei sale, ci continuă să-l privească pe Devin în ochi. După ce v-a gonit, a plâns, aşa cum plângea când era bătută şi credea că eu n-o aud. Dar de data asta eu o făcusem să plângă, şi vreau să spun că îmi pare rău. Vreau să spun că nu vreau un alt tată. N-am

ce face.

— Bine. Devin ştia că avea să clacheze în clipa următoare. E în regulă.

— Nu vreau un alt tată, se grăbi Connor să spună, în afară de dumneata.

Mâna pe care Devin o lăsă pe umărul lui Connor se strânse dureros. Dar era o senzaţie plăcută, solidă, care îi dădu puterea să termine ce avea de spus. Vă rog, vreau să fiţi mereu cu noi, cum sunt familiile. Ştiu că acum s-ar putea să nu mă mai vreţi, după câte am făcut, dar jur că n-o să vă mai contrazic niciodată. Am fost un prost şi am fost obraznic cu mama şi cu dumneata, şi poţi să mă pedepseşti, dar nu pleca. Nu trebuie să mă mai iubeşti, dacă măcar…

Vocea i se frânse, şi începu să plângă cu lacrimi fierbinţi când Devin îl strânse tare la piept.

— Eşti prea deştept ca să spui prostii, murmură Devin cu voce tremurătoare. N-am încetat nicio clipă să te vreau. Nu am putut să nu te mai iubesc.

— Nu plecaţi!

Connor se ţinea de el ca de viaţă.

— Vă rog să nu plecaţi şi să ne lăsaţi!

— Nu plec nicăieri. Rămân aici, OK?

— Da, domnule.

— Şi nu mă mai domni atâta.

Îl sărută apăsat pe ochii înlăcrimaţi. Cu delicateţe, îi şterse cu degetul obrajii uzi, în timp ce Emma se înghesuia între ei.

— Ţine-mă şi pe mine, ceru ea. Şi eu vreau să stai!

Aşa că el se ridică, ţinând fetiţa cu un braţ şi cu celălalt înfăşurat în jurul lui Connor. Orice s-ar fi întâmplat de acum, nu mai avea nimic de făcut decât să-şi urmeze inima.

Ea stătea în picioare cu ochii înotând în lacrimi, cu insigna lui strânsă în mână şi cu cealaltă mână peste buze.

Nu aşa îşi imaginase el că avea s-o ceară de soţie, cu doi copii plângând în braţe. Dar aşa avea s-o facă.

— Nimeni n-o să te iubească la fel ca mine, Cassie! Nimeni n-o să-i iubească pe copiii ăştia mai mult şi nimeni n-o să facă mai multe eforturi să le ofere o viaţă bună. Adevărul e că nu pot să trăiesc fără tine, fără voi toţi. Tu eşti inima mea. Pentru numele lui Dumnezeu, Cassie, mărită-te cu mine!

Nu avea cum să ştie ce însemnau pentru ea cuvintele lui, să le audă aşa de la el, aşa de simplu, de direct, în timp ce îi ţinea în braţe pe copii, de parcă erau deja ai lui.

Sigur că erau. Ce neroadă fusese să creadă altceva!

Ce neroadă fusese să-i treacă prin cap că trebuia să facă ce făcuse Abigail, să refuze iubirea!

Urcă scările, apoi îl prinse pe Connor cu o mână şi pe Emma cu cealaltă.

— Eşti cel mai remarcabil om pe care l-am cunoscut vreodată, şi te iubesc. Ai însă un defect, Devin, eşti mult prea răbdător.

— În clipa asta încep să-mi pierd răbdarea.

— Atunci o să simplific povestea. Te-am ţinut destul timp în aşteptare.

Îi dădu drumul lui Connor numai cât să-i prindă insigna lui Devin. Apoi, din nou mână în mână, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe bărbatul de care era îndrăgostită, în faţa copiilor ei.

— Ne-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Devin! Curând. Îşi rezemă capul în dreptul inimii lui. Cred că toţi am aşteptat destul. Curând, cât de curând!

Sfârşit